

Kurtuluşun yolu DHKP-C'nin yoludur

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin kuruluşunun ilanı üzerine başlayan kutlamalar ve DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransa'da tutsak alınmasının protestoları ülkenin dört bir yanında Devrimci Halk Güçlerinin gerçekleştirdikleri eylemlerle sürüyor.

Avrupa'da "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası çerçevesinde çeşitli faaliyetler düzenleyen "Dursun Karataş ile Dayanışma Komitesi", Belçika Emek Partisi'nin (PTB) yayın organı Solidaire gazetesinin Fransa'daki yetkilisi Cécile Chorms ile Dursun Karataş'ın tutuklanması ile ilgili röportaj yaptı.

İSTANBUL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU'NUN BAŞLATTIĞI AÇLIK GREVİ SÜRÜYOR 26 Ekim gecesinden itibaren köy yakmalarına, katliamlara, cezaevlerindeki baskılara, infazlara ve insanlık dışı bütün uygulamalara karşı başlatılan açlık grevi, Mücadele, İşçi Hareketi, Memur Gerçeği, Yoksul Halkın Gücü, Devrimci Gençlik, Kültür ve Sanatta Tavrız gazete ve dergileri ile Haklar ve Özgürlükler Bülteni'nin 29 Ekim günü temsili düzeyinde katılımlarıyla SHP İstanbul İl Merkezi'nde sürüyor.

GÖZALTINDA KAYBEDİLENLERİN HESABI SORULACAK Lütfiye Kaçar ve Kenan Bilgin'den bir ayı aşkın süredir haber alınamıyor. Halka zulmeden oligarşi ve temsilcilerinin bütün yaptıklarının hesabını verecekleri günler de gelecektir.

TÖDEF: 31 EKİM UYARIYDI 7 KASIM AYAYA KALKIŞ OLMALI 31 Ekim üniversitelerin siyasi iktidarı uyan günüdür. İstanbul, Adana, Ankara, Bursa, Tekirdağ, Kayseri, İzmir'de birçok fakülte öğretim üyeleri ve öğrenciler dersleri boykot ettiler. 7 Kasım oligarşinin tüm talan ve sömürü politikalarına karşı tüm emekçilerin gücünü göstereceği bir gün olmalıdır. Tüm emekçiler hep birlikte TÖDEF'in 7 Kasım boykotuna destek vermeli, "Onuruna Sahip Çıkmalıdır".

Mücadele gazetesine bağış ve destek kampanyası sürüyor

Baskılar Bizi Yıldırılmaz

Artık normal bir işleyişe dönü- alındı ve "örgüt üyesi olduğu" sen, hızlı toplatmalardan birini de- gerekçesiyle tutuklanarak ha geçtiğimiz hafta yaşadık. 33. Ankara Merkez Kapalı Cezae- özel sayımız, ilk mesai gününde vîne gönderildi.

"bölücülük" ve "yasadışı örgüt prop- Yine Mücadele gazetesinin pagandası" yaptığımız gerekçesiyle toplatıldı. Halkı aklıca yüz yüze Zonguldak temsilcisi Fevzi biraclar, sömürü ve zulüm uyu- Saygılı eski bir davasından layanlar, ulusal onuru ayaklar altın- ifadesi eksik olduğu gerek- da çiğneyenlerin, bizi böylesine çesiyle gözüaltına alınarak suçlamalarına şaşırıyoruz. Evet, Ankara'ya götürüldü. 3 Kasım bize tahammül edemiyorlar. Dev- tarihinde bir haber izlemek üzere rimci dayanışmamıza, kararlılığı- Kocamustafapaşaya giden Müca- rızda, bizim haklılığımız karşısında dele gazetesi muhabiri Mehmet kendi yasalının beş para etme- Yıldız ve Özgür Ülke muhabiri bii ki, yalnızca toplatmalarla yetin- keyfi olarak bir süre gözaltında mıyorlar. Baskılar, talanlar, hapis cezaları birbirini izliyor. Son olarak kapatma cezalarıyla ilerici, devrimci basına yönelik olarak geçtikleri saldırı da işe yaramıyor. Halkın se- sinin susturmayı bir türlü başaramı- yorlar. Saldırılarına devam ediyor- lar; Mücadele gazetesi muhabiri Nihat Özcan Düzce'de gözaltında

Mücadele Gazetesinin Okur Kampanyası Sürüyor
Mücadele gazetesinin içinde bu- lunduğu bazı mali güçlükleri aşma doğrultusunda başlamış bulundu-

ğu, dayanışma ve destek kam-panyası sürüyor. Bu kampanya şimdiden halkta yankısını buldu. İlk anda Hollanda'dan, Fransa'dan arayan okurlarımız telefonla Mücadele'nin kapatı- lamayacağını, Mücadele'ye herkesin sahip çıkacağını söylediler. "İkidar cezalarla susturamayınca Mücadele'yi mali olarak köseye sıkıştırmaya çalışıyor. Ancak bilmediler ki, çok büyük bir serveti var Mücadele'nin. Halkın bütün değerleri, zenginlikleri Mücadele'nindir. Mücadele'yi susturamazlar" diyen heyecanlı bir ses, bize konuşma fırsatı bile ver- medi. Mücadele gazetesinde çalış- şan arkadaşlardan birçok okur mektubu geldiğini, büroya gelenle- rin ellerinden geldiğince kampan- yaya katkıda bulunduğunu öğren- dik. 50 binler, 100 binler, boynun- daki, kolundaki altını verenler... Bir okur 100 dolar getiriyor büroya. Hatta parmağındaki alyansı çıkarıp yemek isteyenler bile var. Arka- daşlar böylesi özel bir esyayı kabul edemeyeceklerini söylüyorlar.

Cezaevindeki tutsaklar da gön- derdikleri mesajlarla destek oluyor." lar Mücadele'ye. Ve son derece kı- sıtlı koşullarda bulundukları halde, onlar bile avukatları ve yakınları aracılığıyla katkıda bulunmaya çalışıyorlar Mücadele'ye. Kayseri Ce- zaevinden DHKP-C tutsakları adı- na faks mesajı gönderen Hamdi Kayısı, Mücadele gazetesinin mis- yonunu anlatıyor:

"Artık mümkün değil halkın kay- nayan öfkesini yatıştırmak, dipten gelen dalgaya sel çekmek. Dağlar- da, şehrin varoşlarında Parti-Cep- he silahıyla önderimizin yol göste- riciliğinde halkın yanını namlu- larıyla, tımkalarıyla kazanan Halk Kurtuluş Savaşçıların sesi, alan- lar da grevli-toplu sözleşmeli sendi- ka isteyen memurun, özelleştirme- ye, sömürüye karşı direnin işçi sı- nıfının, 'YÖKe Hayır' diyen öğren- cilerin, yıkımlara direnen gecekon- du halkının onuru sesi, öfkesi olan

Mücadele'mizi kapatmakla haklı olanı engelleyemeyecekler. Çünkü kavranın tüm güçleri sizlerle. Gü- cünüze güç, sesinize ses katmak için hiçbir fedakarlık sınırı tanıma- yacak olanlar sizlerle. Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Arap, Gürcü... tüm emekçi halklar sizlerle..."

Gönderilen bu mesajlar, Müca- dele ailesinin birbirine bağlılığının en güzel göstergesi. Son kuruşlar- dan artırımlar, yaratılan yeni ola- naktar vb. ile kampanya gelişecek ve Mücadele daha da güçlenecek.

Bağış Kampanyasını Daha Fazla Fedakarlıkla Daha da Güçlendirelim

Yayın alanında hedeflediğimiz atılımı gerçekleştirmenin bir yerde bağış kampanyasına var gücümüzle, bütün olanaklarımızı zorlayarak gerçekleştireceğimizi unutmamalıyım. Daha hızlı hareket ederek, kendi- mizi ve olanaklarımızı daha fazla zorlayalım. Ne kadar kısa sürede, ne kadar çok yardımda bulunur- sak, bağış kampanyamız da o öl- çüde güçlenecektir. Etrafımızı, çevremizi, ilişkilerimizi, olanakları- mızı titiz bir biçimde gözden geçi- rip en iyi bir biçimde değerlendirdi- ğimizde, bunu yapmak o kadar da zor değildir. Yeter ki, gönülden iste- yelim. Enerjimizi bunun için yo- ğunlaştırmalıyız.

Her türlü maddi katkının, yeni atılım döneminde önemli bir katkısı olacaktır. Yapılacak bağışlar, ya- yıncılığımızı daha da geliştirip güç- lendirecektir. Dayanışma ve des- tek kampanyasının amaçlarının sonuca ulaşabilmesi, tek tek hepi- mizin göstereceği duyarlılık ve so- rumluluğa bağlıdır. Kampanya sıra- sında ve daha sonra yapacağınız maddi katkıların yanında, bölge- mizde gerçekleşen bir haber, elimi- ze geçen önemli bir belge ya da fotoğraf, daha güzel, daha yetkin bir gazete için eleştiriler ve öneri- ler, bu dayanışmanın parçası ola- bilir. Kısacası bulunduğumuz yer- de Mücadele'nin gözü, kulağı ol- mak Mücadele'yi sahiplenmek çok önemli.

Yeniden buluşmak üzere...

DÜZELTME

Dergimizin 33. özel sayısında çıkan "Cephe, kitleleri savaşmak için vardır" başlıklı yazıda 2. sütun, 3. paragrafın son kısmı, "Çirde cephe bağışsız bir örgüt- lenmekten, ülkemizde öcücü savaşını yürü- tenecektir. Daha sonraki süreçte işe çeşitli halk kesimlerini partinin askeri ve politik liderliği altında savaştıracaktır" şeklinde bitecektir.

Ayrıca Kenan Bilgin'in soyadı Bilgili olarak çıkmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

İÇİNDEKİLER

Ekim Devriminde yükselen bayrak,	
şimdi DHKP-C'nin elinde	3
Devrimin yolu DHKP-C 'nin yoludur.....	4-5
31 Ekim uyarıydı, 7 Kasım	
ayağa kalkış olacak	6-7
"Onuruna Sahip Çık" şiarı yaygınlaşıyor	8-9
"Kayıp'lara, katliamlara, köy yakmalara karşı	
açlık grevleri	10
Ekonomik krizin çaresi, düzeni mezara	
göndermektedir	11
İnancın, kararlılığın, harekete ve şehitlere	
bağlılığın sınavı: İşkence	12-13
Emekçi halkların kalbine gömüldüler	14-15
Köyleri boşaltmakla halkı susturamazlar ..	16-17
Ulusal kurtuluşun yolu,	
DHKP-C'nin yoludur	18
"Trenler durdu, durmaya devam edecek"...	
Eğitim emekçileri eylemdeydi	19
Belediyeler greve hazırlanıyor	20
Çuvaldız	21
Aleviliğin devletleştirilmesi ve Alevilere	
Diyanet tuzağı	22
Onlar halkın yiğit evlatlarıydı	23

Sahibi: Neslihan Uslu, Yazı İşleri Müdürü: Sebahat Varol, Yönetim adresi: Cakırrağa Mah. Abdüllatif- paşa Sk. No:15/5 Aksaray-İstanbul Tel: 632 68 74, Fax: 585 34 21, Baskı: Serler Matbaacılık.

GÜNDEM

70 yıldır "tüm yurttta, dış temsilciliklerde ve yavru vatan Kıbrıs'ta" resmi törenlerle kutlanan "cumhuriyetin ilanı", bu kez *çok farklı* bir şekilde kutlandı. Türkiye Cumhuriyeti devletinin "içinde bulunduğu durum" kadar farklılıklar kuttılar. Para dökülerek organizasyonu yapılan kadar, organizasyonun için de yer alanlar da bu "durum"un pek vahim bir durum olduğunun farındaydılar. Günlere öncesinden her yana bayraklar asırtıp, meydanlara dev panolar, pankartlar yerleştirerek, radyolardan, televizyonlardan, gazetelerden çağrılar yaparak halka yanlarına çağırmalarının, onlarca şarkıcı-türkücü ve ile gü-rültüylü olabildiğince artırmaya çalışmalarının nedeni, bu vahim durumdu.

Her kavramın, her kurumun içini boşaltıkları gibi, vatan, namus, onur, ahlak, demokrasi ve özgürlük gibi kavramları da anlamsız hale getirmişler, kiletmişlerdir.

Ahlağı Manukyan'ın, özgürlüğü yazarları cezaevlerine atan DGM'lerin, namusu Selim Edes'lerin temsil ettiği bu düzende, Cumhuriyeti kutlama işinin başına geçmek de eski polis şefi Kozakçıoğlu'na kaldı. Doğrusu egemenliğin kayıtsız-şartsız işadamları ve generallerin

Manukyan cumhuriyetine karşı Devrimci Halk İktidarı

elinde olduğu bir Cumhuriyeti kutlama bayrağının da eski bir polis şefinin elinde olması son derece anlamlıydı.

Kozakçıoğlu'ndan Sabancı'ya, Manukyan'dan Yıldı'ya kadar "Cumhuriyeti Çok Seviyoruz" diye yırtınarlarken samimiydiler. Çünkü onlara böyle bedavadan, zevku sefa içinde yaşamayı sağlayan bir şeyi kaybetmek istemiyor, bundan ödleri kopuyordu. Mezarlıktan geçerken ıslık çalan bir insanın ruh halini taşıyorlar, yan yana gelip "Bandıra bandıra ye beni" türünden bağırış çağırışlarla korkularını yatıştırıyorlardı. Yatıştırdılar, ama bir gün için!

Korkmaya devam ediyorlar. Korkmakta haklıdır. Bütün namussuzlar korkmadır. Bütün vurguncular, bütün soyguncular, bütün alçaklar, bütün halk düşmanları korkmadır. Çok sevdiikleri Manukyan cumhuriyetinin ömrü onları korkularında haksız çıkaracak kadar uzun olmayacaktır.

Evet, çok sevdiikleri cumhuriyet, Manukyan'ların cumhuriyetidir. Milyonlarca emekçinin alın teri, beyni ve yüreği 15 aile holdiğinden ibaret egemenlerin, oligarşinin elinde tıpkı Manukyan'ın kadın bedenlerini pazarla-

dığı gibi emperyalizme pazarlanmaktadır. Ve bu, vatanların, halkların emperyalizme satan hainleri, "cumhuriyetleri için yüzlerce işkencehaneyi 24 saat çalıştırmakta, köyleryi işken yıkırmakta ve bayrak ve vatan edebiyatını elden bırakmamaktadırlar.

Bu ikiyüzlerce sözler, içi boşaltılmış kavramlarla cilalanarak pazarlanan, ıplığı pazara çıkmış düzenin paramparça olacağı günler uzak değildir.

Açlık ve sefalet içinde bir yaşama mahkum edilen, baskı ve zulümle susturulmak istenen emekçi halklar, tel tel dökülen bu düzeni, bir kader gibi kabullenmek zorunda değildir.

Kabullenmeyeceklerdir de... Çünkü bu düzenin emekçi halklara bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da verebileceği hiçbir şey yoktur...

Halklarımızı bu iğrenç düzenden kurtaracak olan DHKP öncülüğünde DHKP saflarında verecekleri mücadeledir. silahlı savaştır. Halklarımızın kurtuluşu DHKP-C'nin öncülüğünde, onur, adalet ve namusun gerçek içeriğine kavuştuğu bir mücadele sonunda, özgürlük ve bağımsızlığın cisimleştiği Devrimci Halk İktidarıyla olacaktır...

Ekim Devriminde yükselen bayrak, şimdi DHKP-C'nin elinde

Ekim Devrimi, dünyada gerçekleşmiş ilk muzafer proleter devrimdir. Marks ve Engels tarafından ortaya konan evrensel tezlerin ete-kemiğe büründüğü, yüz yıllarca ezilenlerin kendi iktidarlarını kurduklarını ve proletaryanın ilk kez kendisi için bir dünya yaratmak için yola çıktığı Ekim Devrimi bugün 77 yaşında. Aradan geçen 77 yıla ve yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen Ekim Devrimi proletaryanın zaferle dalgalanan ilk bayrağı olarak dün olduğu gibi, bugün de dünya halklarının gözünde önemli bir yere sahiptir. Ve bu yerini her zaman da koruyacaktır.

Çünkü Ekim Devrimi proletaryanın tarih sahnesine attığı emekçi iktidarının ilk harcıdır ve bugün o harpla beslenen halk kurtuluş hareketleri ulusal ve toplumsal kurtuluş için dünyanın dört bir yanında savaşı sürdürmeye devam ediyorlar. Bu harp, bu temel Marksizm-Leninizmdir. Bu yapının ustaları ise M-L partilerdir.

Her ne kadar şu anda eski Sovyet ülkesinde yaşayan canlı bir sosyalizm örneği olmasa da, Ekim Devrimi tüm dünya halklarının ve proletaryasının gözünde, kapitalizme karşı verilen savaşta kazanılan ilk zafer, ilk deneyim olmaktan hiçbir güç çıkaramaz. Ekim Devrimi yarattığı örneklerle düne olduğu kadar bugüne de ışık tutacak deneyimlere sahiptir. Karlı bir iç savaşın, il. paylaşımlı savaş sırasında yaşanan ve tüm ülkenin yerle bir olmasına neden olan faşist işgalin ardından Bolşevik Parti önderliğinde bir ülkenin yeniden inarının gerçekleştirilmesi bile tek başına bu örnek için yeterli sayılmalıdır. Lenin'in, Stalin'in önderliğinde Sovyet

halklarıyla birlikte yaratılan bu örneklerin hepsi bugün Sovyetlerde değilse de dünya halklarının ve proletaryasının bilincinde, savaşma kararlılığında ve emperyalizme karşı verdiği mücadelede dünya halklarının ömrünü aydınlatan bir mesele olarak yaşıyor, mücadeleye ışık tutuyor. Ekim Devrimi'nin devrimci ruhu ülkemizde ve dünyanın çeşitli ülkelerinde emperyalizme karşı mücadeleye eden halk kurtuluş savaşçılarının kavgasında yaşatılıyor. Çünkü Gorbachev gibi hainlere, Yeltsin gibi karşı-devrimcilere rağmen ne Sovyet halkları ne de dünya proletaryası sosyalizme olan inançlarını kaybetmediler, kaybetmeyecekler.

Ekim'i Yaratan Partidir, Öncüdür...

Her devrimde olduğu gibi Ekim Devrimi'nde de tarihin rotasını çizen ve Sovyet halklarını iktidara götüren parti oldu. Bu parti Lenin'in, Stalin'in Bolşevik Partisi'dir. Bolşevik Partisi yeni bir çağın, emperyalizme karşı proleter devrimler çağının yolunun açtığı tarihsel bir dönüm noktasını yaratır. Ekim Devrimi böyle bir tarihsel özne sahiptir. Bolşevik Partinin mimarı Lenin, proleter devrimler çağını açan bu öncü parti için "Bu öncünün gücü, onların sayısını on kat, yüz kat ve daha fazlasıyla aşar. Örgüt güçlerini on katına çıkarır. Öncünün bilincilliği, başka noktalar yanında, onun örgütlenebilmesinde en çok kendini gösterir. Öncü örgütlenecek, TEK BİR İRADE elde eder ve ilerici binlerin, yüz binlerin milyonların bu bütün halindeki iradesi sınıfın iradesi haline gelir" sözleriyle açıklarken, halkla

bütünleşen öncünün -kf bu öncü partidir- neleri başarabileceğini de pratiğe ortaya koydu.

1917'de Rusya halklarını iktidara taşıyan Bolşevik Partisi, Rusya'nın içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal krizde izlediği doğru taktik ve eylemlerle, hiç bir zaman aklından çıkamadığı iktidar perspektifiyle burjuvazinin iktidarına son verip, dünyadaki ilk emekçi iktidarını kurdu. İktidar için mücadele eden Bolşevik Partisi Rusya halkları için, milyonlar için bir zulüm makinesi olan Çarlık Rusyası'na karşı mücadele ederken, emekçi sınıfların umudu oldu, yarını oldu. İktidarıyla birlikte halkın en güzel değerlerinin bir araya geldiği büyük bir yapı oldu... Bu yapısıyla da yalnızca Rusya halklarına değil, tüm dünya halklarına başka bir gereği gösterdi...

Proleter devrimler çağı dediğimiz dönemin başında gerçekleşen Ekim Devrimi proletaryanın iktidar sorununun artık devrim koşullarının hazır olup olmamasından çok, proletaryanın hazır olup olmaması sorunu olduğunu gösterdi. Bunalımı sürekli olan emperyalizm karşısında sorun iktidarı elecek gücün yaratılmasıydı, yeni proletarya partisiydi. DEVRİM İÇİN PARTİ... Bu çağımızın devrimlerinin temel sloganı, koşulu oldu. Lenin "Bana bir profesyonel devrimci örgütü verin, Rusya'yı yerinden oynatayım" derken, partinin yüklediği tarihsel misyonu ifade ediyordu. Bugün aradan geçen 77 yıla rağmen proletarya partisi Rusya'da olduğu gibi tüm dünyada da iktidar mücadelesinin vazgeçilmez temel unsurudur.

Kuşkusuz her devrim kendi tarihsel koşullarının, döneminin, ülkenin siyasal,

kültürel özellikleri içinde kendi rotasını çizecektir. Kendi özgünlüğünü bünyesinde taşıyacaktır. Ama bugün 1917 Ekim Devrimi'nden alınması gereken ders onu şablonlaştırmadan, M-L ilkelere evrensel tezlerini de yadsınmadan Bolşevik Partisi'nin cesik disiplinine, politik cesareline, her koşula savaşıma ustalığına ve iktidarı ele geçirme kararlılığına sahip bir partiyle her gün, her an devrim için savaşan, yaşayan partili insan olmak, emekçilere geleceklelerinin kendi ellerinde olduğunu göstermek olacaktır.

Ekim Devrimi'nin dersleri ışığında, Türkiye devrimci der yılarca Devrimci Sol saflarında sürdürdükleri mücadelesinin ardından, bugün artık partileşerek, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi gibi bir silaha sahip oldular. Ve tıpkı 1917'lerin Bolşevikleri gibi Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi savaşçılarıyla düşmanın kalesini vurmaya devam ediyorlar. Ekim Devrimi'nin 77. yıldönümünde, kavgayı DHKP-C ile taçlandıran devrimci, daha kararlı, daha güçlü yeni atılımlar için, zafer için yola çıktılar. Türkiye halklarıyla birlikte yürüyorlar.

Çünkü DHKP-C, bu ülkenin yoksularına, emekçilerine, aydınlarına iktidar sözü verdi.

Çünkü DHKP-C, Türkiye halklarını; emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, sömürüye karşı sosyalizm mücadelesinde zaferle götürecektir.

Lenin'in ellerinde Rusya'yı yerinden oynatan bu güç, Ekim Devrimi'nden 77 yıl sonra ülkemizde, DHKP-C'nin elinde. Dünyayı bir kere de Devrimi'nden sarsmak için hazırlıyor...

Devrimin yolu DHKP-C'nin yoludur

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin kurulduğunun ilanı üzeri-ne başlayan kutlama ve selamlamalar ile DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransa'da tutsak olmasına yönelik olarak başlatılan "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası ülkenin dört bir yanında Devrimci Halk Güçleri'nin gerçekleştirdikleri eylemlerle sürüyor.

Bugün gösterilerde, yazılmalarda, pankart ve bayrak asma eylemlerinde, kitlelere yönelik ajitasyon-propaganda çalışmalarında, Devrimci Sol'un partileşmesi kutlanıyor, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi selamlanıyor, ülkenin her yanında "Dursun Karataş'a Özgürlük" şiarı yankılanıyor...

sasin DHKP, "Öndere Selam Savaşa Devam" şeklinde yazılmalarda yapıldı. Halkın ilgiyle karşıladığı ve sempati duyup desteklediği bu eylemler Devrimci Halk Güçleri adına üstlenildi. Eylemlerin devam edeceği belirtildi...

"Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partimiz-Cephemiz"

Partinin selamlanması Antakya'da daha farklı bir biçim aldı. Antakya'nın Kuzeytepe bölgesinde 21 Ekim günü Doğru Yol Partisi binasında asılı bulunan Türk bayrağı indirilerek yerine Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin bayrağı asıldı. Binaya ayrıca "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partimiz-Cephemiz" yazılı bir de pankart asan Devrimci Halk Güçleri "Önderimiz Yalnız Degildir" başlıklı bildiriler de bıraktı...

Yunanistan'da Dursun Karataş'a Özgürlük Kampanyası TÜRKİYELİ ÇOCUKLAR ATINA'DA YÜRÜDÜLER

Yunanistan'daki Türkiye'li çocuklar 1 Kasım günü Atina'da bir yürüyüş yaptıktan sonra Fransız Konsolosluğu'nun önünde bir saat kadar "Dursun Karataş'a Özgürlük" istemlerini dile getirdiler.

Fransız Konsolosluğu önüne pankartlarıyla, dövizleriyle gelen 20 kadar çocuk alinlarında Devrimci Sol amblesleriyle Meclis önündeki caddeyi trafiğe kapatıp, Fransız emperyalizmine uyarı gösterisinde bulundular. Türkiye'li çocuklar, Fransız çocuklarıyla kardeş olduklarını, dünyada sadece sevgiyi tanımak istediklerini söyleyen çocuklar mücadeleci demokrasi öğretmeni, halkların önderi Dursun Karataş'ın ve iki arkadaşının derhal serbest bırakılmasını istediler. Dursun Karataş'ın tutsaklığı süresinin uzatılmasının gelecekteki kararttığını söyleyen çocuklar, "Halklarımızın Önderi Karataş ile Beraberiz" şeklinde sloganlar attılar.

Çocuklar Fransız Konsolosluğu'nun önüne gittiklerinde iki otobüs

"Türk ve Kürt Tüm Milliyetlerden Halkımız; Kurtuluşun Yolu DHKP-C'nin Yoludur"

Devrimci Sol'un partileşmesi, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin kurulması değişik eylem biçimleriyle halka duyuruluyor. İstanbul'daki Ümraniye Birlik Mahallesi'nde 17 Ekim gününden itibaren kahvehanelere gidilerek DHKP-C halka anlatılıyor. Bu mahallede bir kahvehaneye 17 Ekim günü giden Devrimci Halk Güçleri, Devrimci Sol'un partileştiğini, Devrimci Sol'un artık DHKP-C olduğunu, DHKP-C'nin Devrimci Sol olduğunu anlatıyor, halkı Parti-Cephe saflarına katılmaya çağırıyor. Kahvehanenin camına eylem sonrasında DHKP'nin 1 sayılı bültenini yapıştırıp, DHKP bayrağını da asan Devrimci Halk Güçleri kahvehanede ve çevrede bulunan halk tarafından alkışlandılar. Devrimci Halk Güçleri, bölgede benzer eylemlerini sürdürüyor...

İstanbul Okmeydanı semtindeki Şark Kahvehanesi'nin çatısına 29 Ekim günü Türk, Kürt ve Tüm Milliyetlerden Halkımız; Kurtuluşun Yolu DHKP-C'nin Yoludur, Yaşasın DHKP-C" yazılı 10 metre uzunluğunda, 5 metre genişliğinde ses bombalı bir pankart asıldı. Çevre halkının yoğun ilgisini çeken pankart üzerindeki iki ses bombası art arda patlarken, pankart bir saat kadar asılı kaldı.

"Ezilen Halkların Öncüsü, Onuru, Kurtuluş Umudu DHKP-C'yi Selamlıyoruz"

Adana'nın Ceyhan ilçesinde ise Mersin'de Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin'in katledilmesinden sonra hem katliamı protesto eden, hem de Parti-Cephe'yi selamlayan eylemler yapıldı.

Ceyhan'ın Tuzluğöl Mahallesi'nde 27 Ekim akşamı, "Mersin Şehitlerimiz Yaşıyor, DHKP-C Savaşıyor" yazılması yapıldı. Aynı gün Burhaniye Mahallesi'nde ise "DHKP-C Savaşçıları Ölümsüzdür" ve "Halklarımızın Umudu DHKP-C" yazılmalarda yapıldı. Devrimci Halk Güçleri mahallelerde yap-

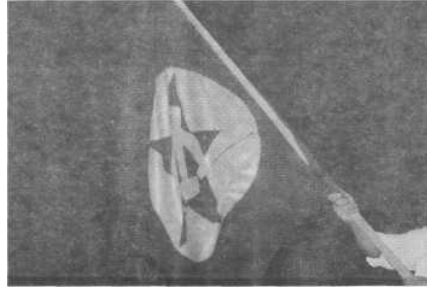
tıkları bu yazılmalara yanına ayrıca Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin ve Cephesi'nin bayraklarını da çizdiler. Mihripaşa Mahallesi'nde ise 10 yere Parti ve Cephe bayrakları çizilip, altına DHKP ve DHKP-C yazıldı...

Devrimci Halk Güçleri Ceyhan'da oligarşinin kendisini en güçlü hissettiği yerlerde de eylemler yaptılar. Ceyhan Adliyesi karşısındaki bir işi inşaata 28 Ekim sabahı giden Devrimci Halk Güçleri binaya, üzerinde Dursun Karataş'ın posterinin, Parti ve Cephe bayraklarının olduğu bir pankart astılar. 2 metre eninde ve 3.5 metre boylu olan pankartın üzerinde "Ezilen Halkların Öncüsü, Onuru, Kurtuluş Umudu DHKP-C'yi Selamlıyoruz" yazıyordu. Böyle bir eylemin Adliye'nin karşısında gerçekleştirilmesi ise halk tarafından büyük bir hayret ve heyecanla karşılandı.

Mersin'deki katliamdan sonra Devrimci Halk Güçlerinin şehitlerle ilgili eylemleri, Parti-Cephe'nin selamlanmasıyla birleşiyordu. Ceyhan Sanayi Sitesi'nde bulunan Halk Bankası'nı 30 Ekim günü molotoflarla tahrip eden Devrimci Halk Güçleri oligarşiye olan öfkelerini gösteriyorlardı. Bir gün sonra, 31 Ekim günü ise Ceyhan Kapalı Spor Salonu'na üzerinde "Ahmet, Zey-

nep Yaşıyor, DHKP-C Savaşıyor" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart asıldı.

Adana'da 3 Kasım günü Dumlupınar ve Mirzaçelebi mahallelerinde ise "Mersin Katliamının Hesabını Soracağız", "Şehitler Yaşıyor DHKP-C Savaşıyor", "Ahmet ve Zeynep Yıldırımın Hesabını Soracağız", "Ahmet ve Zeynep Yıldız Mücadelemizde Yaşıyor", "Mücadele Önderimizle Sürüyor, Ya-

doluşu polis de onları bekliyordu. Ancak polisler çocukların eylemine herhangi bir saldırıda bulunmadılar. Konsolosluk kapılarını açtiran çocuklardan oluşan heyet, yetkililerle görüşerek, DHKP-C'nin Dursun Karataş'ın serbest bırakılması konusunda kararlı olduğunu sözlü ve yazılı olarak yetkililere ilettili. Heyet, konsolosluktan ayrıldıktan sonra çocuklar üzerinde "Dursun Karataş'a Özgürlük" yazılı dövizleri konsolosluk kapısına bıraktılar. Ellerindeki balonları da gökyüzüne bırakan ve yaklaşık 100 bildiri dağıtan çocuklar, eylemlerini sloganlar atarak başarıyla bir şekilde bitirdiler.

Türkiyeli çocuklar bu eylemden sonra kırdı piknik yaparak eylemlerinin ve yeni gündemlerinin değerlendirilmesini yaptılar. Piknikten sonra Lavrion kampına geri dönen çocuklar, "Dursun Karataş'a Özgürlük", "Kahrolsun Fransız Emperyalizmi", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atarak, Devrimci Sol komününe gittiler. Kendilerini alkışlarla karşılayan ağabeylerinin, abialarının yanlarına giden çocuklar, büyüleriyle yaptıkları sohbetlerde eylemlerin heyecanını, duygularını paylaştılar.

HOLLANDA'DA DEVRİMCİ TUTSAKLARDAN DURSUN KARATAŞ'A VE CEZAEVİ İDARESİNE MEKTUP

Hollanda'daki devrimci tutsaklar Dursun Karataş'a ve Le Sante Cezaevi Müdürlüğü ile çalışanlarına mektuplar gönderdiler. Dursun Karataş'ın hala tutuklu bulunmasını protesto eden devrimci tutsaklar şunları belirttiler:

"Hareket Önderimiz Sayın Dursun Karataş'a;
Karşıladığınız olumsuzlukla birlikte, faşist TC güçleri ve burjuva basının şahsınıza ve esas olarak da devrimci hareketimize yönelik saldırıları yoğunlaştı. (...) insani değerlerin ve ahlakiğin yegane temsilcisi devrimci örgüt ve önderine saldırılar rastlantı değildir. Kişiliğinize yönelik bu saldırıda da, emperyaliz-

min bütün iğrençliği görülmektedir. Devrimci dayanışma duygularımızla selamlarımızı iletiriz.

YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ'I!"

-Cezaevi Müdürlüğü ve Çalışanlarına;

Önderimiz Dursun Karataş ve diğer arkadaşlarımız, yönetiminizdeki cezaevinde tutsak bulunmaktadırlar. Ülkemizin ekonomik, sosyal ve siyasal gerçekliği hakkında ne kadar bilgiye sahip olduğunuzu bilmiyoruz.

Ülkemizdeki devlet ve siyasal iktidarlar, faşizmin Türkiye'deki temsilcisi ve uygulayıcısıdır.

Başta Kürt halkı olmak üzere, tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi halklar üzerinde faşist teröre dayanan egemenlik sürdürmektedir. Bu temelde işkenceler, idamlar, katliamlar yapılmaktadır.

Kısacası, sizin de yakın tarihten tanıdığınız Nazizmin, Hitlercilğin dünyamızdaki onlarca örneklerinden hiç farklı değildir ülkemizdeki iktidarlar.

Bu insanlık dışı yönetime karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren örgütümüz DHKP'nin Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın cezaevinizde tutsak bulunması, sizlerin de emekçi halkımız ve örgütümüz nezdinde değerlendirilmesini yaratacaktır.

Önderliğimize ve arkadaşlarımıza karşı takınacağınız olumsuz bir tavır halkımız tarafından lanetlenmenizi ve faşizme suç ortaklığınızı ifade edecektir.

Arkadaşlarımızın tutuklanmasını protesto ediyor; ilgili kurumlar tarafından serbest bırakılmasını talep ediyoruz.

Ayrıca tutsaklık süresince, siyasal tutsak muamelesi görmelerini istiyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!"

"Dursun Karataş ile Dayanışma Komitesi" Solidaire gazetesi muhabiri ile Dursun Karataş'ın tutuklanması hakkında görüştü

Avrupa'da "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası çerçevesinde çeşitli faaliyetler düzenleyen "Dursun Karataş ile Dayanışma Komitesi"

Belçika Emek Partisi'nin (PTB) yayın organı Solidaire gazetesinin Fransa'daki muhabiri Cecile Chams ile Dursun Karataş'ın tutuklanması ve Avrupa'daki diğer baskılar hakkında görüştü...

Tutuklanmayı nasıl değerlendirdi- yorsunuz?

Fransa Türkiye'nin işçilerine karşı- yor ve onu destekliyor. Baskıya karşı çıkmak, örgütlenmek halkların en doğal hakkıdır. Fransa kendisini "insan hakları- nın merkezi" olarak görüyor, ama bu tutuklamayla gerçek emperyalist yüzü- nü gösteriyor.

Tutuklama olayı Avrupa'da nasıl yankı buldu? Bu durum Avrupa'yı ne kadar ilgilendiriyor?

Bu tutuklama Schengener Antlaşma- s'ının bir sonucu. Bu antlaşma, 1985 yı- lında Fransa, Almanya, Belçika, Hollanda ve Luxemburg arasında imzalandı. Pra- tikte göçmenler, politik sürgünler, Avrupa Topuluğu'na aktif ya da pasif olarak karşı olanlarla ilgili olarak hazırlandı. Bu antlaş- manın önemli bir bölümü kendilerine karşı olanların "avlanmasıyla" ilgilidir. Komünist, devrimci önderler en önemli hedef durumundadır. Schengener Antlaşma- s'ının tam 145 paragrafı, özgürlük kısıtla- malarıyla, ülkelere gelenlerle ilgilidir. Antlaşmanın yarısından fazlasında ise Avrupa'lar hedef alınmıştır.

Fransa'da tepkiler ne durumda? Reaksiyonlar çok zayıf ve düşündü- rücüdür. Birkaç aydan bu yana işçileri Bakanı Pasqua'nın konuşmaları iç gü- venlikle ilgili. Politik kesimler, dincı ya da devrimciler, özellikle Fransız gibi gö- zükme-yenler polis tarafından sürekli kontrol ediliyor. İşin kötü tarafı ilk baş- lar da bu baskı ve saldırılar çekimle- me- neden oldu. Avrupa'da sağcı akımlar gelişti, hükümetler tarafından da bu tür baskıcı uygulamalar hayata geçirildi.

Devrimci Sol savaşçılarının tutuklanmasıyla karşı demokratik kurumlar, insan hakları örgütleri ya hiç tepki göstermediler, ya da oldukça çekingen bir tavır sergilediler.

Oysa böyle bir olay, demokratları, göçmenleri, Schengener politikalarından etkilenen insanları harekete geçirebilmeliydi. Biz, kısa bir süre önce Paris'te kurulan Dursun Karataş'a özgürlük Komitesi'ni destekliyoruz. Doğal olarak, Devrimci Sol'un Türkiye'de faşizme karşı verdiği mücadele, bizim de mücadelemizdir. Türkiye, NATO'nun üyesi ve Avrupa Topuluğu'nun işbirlikçisidir. Bütün demokratlar, Türk devletinin desteklenmesine ve Avrupa'da bulunan devrimcilere yönelik her türlü saldırıya karşı ayağa kalkmalıdır...

Siz bir Belçikalı olarak Fransa ile Belçika arasında bir fark görüyor musunuz?

Hayır. Hükümetin göçmenlere karşı yeni önlemler getirmesi, iltica haklarını kısıtlaması, sığınmacıların artışı ve basın aracılığıyla kara çalma konularında ay- nıdır. İktidarlar Avrupa genelinde faşist- leşmeyi genişletmektedir. Belçika halkı- nın bu politikalara tepkileri var. Alman- ya, İspanya vb. ülkelere partiler, sendi- kalar ve demokratik kitle örgütleri bu sal- dırlara, ırkçılığa karşı çıkıyor, yürüyüş- ler, gösteriler düzenliyor. Fransa'da ha- kim olan ise "sosyal barış"tır...

Nedir bu "sosyal barış"? İnsan hakları konusunda nasıldır?

Fransa, Ruanda'ya askeri birlikler gönderip, oradaki faşist iktidarı destek- ledi. Halkı katledenler için koruma böl- geleri yarattı. Ancak bunlara karşı Fran- sa'da bir tepki olmadı. Yüz binlerce in- san Fransa kıydarının desteğiyle katle- dilirken hiçbir protesto olmadı. Tam ter- si, "Sınırsız doktorlar" bu askeri yeni-sö- mürge macerasını aktif olarak destekle- diler. Devrimci Sol savaşçılarının tutuk- lanmasına karşı demokratik kurumlar, insan hakları örgütleri ya hiç tepki gös- termediler, ya da oldukça çekingen bir tavır sergilediler. Oysa böyle bir olay, demokratları, göçmenleri, Schengener politikalarından etkilenen insanları ha- re- kete geçirebilmeliydi. Biz, kısa bir süre önce Paris'te kurulan Dursun Karataş'a Özgürlük Komitesi'ni destekliyoruz. Do- ğal olarak, Devrimci Sol'un Türkiye'de faşizme karşı verdiği mücadele, bizim de mücadelemizdir. Türkiye, NATO'nun üyesi ve Avrupa Topuluğu'nun işbirlik- çisidir. Bütün demokratlar, Türk devleti- nin desteklenmesine ve Avrupa'da bu- lunan devrimcilere yönelik her türlü sal- dırına karşı ayağa kalkmalıdır...

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, Suriye Komünist Partisi'nin 70. kuruluş yıldönümü kutlamalarına katıldı

Mücadele gazetesi Ortadoğu muhabiri Tank Ziya:

Suriye Komünist Partisi'nin 28 Ekim günü yapılan 70. kuruluş yıldönümü kutlamalarına Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi adına bir heyet de katıldı. Dün- yanın her tarafındaki kuruluş hareketleri ve komünist partilerinden mesajların geldiği kutlamalarda DHKC adına Suriye Komünist Partisi Genel Sekreteri Halil Bakdas ve tüm Suriye komünist partilere şu mesaj iletildi: "1924'ten bugüne süren demokrasi yürüyüşümüzün devam etmesini diliyor ve Suriye halkının emperyalizme, gericiğe karşı direnişini selamlıyoruz. Suriye Komünist Parti- si'nin dünyanın her tarafındaki sömürönlere karşı açık ve net tavrının, Türkiye faşist düzenine karşı Türkiye halklarına olan manevi desteğinin sümesini dili- yoruz."

DHKC adına mesaj ileten heyet, ayrıca, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cep- hesi'nin Devrimci Sol'un davamı olduğunu, DHKC'nin temel hedefinden dünyada emperyalizmi yok etmek olduğunu, savaşımının Suriye halklarıyla dostluğu pe- kiştirdiğini, bu kardeşliğin, dostluğun pekiştirilmesine önem verdiğini de vurgu- ladı.

Kutlamalar arasında, Filistin'in Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe Genel Sek- reteri Naif Havatme'nin konuşması halkın yoğun ilgisini çekti. Rusya Komünist İşçi Partisi Merkez Komitesi 1. Sekreteri Viktor Niyokinin konuşması ise sık sık alkışlarla kesildi. Stalin'in posterleriyle halkın sevgi gösterilerinde bulunduğu kutlamalarda Niyokinin konuşmasını "Her şeye rağmen kazanacağız..." söze- niyle bitirdi...

Aydın olmanın onuru emekçi halkın yanında olmaktır

13 yıldır üniversitelerin üzerine çöreklenen tüm demokratik hakları, özergiliği, bilimselliği ortadan kaldıran YÖK'ten, öğrenci gençlikle birlikte en büyük turpunu yiyenlerden biri de öğretim üyeleri oldu. 1402 sayılı yasayla yüzlerce devrimci, demokrat, aydın bilim adamına üniversite kapıları kapandı. Kürsüler gerici-faşist kadrolaşmaya açıldı. 1402'liklerden geride kalan diğer öğretim üyeleri ise YÖK'ün bu terörü karşısında koşelerine sindiler, sessiz kalmayı yeğlediler. 13 yıldır ufak çaplı yakınmaların dışında sessizliklerini bozmayan öğretim üyeleri, yıllar sonra bu suskunluklarını kıarak harekete geçtiler. Mali bünçenin, devletin üniversitelere ayırdığı ödeneğin kısıtlılığı ve bununla birlikte bilim üretmekten, bilimsellikten uzak üniversitelerde, öğretim görevlileri iktidarın halklara karşı uyguladığı zulüm ve ekonomik terör politikasından paylarına düşeni alıyorlar. Öğretim üyeleri bugüff artık sadece ekonomik taleplerinin değil, diğer özlük ve demokratik haklarının da devlet tarafından baskı altında olduğunun gerçekliğinin farkındalar. Şimdi sorun buna karşı tavır almak ve bu tavır nasıl olması gerektiği üzerinedir. Bürokratik, suya sabuna dokunmayan, statüleri kırmayan açıklamalar, imza kampanyaları vb. türü eylem biçimleri aşılmasıdır. Bu biçimlere sıkışıp kalmak iktidarın baskılarını engellemekten uzak olacaktır. İktidar halka karşı saldırılarında pervasız ve kararlı adımlar atıyor. Bu saldırıların karşısına dikilmek, kırmak için onlardan daha güçlü, daha kararlı adımlar atmamızız. Öğretim üyeleri bunun için statükolarının sarımsasını göze alarak 7 Kasım boykotunun aktif unsurları olmalıdırlar.

7 Kasım'da üniversiteler ve öğretim üyeleri bu ülkenin aydın kesimi olarak üzerine düşen sorumlulukla, ezilen, sömürülen tüm emekçilerin haykırışına soluklarını katmalı, en önde yürümelidir. Bunu başarmak, öncelikli olarak kendi sorunlarımızı sahip çıkarak, önce kendi haklarımızı elde ederek bu bilinci kazanarak yaratılacaktır. Bugün liselisi, yoksul geçekondulusu, memuru, işçisi, Kürt halkıyla tüm emekçi kesimler hak alma mücadelesinde bedeller ödeyerek, iktidarın karşısına dikilirken, bizim korkumuz kariyerizimimizin, statükolarımızın, "saygınlığımızın" sarımsası olmamalıdır. Bunlar zaten 12 Eylül'le, YÖK'le birlikte çoktan ayaklar altına alınmıştır. Bilim adamı sıfatıyla ortaya çıkan holding profesörleri, kurdulan vakıflarla üniversite bütçesini, kaynaklarını talan eden profesör mafyaları, terörle mücadele adı altında kontrgerillaya akıl hocalığı edenler, MIT'e danışmanlık yapanlar çoktan ortadan kaldırmıştır bu saygınlığı ve aydın onurunu. Öğretim üyesi, bilim adamı olarak, gerçek saygınlık, aydın onuru, emekçi halklara karşı olan sorumluluğumuzu yerine getirdiğimizde, halklara ve bize yönelen saldırılara güçlü karşılıklar verdiğimizde, baskı, zulüm ve ekonomik teröre karşı mücadele ettiğimizde kazanılacaktır. Saygınlık, emekçi halkın gözünde değer kazandıkça, biz onlara olan sorumluluklarımızı yerine getirdiğimizde, hak alma bilincimiz geliştikçe anlamım bulacaktır.

7 Kasım'da öğretim üyelerinin yeri bilim adamı, aydın kişiliğine yarışır şekilde öğrencilerin, çalışanların, emekçi halkın yanı olmalıdır.

31 Ekim üniversitelerin siyasi iktidarı uyarı günüyü. İstanbul, Adana, Ankara, Bursa, Tekirdağ, Kayseri, İzmir illelerinde birçok fakültede öğretim üyeleri, öğrenciler dersleri boykot ettiler. Üniversite emekçileri iş bıraktılar. Yürüyüşler, protesto gösterileri düzenlendi, şenlikler yapıldı, öğrenciler, öğretim üyeleri birlikte halaylar çektiler. Hacettepe Üniversitesinde öğretim üyelerinin boykotu bir hafta devam etti.

Öğretim üyelerinin 31 Ekim'deki eylemlerine sendikalarından kitle örgütlerine kadar birçok kesim katıldı. İÜ de yapılan "Üniversitelerde siyasi iktidara uyarı günü"ne TMMOB, DİSK, EĞİT-SEN, Makine Mühendisleri Odası, Sağlık Meslek Odaları Koordinasyonu, sanatçılar, yazarlar katılarak öğretim üyelerinin haklı taleplerine destek oldular. Ülkemizdeki bütün aydınlar emekçi halkın haklı mücadelesinin yanında yer almalıdırlar.

31 Ekim iktidarın üniversite politikalarına karşı bir uyarıydı. 7 Kasım bu uyarıyı daha ileriye taşıyarak, düzenin tüm baskı ve sömürü politikalarına karşı tüm emekçilerin gücünü göstereceği gün olmalıdır. Tüm emekçiler birleşik örgütlü bir güç olarak onurumuzu korumak için 7 Kasım'da boykot şiarını haykırallım. Hep birlikte zulüm, zorbalık ve terör düzenini mahkum edelim. İktidarın bizi teslim almayacağını haykırallım.

Üniversitelerde yeni öğretim yılının açılışıyla birlikte başlayan öğretim üyelerinin protestoları, boykotlar ülke çapında yaygınlaşarak büyüyor. 31 Ekim üniversitelerde tüm üniversite kesiminin katıldığı bir eylem günüydü. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Kayseri, Tekirdağ'da üniversitelerde birçok fakülte dersleri boykot etti, yürüyüşler, protesto gösterileri düzenlendi.

İSTANBUL

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampusunda yapılan 'Üniversitelerden Siyasi İktidara Uyan Eylemi' ile öğretim görevlileri, öğrenciler, araştırma görevlileri, üniversite çalışanları, meslek odaları, kitle örgütleri, sendikalar, sanatçılar, demokratik üniversite için bir aradaydılar. İstanbul Üniversitesi bahçesi yıllardır yaşayamadığı bir güne tanıklık etti. Öğretim üyeleri, öğrenciler derslere girmeyerek, işçiler-memurlar iş bırakarak, yememek boykotu yaparak alanlara çıktılar, taleplerini haykurdılar.

Sabah saatlerinde üniversitelerde ve fakülte hastanelerinde

iktidarın sağlık ve eğitim hizmetlerinde uyguladığı tasarruf genelgesinin sonucu bir aylık ikramiyelerini, fazla mesai ücretlerini, yemek paralarının ödenmemesini protesto için vizde eylemi yaptılar. 'İşçi, Memur, Aydın El Ele, Kurtuluşumuz Birlikte' pankartı arkasında 'İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız', 'İşçi-Memur El Ele Genel Greve' sloganlarıyla üniversite bahçesinden Mediko Sosyal'e kadar yürüyün üniversite çalışanları, burada yaptıkları açıklamada siyasi iktidarın her türlü yolsuzluğu, soygunu seyretiltiğini, hatta teşvik ettiğini, "çareyi" işçi ve emekçilerin aşını, ekmeğini daha da küçültmekte, kazanılmış haklarını gasp etmekte bulmaya çalıştığını belirterek, herkesi bu uygulamalara dur diyerek harekete geçmeye çağırıldılar.

Uyan günü etkinliğinin açılışında konuşan Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Prof. Dr. Burhan Senatakar koalisyon hükümetinin işbaşına gelirken, üniversiteler için verdiği sözleri unuttuğunu belirterek, bugün üniversiteler için öncelik taşıyan sorunları üç başlık altında topladı. Üniversite reformu-

gerçekleştirilmesi, üniversiteye ayrılan kaynakların ve maaşların artırılması, hükümetin ve parlamentonun yüksek öğretimin sorunlarına daha fazla ilgisiz ve duyarısız kalmasına tahammülünün kalmadığını hatırlatan Senatakar, "Haklarımız çatır çatır alana kadar mücadelemiz sürecektir" dedi. İstanbul Üniversitesi Rektörü Prof. Berkarda "Geçmişte pasif davranarak, üniversitenin önemini anlamadık" diyerek öz eleştirisi yaptı. Konuşmalarda diğer öğretim üyeleri de suçlu olduklarını belirttiler. Maaşlarının artırılması için eylem yapmanın kullanılacak bir şey olmadığını, sorunun sadece maaşlardan kaynaklanmadığını belirten öğretim üyelerinin, öğrenci gençliğin ve öğrenci gençliğin bugüne dek yürüttüğü olduğu demokratik üniversite mücadelesinden hiç bahsetmemiş olmaları dikkat çekiciydi, öğretim üyelerinin eylemi devam ederken, alana kortej oluşturarak giren öğrenci gençlik "Paralı Eğitime Son", "Yaşasın 7 Kasım Boykotumuz" sloganlarıyla öğretim üyelerine birlikte mücadele çağrısı yapıyordu. İYÖ-DER'li öğrenciler de "İnsanlık, Ulusal, Bi-

m ayağa kalkış olacak

İlim Adanı, Aydın Onurumuza Sahip Çıkalım. 7 Kasım'da Boykota" pankartıyla alandaki yerlerini aldılar. İYO-DERT'i öğrencilerin öğrenci gençlik adına konuşma talepleri ise "İYO-DER yasal bir kurum değil" gerekçesiyle reddedildi. O ana kadarki konuşmalarında demokratik hakları kazanmak için örgütlenmek gerektiğinden söz eden, yasaklardan, baskılardan şikayet eden, düşüncenin, fide özgürlüğünün sınırlandırılması gerektiğini vurgulayan öğretim üyelerinin bu yasakçı tavrı, onların hala geçmişteki statükolarını kırmada, kendilerini öğrenci gençlikten soyutlamada kurtarmada hala tereddütlü olduklarını bir göstergesiydi.

Namussu öğretim üyeleri, bugün onurlu bir yaşam sürmenin ancak öğrencisiyle, işçisiyle, memuruyla, esnafıyla, köylüsüyle emekçi halkların yanında, onlarla birlikte mücadele etmekte mümkün olduğunu unutmamalıdır. Yasalılık değil, meşruluk önemlidir. Yasalılık düzenin icazetine sığınmamaktır. Halka verebileceği hiçbir şey olmayan sömürü ve zulüm düzeni, bize kendiliğinden hiçbir hak vermez. Bu dünyaya her yerinde böyledir. Haklarımızı ancak kendi irşu zemininde mücadele ederek kazanır ve koruyabiliriz.

TMMOB, DISK, EĞİT-SEN, Makine Mühendisleri Odası, Sağlık Meslek Odaları, İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu gibi çeşitli kitle örgütlerinin katılarak desteklerini sunduğu eylemde "7 Kasım Boykotuna Güç Katalım-Grup Yorum" pankartıyla öğrenci gençliğin yanında yer alan sanatçıların vermek istediği dinleti de öğretim üyeleri tarafından "Programda yok" diyerek engellendi. Öğretim görevlerinin bu olumsuz tavırlarına, öğrenci gençliği uzak tutma çabasına karşı, pankartlarıyla, sloganlarıyla, coşkusuyla eyleme ruh katan öğrencilerin yarattığı hava sonucu hep birlikte halaylar çekildi, türküler, marşlar söylendi. "Polis Dışarı, Bilim İçeri", "Üniversitede Polis İstemiyoruz" sloganlarıyla forum alanında bulunan sivil polisleri de protesto eden öğrenciler "7 Kasım'da Genel Boykota" şiarıyla 31 Ekim'deki eylemliklerin daha nitelikli ve yaygın olarak 7 Kasım'a taşınması, iktidarın ülkedeki ve üniversitelerdeki uygulamalarına karşı ulusal ve aydın onuruna sahip çıkarak, üniversitelerin sesini daha

güçlü duyurması için öğrencisiyle, öğretim üyeleri ve çalışanlarıyla hep birlikte harekete geçme çağrısını yinlediler. "Uyarı Günü", hava karanınca yakılan mumlarla, oluşturulan ışıklı zincirle son buldu.

ANKARA-Hacettepe'de 1

Haftalık Boykot
Hacettepe Üniversitesi öğretim üyeleri, üniversitenin ve kendi özlük sorunlarını duyurmak için bir haftalık ders boykotu yaptılar. Öğretim Üyesi Prof. Dr. Bahattin Yediyıldız "Bu tavrı sadece üniversite mensuplarının geçim meselesi değildir. Aynı zamanda ilim meselesidir. Türkiye'nin dünya bilimine katkısı son derece azdır" diye açıkladığı eylemlere, öğrenci gençlikten de geniş destek geldi. Boykot eylemi birçok fakültede büyük bir katılımı gerçekleşti. Gazi Üniversitesinde de öğretim üyeleri yaptıkları toplantıda hükümete bugüne kadar ufak çaplı uyarılar yaptıklarını, ama bunları görmezden gelindiğini belirterek, bundan sonra daha boyutlu eylemler havyata geçireceklerini açıkladılar.

BURSA-Uludağ Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi öğretim görevlileri 31 Ekim'deki boykota katılarak yürüyüşler yaptılar. İktidarın eğitim politikasını eleştirerek, üniversitelerin özzer olması gerektiğini vurguladılar.

TEKİRDAĞ-Trakya Üniversitesi
Trakya Üniversitesine bağlı Tekirdağ Ziraat Fakültesi'nde de öğretim üyeleri özlük haklarının yetersiz olduğunu söyleyerek derslere girmediler. Öğretim üyelerinin hak arama eylemine onlarla aynı sıfatı taşıyan Rektör Prof. Dr. Poyraz Ülger "Ben boykota karşım, eğer öğretim üyesi masasını az buluyorsa, başka iş yapısını" açıklamasıyla saldırarak, YÖK'ün yarattığı öğretim üyesi tavrını ortaya koyuyordu.

KAYSERİ-Erciyes Üniversitesi
Senatosu da bir bildiri yayımlayarak, iktidarın politikalarını eleştirdi ve bu durum devam ederse, üniversitelerin dünyadaki sıralamada çok daha aşağılara düşeceğini açıkladı.

İZMİR- 9 Eylül Üniversitesinde de

Öğretim üyeleri, ülkemizde namussu aydın olmanın sorumluluğunun, namussuz, onursuz, kişiliksiz, sömürü ve zulüm düzenine karşı çıkmaktan geçtiğini anlamalı ve vatani için, ulusal onuru için mücadele eden emekçilerin mücadelesini desteklemelidirler.

İdari personel 31 Ekim'de ücretlerinin azlığını protesto ederek, hükümete zam taleplerini içeren mektuplar gönderdiler. Üniversite çalışanları Türkiye'de kendi statülerinde çalışanların içinde en düşük ücreti üniversite personelinin aldığını belirttiler.

31 Ekim'de üniversitelerde yapılan eylemler, boykotlar, öğretim üyelerinin YÖK'ten bugüne gerçekleşen en geniş

çaplı protestoları oldu. İçinde taşıdığı olumsuzluklara rağmen yıllar sonra yakalanan bu halka, öğrenci gençliğin çağrısına ses vererek 7 Kasım'a taşınmalıdır. 7 Kasım'da üniversitelerde öğrencisi, öğretim üyesi, çalışanlarıyla yapılacak genel boykot, diğer emekçi kesimlerin de desteklerini alarak, siyasi iktidarın açık ve sömürü politikalarına karşı öfkelerin birleştiğini, birlikte haykırıldığı bir gün olmalıdır.

İktidar hak arayışlarına tahammülsüz

Tansu Çiller: "Bu tür eylemler hocalara yakışmaz. Bekleyin, yılbaşına kadar maaşlarınızı artıracacağız."

Mehmet Sağlam (YÖK Başkanı): "Eylemlere tolrans gösteren rektörlerin kulağını çekeriz."

Birileri çıkıp aydın onurunu savunduğunda, hakkını istediğinde sizler öfkeleniyorsunuz. Siz pislik içinde yüzen, pislik içindeki düzenin üniversitelerdeki ayağı olan YÖK'ün tepesinde oturan Mehmet Sağlamlar, Doğramacılar gibilerini istiyorsunuz. Sizler bilim adamı sıfatıyla uşak ruhlı alçakları görmek istiyorsunuz. Sizler karşınızda YÖK'le birlikte buyruk altına almaya çalıştığınız öğretim üyelerini istiyorsunuz. Ama işte öğretim üyeleri de suskunluklarını bozduklar ve ağıttan yüksek sesle YÖK'ü

istemediklerini söylüyorlar. Yıllardır odalarına kapanmış, sınav kağıdı okumaktan başını kaldırmaz duruma getirdiğini sandığınız öğretim üyeleri eylem yapıyorlar. Çünkü bütün yaptıklarınıza rağmen üniversite çatısı altında öğretim üyesi onurunu tüketemediniz. Devrimci gençlik, yıllardır can bedeli verdiği mücadele ile, yarattığı gelenek ve ruha buna izin vermezdi. Bundan sonra da izin vermeyecek. Başarılı olamadınız. 7 Kasım boykotu size ve sizi savunanlara güçlü bir tokat olacak.

Birçok kesim 7 Kasım boykotunu desteklediğini açıklayarak çağrı yaptı. Grup Yorum da bu çağrıya varlığıyla katıldığını açıklarken, bütün aydın ve sanatçılara seslendi: "Onuruna Sahip Çık!"

"Onuruna Sahip Çık" şiarı yaygınlaşıyor

Bülent Sönmez

Bülent Sönmez (İÜ İktisat Fakültesi Öğrencisi, İYÖ-DER'li): Öğrenci gençlik 1990 yılından beri her 6 Kasım'da YÖK'e karşı TÖDEF öncülüğünde boykot yaptı. Ancak bu boykotlar yalnızca YÖK'e karşı olmakla kalmadı. O süreçte yaşanan önemli günlemler ve talepler de boykot kapsamında yer aldı. Örneğin 1990 yılı 6 Kasım'ında ülkenin içine sokılmaya çalışıldığı emperyalist savaşa karşı "Emperyalist Savaşta Hayır" boykot sloganlarından biriydi.

Bu yıl ise boykotumuzun farklı bir yanı var. Üniversite dışındaki kesimleri de boykotumuza destek vermeye çağırıyoruz. Ekonomik talebi ön planda da olsa öğretim üyelerinin bir hareketliliği var. Ancak bu kesim çoğunlukla öğrenci gençlikten uzak durmaya çalışıyor. Biz onlara boykotumuzu birlikte yapalım. 7 Kasım günü aktif bir şekilde okullarda yaptığımız toplantılarla, senliklerle, eylemlerle boykotumuzu gerçekleştirelim çağrısında bulunuyoruz.

Öğretim üyelerinin boykotu üniversitelerdeki çeşitli anlayışları, örneğin TDKP ve Devrimci Yol çevresini de harekete geçirir. Oysa bu gruplar 6 Kasım gününden önce boykot çağrısı çalışmalarına katılmazlar ve eleştirel bir tutuma girerlerdi. Bu yıl bizimle birlikte herkesin boykot çalışmalarını hızlandırdığına tanık oluyoruz.

Biz bu yıl TÖDEF ve TÖDEF'e bağlı merkezi demekler olarak çalışmalarımızın odağına ülkenin gündemine ilişkin bazı talepleri koyduk. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, köyler, insanlar yakılıyor, insanlar sürgün ediliyor, toplumun aydın kesiminden olsun, diğer kesimlerinden olsun yeterince ses çıkmıyor. Ses çıkmamasının sebebi, ülkede yaşananların gizli kalmış, farkına varılmamış gerçekler olmasından kaynaklanmıyor. Herkes yaşam koşullarının zorlaşımının farkında, işkenceyi, infazları, "kayıplar", köy yakmaları şöyle ya da böyle duyuyor. Düzen her yerde, kendi kendisini teşhir etti. Artık karşı çıkmamanın nedeni olarak "bilmiyorum" gösterilemez. Bunları görüp harekete geçmemek onursuzluktur. Aydınlar, bilim adamları düşüncelerinden dolayı cezaevlerine konulurken, öldürülürken, üniversitelerde bilim adamı olmak yerine sadece sınav kağıdı okumak dayatılırken, bunlara karşı çıkmamak, özellikle de bilim adamı unvanı

taşınıyorsa; onursuzluktur. Biz ise tüm kesimlere "Onuruna Sahip Çık" çağrısı yapıyoruz.

AYÖ-DER'li Bir Öğrenci: Bu yıl TÖDEF'e bağlı tüm dernekler gibi AYÖ-DER de "Onuruna Sahip Çık" sloganını ön plana çıkarıyor boykot çalışmasında. Gerçekten de baskı ve terörün giderek arttığı, zamların hayatı daha da güçleştirdiği, devletin tepesindekilerin büyük bir açgözlülükle çalıp çırptığı böylesi bir düzende, olan bitene gözümüzü kapamak imkansız. Bu çarpıklıklar ise karşı çıkmayı gerektiriyor. Karşı çıkmamak onursuzluktur diyoruz.

Bu yıl öğretim üyelerinin de 7 Kasım'da boykot yapması söz konusu. Gerçi daha önceki yıllarda da öğretim üyelerine gider, boykota katılmalan için çağn yapıldık, çoğunlukla da boykot kırıcı tavırlarla karşılaşırdık. Bu yıl ise kendileri böylesi bir karar aldılar. Biz ise bu sefer gelin birlikte yapalım diyoruz.

7 Kasım'da Ankara'da üniversitelerin tümünün katıldığı bir senlik yapmayı düşünüyoruz. Bütün üniversiteleri, fakülteleri Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsüne çağırıyoruz. "Derslere girmeyelim, Cebeci Kampüsünde hep birlikte bir senlik yapalım" diyoruz. Bir komite oluşturduk, personele, öğretim üyelerine giderek konuşuyoruz. Ankara Üniversitesi'nde yapılan yemek boykotu ve çalışmaları da 7 Kasım boykot çağrısı için bir adım ölü. Çevredeki esnafın bu yemek boykotuna destek mesajları gönderdiler.

Bundan önce 6 Kasım boykotu çalışmalarını yalnızca üniversite içinde yürütülüyordu. Bu sene ise işçilere, memurlara, değişik kesimlere de çağnlar yapıyoruz. İşçi ve memur sendikalarını, odaları dolayarak çağnlar yaptık. Boykotumuzu desteklemelerini istedik.

Geçen yıllara oranla bu yıl etkin bir muhalefet odağı oluşturmaya aday bir öğrenci gençlik var. Daha hareketli, kitleselleşmenin yolları daha açık. Öğretim üyelerinin eyleminin yaratmış olduğu ortamın da etkisi var. Tabii ki bu ha-

Öğrenci gençliğin "Onuruna Sahip Çık" çağrısına kulak verelim. Onurumuzu, ancak vatanımızı emperyalizme peşkes çeken, halklarımızı acımasızca sömüren, onlar üzerinde terör estiren, zenginliklerimizi yağmalayan düzene karşı mücadele ederek koruyabiliriz.

reketlenmede, gençlik her şeye rağmen toplumsal dejenerasyondan en az etkilenen bir kesim. Daha dinamik. Ve bu 7 Kasım boykotunun öğretim üleriyle öğrenciler arasındaki statükoyu kıracağını, böylece, demokratik üniversite mücadelesinde gerçekten çok önemli bir adımın atılacağını temennisi ediyoruz. Bu tabii ki, öğretim üyelerinin tavna bağlı. Öğrencilere olan bu uzaklıklarını aşmalılar. Daha cesur davranarak, kendi oluşturdıkları statüleri kırmalılar. Bazı öğretim üyeleri "Polis Dışarı" sloganını dahi neredeyse provokasyon olarak değerlendirecekler. Meşru olan bizzat Olmayan düzen. Bunu görmek halkımızın savaşına omuz vermeller.

İbrahim Sönmez

simlerin in yaşadığı sorunların kökeninde aynı şeyin olduğunu düşünüyoruz. O yüzden memurların üzerindeki baskı politikalarına, işçilerin özelleştirme politikalarına, işsiz kalmasına tavir olarak TÖDEF'in 7 Kasım'da gerçekleştirecek olduğu boykotu destekliyoruz. Tümü Türkiye'de yaşanan anti-demokratik uygulamaların birbirlerinden kopuk olmadığını, toplumun tüm kesimlerinin

İbrahim Sönmez (Bem-Sen'li Kamu Emekçisi): Bizler kamu emekçileri olarak TÖDEF'in 7 Kasım'da gerçekleştirecek olduğu boykotu destekliyoruz. Tümü Türkiye'de yaşanan anti-demokratik uygulamaların birbirlerinden kopuk olmadığını, toplumun tüm kesimlerinin

Ülkemizde yaşanan sistemli yozlaştırma, kişiliksizleştirme, onursuzlaştır-

TÖDEF'in 7 Kasım boykotuna destek yaygınlaşıyor

Çeşitli kesimler yaptıkları açıklamalarında TÖDEF'in çağrısını ve 7 Kasım'da yükselecek boykot eylemini desteklediklerini belirttiler.

DLMK'lı öğrencilerden 7 Kasım'da boykot çağrısı: Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi kantini önünde 31 Ekim günü bir basın açıklaması düzenleyen DLMK'lı öğrenciler, iseli gençlik olarak üniversitelerde gerçekleştirilecek olan 7 Kasım boykotunu destekleyeceklerini açıkladılar.

Sanatçıların boykota destek: Ortaköy Kültür Merkezi, Grup Yorum, Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, FOSEME, Kültür

ve Sanatta Tavrı dergisi, Ege Kültür Sanat Merkezi, Grup Günışığı, DER'li öğrenciler, 7 Kasım Boykot

Ekin Sanat Merkezi, Grup Ekin, Komiteleri, Bem-Sen ve DİSK Genel-Grup Nisan Güneşi 29 Ekim günü işe bağlı şubelerin katıldığı ortak bir toplantı ortak açıklamada, öğrenci basın açıklaması yapıldı. 2 Kasım ci gençliğin 7 Kasım boykotunu günü yapılan açıklamada, İYÖ-DER, desteklediklerini bildirdiler.

Devrimci Halk Güçlerinden boykot için tüm kesimlere destek destek eylemi: 7 Kasım'da ger- çağrısı yaptı. 7 Kasım Boykot çektirilecek olan boykota, İzmir Komiteleri de boykot çalışmalarına Devrimci Halk Güçleri de destek ilişkin olarak bilgi verdi.

verdi. İzmir'de Bayraklı ve Çamdibi Bem-Sen ve Genel-İşe bağlı şubeler semtlerinde yapılan Devrimci Halk isle, açıklamalarında, demokratik bir Güçleri imzalı duvar yazıları ile 7 üniversite için hayata geçirilen bu Kasım boykotuna çağn yapıldı. boykotu desteklediklerini, sorunlar

Genel-İş Sendikası Genel Mer- etrafında bir araya gelmek gerektiğini kezi'nde basın açıklaması: İYÖ- belirttiler.

ma politikasına karşı "Onuruna Sahip Çık" şiarını çok olumlu buluyoruz.

İrşat Aydın

İrşat Aydın (Grup Yorum Üyesi): YÖK kurulduğu günden bugüne kadar üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamaların, baskının, terörün adı oldu. Bugün gelinen süreçte 7 Kasım boykotu daha önceki YÖK boykotlarının daha da ilerisinde olmalıdır. Çünkü öğrenci gençlik tüm kesimlere, işçilere, memurlara destek çağırısı, mücadele çağırısı yapıyor ve bu yankısını buluyor. Hayatın her alanında hak alma mücadelesini engellemek için türlü baskılar uygulanıyor. Bizler sanatçılar olarak bu baskılardan payımızı alıyoruz. Toplumun her kesiminde yaşanan baskı ve terör politikası, üniversitelerde YÖK eliyle uygulanıyor. Bugün yaşanan süreçte YÖK sadece üniversitele-rin karşı çıktığı bir sorun olmanın ötesine geçmiştir. Artık içsinden, memurundan, sanatçısına dek tüm kesimlerin öğrenci gençlikle 7 Kasım'da tek vücut olmasının gerekliliği ortaya çıkmıştır.

Cemal Gümüş

Cemal Gümüş (Genel-İş 5 No.lu Şube Başkanı): Biz her şeyden önce halkımız üzerindeki iktidarın baskı ve yasaklarına karşı çıkılmasından yana-yız. Bu yüzden de YÖK'ün öğrencilerin özgür iradeleri üzerinde uyguladığı baskı kabul edilemez. Bugün öğrenciler de, öğretim üyeleri de bu yönde mücadele veriyorlar. Biz de üniversite-lerdeki bu direnişi, yani 7 Kasım boykotunu destekliyoruz. Bu sadece öğrenci gençliğin ya da öğretim üyelerinin mücadelesi değil. Aynı paralelde toplumun tüm kesimlerinde bir mücadele yürütülüyor. Tabii ki, 12 Eylül faşist darbelerinden sonra çalışanların onuru, öğrencilerin onuru, aydınların onuru ayaklar altına alınmıştır. Duyarlı herkesin bu onura sahip çıkması gerekiyor. TÖDEF'in "Onuruna Sahip Çık" çağırısı bu yüzden çok önemlidir.

Marmara Üniversitesi'nde açılış şenliği

İstanbul'daki Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu öğrencileri 27 Ekim günü fakülte bahçesinde alternatif açılış şenliği düzenlediler.

Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan şenlikte yapılan konuşmalarda resmi açılışlar protesto edildi. Öğrenciler hep bir ağıdan türküler söyleyip, halaylar çektiler. Şenliğe Özgür Türküsü ile Fevzi Kuruluş, türküler ve marşlarıyla katılırken, İYÖ-DER tiyatro topluluğu da bir oyun oynayarak tüm öğrencileri YÖK'e karşı tavır almaya ve 7 Kasım'da boykota katılmaya çağırdı.

Cesitli gençlik örgütlerinden gelen mesajların okunduğu şenlikte İYÖ-DER'li öğrencilerde öğrenci gençliğe gönderdikleri mesajla aydın onuruna, insanlık onuruna ve ulusal onura sahip çıkmak için 7 Kasım'da boykota katılmaya ve bu boykotun en etkili şekilde hayata geçebilmesi için boykot komitelerinde

cevik kuvvet polislerinin kuşatması altında yapılan şenliğe 300'e yakın öğrenci katıldı...

Liseli Dev-Genç faşist saldırılara izin vermiyor

İstanbul'daki Sangazi Lisesi'nde 28 Ekim günü bir sınıfı basan faşistler, bir öğretmene saldırarak dövmek istediler. Fakat bu girişimlerinde basarılı olamadılar. Öğretmenlerine sahip çıkan öğrenciler, faşistlere gereken cevabı vererek, onları sınıftan dışarı attılar.

Faşist saldırılar karşısında öğrenci gençliğin ve demokrat öğretmenlerin yanında olan Liseli Dev-Genç 30 Ekim günü "Faşist Katillerden Hesap Sorduk Soracağız", başsın Mücadelemiz" şeklinde yarılanlar yapıp. Ayrıca 31 Ekim günü öğrencilerin yoğun olarak bulunduğu bir zamanda okulun duvarına "Faşistlerden Hesap Sorduk Soracağız Kahrolsun Faşizm Yasasın Mücadelemiz" yazdı pankart asan Liseli DEV-GENÇ ses bombası patlatarak tepkisini dile getirdi. Aynı gün okul çıkışında bir sivil faşisti döverek cezalandıran liseli DEV-GENÇ'iler, faşist saldırıların cezasız kalmayacağını bir kez daha gösterdiler.

Kastamonu'da TÖDEF'li öğrencilere saldırı

Kastamonu'da belediye otobüsü bekleyen iki TÖDEF'li öğrenci 30 Ekim günü siyasi polis tarafından gözaltına alındı. Saat 20.00 civarında gerçekleşen olayda, siyasi polis, Nafiz Baykal ve İmran Gürbüz adlı öğrencilere satışı. Öğrencilerin tavır almaları üzerine azımsızca saldırı polis, öğrencileri gözaltına aldı. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla gözaltına alınan öğrenciler bir gün sonra savcılık tarafından serbest bırakıldı...

Ege Üniversitesinde kantin boykotu

İzmir'deki Ege Üniversitesi Devlet Halk Müziği Konservatuvarı'nda bulunan öğrenci kantininin özelleştirilmesi ve yiyecek fiyatlarının artması üzerine 7-11 Ekim günleri arasında yapılan kantin boykotu, fiyatların yüzde 20-40 oranında düşürülmesiyle sonuçlandı.

Geçen yıl dönem sonunda sınav dönemlerinde yapılan özelleştirme, bu yıl öğretim dönemi başında öğrencilerin yoğun tepkisiyle karşılandı. Öğretim dönemine 3 Ekim günü başlayan öğrenciler, yüzde 184 oranında artan hara(a)klar yanında, kantindeki fahiş fiyatlarla karşılaşınca kantinden altservisi keserek ve kantinde otumayarak boykot başlattılar. 7 Ekim günü başlayan ve 500 kişilik okulun yüzde 70'inin katıldığı kantin boykotu, fiyatların düşürülmesi üzerine 11 Ekim günü sona erdirildi. Kısa süren boykot sonucunda 4 bin lira olan çay 3 bin oraya, 7 bin 500 liradan satılan kahve 5 bin liraya, yoğurt ise 15 bin liradan

10 bin liraya düşürüldü. Kantinde satılan bütün yiyecek-içeceklerin fiyatlarının da benzer oranlarda düşmesini sağlayan boykot, öğrenci gençliğe asıl olarak bir araya geldiklerinde, kararı bir direniş ortaya koyduklarında, kazanımlar elde ettiklerini göstermesi açısından öğretici oldu.

Bornova öğrenci yurtlarında yürüyüş

İzmir'in Bornova ilçesindeki öğrenci yurtları yöneticileri görüşmek isteyen öğrenciler, kendilerini temsil konuşmak isteyenlerin müdür tarafından kovulmaları üzerine topladıkları 2 bin imzayı yurt idaresine vermek ve idarenin baskıcı tutumunu protesto etmek için 26 Ekim günü yürüyüş yaptılar. Yemek fiyatlarının iki kata yakın artması, temizlik, kalorifer ve sıcak su sorunlarının yıllardır hiçbir iyileşme olmadan devam etmesi ve yurt idaresinin baskıcı tavırları karşısında "Kışla Değil Yurt İstiyoruz", "Yemek Fiyatları İndirilsin", "Yaşanacak Yurtlar İstiyoruz" şeklinde sloganlar atarak yürüten 1500'e yakın öğrenci bir protesto gösterisi gerçekleştirdi. Yurtların ötetinde basın açıklaması yaparak sorunlarının çözümü kavgatılmasını isteyen öğrenciler, yurt müdürünü görüşmeye çağırıldılar. Müdürün öğrencilerle görüşmemesi üzerine topladıkları imzaları ve hazırladıkları imza metnini yurt idaresi önüne bırakarak oturma eylemi yaptılar.

Yurt idaresi şimdiki öğrencilerin tepkilerini ve eylemlerini görmezden gelerek, hiçbir çözüm aramazken, öğrenciler haklarını savunacaklarını, baskılara sessiz kalmayacaklarını söylüyorlar.

Üniversite yurtlarında kolera ve sarılık salgını

Genellikle almayan, aktığı zaman ise çarurlu olan sarı nedenyle Samsun'daki 19 Mayıs Üniversitesi Karadeniz Öğrenci Yurdu'nda sarılık ve kolera salgını başladı. 19 Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 4 öğrenci kolera teşhisiyle tedavi altına alınırken, üniversite öğrencileri 26 Ekim günü imza kampanyası ve rektörlük binasına yürüyüşle bu durumu protesto ettiler. Fen-Edebiyat Fakültesi, Ziraat Fakültesi, Mühendislik Fakülteleri ve Tıp Fakültesi'nden öğrencilerin Karadeniz Öğrenci Yurdu'ndan başlattıkları yürüyüş sırasında halk sağlığıyla yonnaması alkışlarla protesto edilirken, hastalıkların daha da yaygınlaşmaması için okulların tatil edilmesini ve yurtların sağlıklı hale getirilmesini isteyen 2 bin imzalı dilekçe Rektörlüğe verildi. 19 Mayıs Üniversitesi Rektörlüğü ise öğrencilere "salgın gibi bir durumun olmadığı"ni söyleyerek, gerçekleri örtbas etmeye çalıştı. Halk sağlığıyla oynayanlarla suç ortaklığı yapan 19 Mayıs Üniversitesi yönetimi, öğrencilerin sağlığının onları hiç ilgilendirmedini bir kez daha kanıtladı...

"Kayıp"lara, katliamlara, köy yakmalara karşı açlık grevleri

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun katliamlara, gözaltında "kayıplara, köy yakmalara, infazlara karşı 26 Ekim günü SHP İstanbul İl Merkezinde başlatıldığı açlık grevi sürüyor. Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun başlatıldığı açlık grevinin destekleyen ve 29 Ekim günü bir basın açıklaması yapan Mücadele, İşçi Hareketi, Memur Gergeği, Yoksul Halkın Gücü, Devrimci Gençlik, Kültür ve Sanatta Tavrı gazete ve dergileri ile Haklar ve Özgürlükler Bülteni ise açlık grevine temsilci düzeyinde katılmaya başladılar.

SHP'li ve polislin tüm engellemelerine rağmen yoğun ziyaretçi desteğiyle süren açlık grevinin 8. gününde yapılan açıklamada, iktidar ortığı SHP'nin açlık grevi başladığından beri eylemlerini engelleme yönünde girişimlerde bulunduğunu, ziyaretçileri engellediğini, avukatlarını bile tutanak tutulduktan sonra içeriye alındığını belirtirken, "Yaşanan bütün bu olumsuzlukların sorumlusu olan SHP'li iktidara istifa etmeye çağırıyoruz" dediler.

Yayın organlarının yaptıkları açıklamada ise şunlar vurgulandı: "Bizler Kürdistan'da köy yakmalarını, cezaevlerinde sonu ölmeye biter baskıların, gözaltında kayıpların ve en son Mersin'de yaşanan ve iki devrimcinin katledilmesiyle sonuçlanan infazların, işkencelerin karşısındayız. Bu politikaları onaylamıyoruz. Bu politikalara karşı çıkan ve insanca bir yaşamdan yana olan demokratik kitle örgütleri, ileri, devrimi, demokrat kişi, kurum ve kuruluşlara yönelik saldırıları protesto ediyor ve suskun kalmak istemiyoruz. Tüm bu politikaların sorumluları hesap vermelidir. Köylere operasyonlar durdurulmalı, zarar görenlerin zararları karşılanmalıdır. Köylüler köylerine geri dönmelidir. Infazlar, işkenceler, kayıplar son bulmalıdır. Bu nedenle bizler de açlık grevine katılıyoruz..."

ANKARA HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU ÜÇ GÜN AÇLIK GREVİ YAPTI
Ankara Haklar ve Özgürlükler Plat-

Röportaj

Melek Kurt (TİYAD üyesi):
"Evladlarımız cezaevlerinde her türlü baskıya maruz kalyorlar. Mahkemelere götürülürken, askerlerin saldırısına uğruyorlar. Sokaktan, evlerden alınan insanlar gözaltında kaybediliyorlar. Bunun en son örneği de Lütfiye Kaçar ve Kenan Bilgili."

SHP'de bu yaşananların sorumluları arasında. Biz yok sayılan haklarımızı istiyoruz. Gözaltındakilerin akibetinin açıklanmasını istiyoruz. Katliamların, köy yakmalarını durdurulmasını istio-

formu'nun Lütfiye Kaçar ve Kenan Bilgili'nin gözaltında kaybedilmek istenmesini, gözaltındaki "kayıplara", ölümleri, işkenceleri, köylerin yakılmasını, katliamları, halkın zorla göç ettirilmesini, Kürt halkı üzerindeki baskıları ve tüm emekçi halkımızın açlığa ve zulme mahkum edilmeye çalışmasını protesto etmek amacıyla gerçekleştirdiği üç günlük açlık grevi 29 Ekim günü sona erdirildi. Açlık grevi, 14 Ekim günü gözaltına alınıp, serbest bırakılan ve 22 Ekim günü yeniden gözaltına alınıp, Ankara Elmadağ'da götürülerek infaz edilmek istenen İlyaz Çelik üzerindeki polis terörünü protesto etmek amacıyla da taşıyordu.

Açlık grevinin başlatıldığı 29 Ekim günü yapılan basın açıklamasında şunlar vurgulanıyordu: "Ülkemizde düzen kendisini gözaltında kayıplar, işkenceler, katliamlar, zorla göç ettirme ve giderek toplu katliamlarla ayakta tutmaya çalışmaktadır. (...) Sürdürülen gözaltında kayıp, öldürme, katliamları izlemek bile olanaksız hale gelmiştir artık. Birçok yörede toplu katliamlar gündeme gelmektedir. Savaş uçakları ve helikopterlerle birlerce dümlük araziler yakılmakta, köyler yerle bir edilerek boşaltılmakta, insanlar ya koruculuğa, ya da toplama kamplarında yaşamaya zorlanmakta ya da zorla göç ettirmektedir. (...) Memur, işçi, tüm emekçi halk, açlığa ve zulme mahkum edilmektedir. Terörden başka egemenlerin halka verebileceği hiçbir şey kalmamıştır. (...) Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu olarak bugünden itibaren üç günlük açlık grevine başlıyor ve tüm kamuoyunu bu açlık grevine destek vermeye ve katılmaya çağırıyoruz."

Açlık grevine, Eğin-Sen Ankara Şu-

besi, Tüm Sağlık-Sen'li emmurlar, Tüm Bel-Sen'li, yurtsever emekçiler, Gaz Üniversitesi'nden yurtsever öğrenciler, HADEP Altındağ İlçe Örgütü, Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi tutsaklarının aileleri ziyaretleriyle destek verdiler.

Üç günlük açlık grevi, "Kayıpların, gözaltılarını, katliamların pesini bırakmayacağız. Çünkü, işkence ve katliam insanlık suçudur. Bu suç işleyenler, tarih önünde halka hesap vermekten kurtulamayacaklardır." denilerek ve saygı duruşu yapılarak sona erdirildi...

GÖZALTINDA "KAYALARIN HESABI SORULACAK"

İstanbul'da gözaltına alınan Lütfiye Kaçar ile Ankara'da gözaltına alınan Kenan Bilgili'nden bir ayı aşkın süredir haber alınmıyor. Polis, onları gözaltına aldığını hala inkar ediyor, akibetlerini açıklamıyor. Tutsak yakınları, analarımız, kardeşlerimiz ise Lütfiye Kaçar ve Kenan Bilgili için, devletin bütün zulüm politikaları için başlattıkları açlık grevlerini sürdürüyorlar. Oligarşi zulüm ve zorbalık politikalarına karşı ses çıkmasını istiyor. Ama biz susarak kaybetmeye, unutturmaya çalıştıkları insanları ve oligarşinin zulmünü asla unutmuyoruz. İnsanlara işkence yapanları, gözaltında kaybedenleri, susmakta ısrar edenlerin yaptıklarını hesabını verecekleri, halkın adaletinin onları bularak "ebediyen" susturacağı günler de elbette gelecektir...

Diyarbakır Cezaevi'nde saldırı Tutsaklar ve aileleri açlık grevinde

Diyarbakır Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan bayan tutsakların idare tarafından gerçekleştirilen saldırıya ve cezaevinde yaşanan hak gasplarını protesto etmek için 15 Ekim günü başlattıkları üçer günlük dönüşümlü açlık grevi 52 kişinin katılımıyla sürdürülüyor.

Tutsak yakınları ise 25 Ekim'de sona erdirdikleri açlık grevi eylemine Diyarbakır Cezaevi'ndeki saldırılardan yaralanan tutsakların tedavi edilmemesi üzerine 27 Ekim günü yeniden başladılar. İHD Ankara Şubesi'nde açlık grevine başlayan tutsak yakınlarından Nuriye Ötler, durumu kötüleşmesine rağmen tedavi kabul etmeyecek eylemi sürdürüyor.

11 kişiden oluşan tutsak yalanları, sürgüne götürülen Erdoğan Dinçer adlı tutsağın ve kayıp tutsakların yerlerinin tespit edilmesini, boşaltılan koğuşlara geri dönlmesini, tutsakların savunma haklarına yönelik saldırıların kaldırılmasını, mahkeme-sevk, hastaneye gidüş gelişlerde saldırı ve işkencenin kaldırılmasını, gazete ve dergilerin serbestçe cezaevine alınmasını, 4 Ekim tarihindeki saldırıda tahrip edilen eşyaların masraflarının karşılanmasını, koğuşlar arasındaki ziyaretlerin serbest bırakılmasını, revir ve hastane ihtiyaclarının zamanında giderilmesini, avukat ve aile görüşmelerindeki kısıtlamaların kaldırılmasını, mektup, telgraf, koli vb. engellemelerin kaldırılmasını, cezaevinin insan baidan heyetleri, demokratik kitle örgütlerinin incelemelerine, denetimlerine açılmasını, yemeklerin ve suyun düzenli verilmesini, spor salonunun açılmasını, görüşler sırasında tutsak yakınlarına yönelik hakaretlerin sona erdirilmesini, tutsakların aile ve yakın akrabalarıyla haberleşmeleri için gerekli olanakların sağlanmasını, bedensel cezalandırma, hırcı cezası vb. tüm insanlık dışı ve onur karmaya yönelik disiplin cezalarının yasaklanmasını, bütün bu insanlık dışı uygulamalardan sorumlu olanların yargılanmasını istiyorlar.

Adalet Bakanı Mehmet Moğultay ile 1 Ekim günü görüşmelerine rağmen bir sonuç almayan aileler açlık grevi eylemlerini 7 Kasım Pazartesi gününe kadar sürdüreceklerini, o zamana kadar talepleri kabul edilmezse kendilerini yakmak dahil başka eylemlere de başvuracaklarını belirtiyorlar.

Adana ve Mersin'de Diyarbakır Cezaevi'ndeki tutsakların yalanları tarafından başlatılan açlık grevleri de yoğun ziyaretçi desteğiyle sürüyor.

Diyarbakır Cezaevi'nde 3 Ekim'de gerçekleştirilen saldırıdan sonra Antep Cezaevi'ne sevk edilen tutsakların, devam eden saldırıların protesto etmek ve hak gasplarını durdurmak için 15 Ekim günü başlattıkları açlık grevi de devam ediyor...

Elbistan cezaevinde tutsaklar itirafçılığa zorlanıyor

Elbistan Kapalı Cezaevi'ndeki tutsaklar hak gaspları nedeniyle 10 Ekim günü başlattıkları açlık grevi s/resince idarenin ştrekli saldırılarına maruz kaldıklarını açıkladılar. Sayım sırasında gardiyanların mahkemeye gidüş gelişlerde de jandarmaların saldırısına uğradıklarını belirten tutsaklar, bu durumu protesto etmek için 29 Ekim gününden itibaren mahkemeye çıkmama karar aldıklarını belirttiler. Tutsaklar bazı arkadaşlarının tecrit edilerek hücrelere atıldığını ve itirafçılığa zorlandıklarını da vurguladılar.

ruz. Bunların olması için de her yere göçeceğiz, her şeyi yapacağız. Bu bizim analık görevimiz. Eylemimiz tüm engellemelerine rağmen yoğun ziyaretçi desteğiyle süren açlık grevinin 8. gününde. Avukatlar ve duyarlı tüm insanlar bizimle birlikte olmak, yanımızda olduklarını, bizi desteklediklerini belirtmek için geliyorlar. Biz şunu biliyoruz ki yalnız değiliz. Son olarak şunu söylemek istiyorum. Gençlerimizi, evlatlarımızı öldürüyorlar. Buna izin vermeyeceğiz. Bu vatan bizim."

Sadık Çelik (FOSEM):
"Direnişimiz bugün 8. gününde. SHP baştan beri bizi destekler görünmesine rağmen ziyaretçilerimizi engelliyor Bizler başından beri söylüyoruz. Biz burada sadece açlık grevi

yapıyoruz. Ama böyle davranmaya devam ederlerse bizim sabrımızın da bir sınırı var. İnsanlar evlerinde hiç nedensiz kurşuna diziliyorsa, gözaltına alınıyorsa, kendisine aydın, demokrat diyen herkes buna ür demek için bir şeyler yapmalı ve bunlara dur demek için bir adım olan eylemimizi desteklemelidir.

Burada 70 yaşında analar açlığa yatmışsa bu aydınlarımızın utanıncıdır. Sorun insanlık sorunudur. Sorumluluk hissedilen herkes eylemimizi desteklemelidir."

Özelleştirilse de, özelleştirilmişe de soyulan halk oluyor

"Özelleştirmede veto krizi", "Demokratikleşme olmazsa, özelleştirme tasarsını imzalamam", "Özelleştirme de kritik günler" vb. derken, koalisyon iktidarı Meclis Genel Kurulu'na sevk ediliverdi... SHP'nin kendi tabanını ve halkı kandırmak için yaptığı "demokratikleşme olmazsa imzalamam" gov-ları ve "Özelleştirelim, KIT kamburu-nu sırtımızdan atalım" palavraları ara-sında Kirlenin işbirlikçi tekeli burjuvaziye peşkeş çekilmesi için, geçtiği-miz hafta iktidar bir adım daha atmış oldu. Böylece koalisyon iktidarının ilk günlerindeki "özelleştirelim mi", "özerkleştirelim mi" tartışmaları da yerini, KIT'lerin bir an önce nasıl el-den çıkarılabileceğine ilişkin yöntem arayışlarına bıraktı.

KIT'lerdeki on binlerce işçiyi soka-ğa atmak, halkın sömürmesiyle fi-nanse edilip geliştirilen bu kuruluşları yok pahasına kapatmak için tekeli burjuvazi her zamanki gibi yine sabırsızdı. Trilyonlarca liralık rantta bir an önce kavuşmanın sabırsızlığıyla, özelleştirmelerin "gecikmesinden" yanıp yakını-yorlardı.

Bunu, Sabancı "Türkiye'de 60 milyon insanın mutluluğu özelleştirmeye bağlı" diye dile getirirken, TUSİAD eski başkanlarından Ali Kogman ise "Krizin çözümü için özel-leştirme tasarıları bir an önce Meclis'ten geçmelidir" diyordu.

1987 yılında özelleştirmek amacı-yla hisselerinin tamamı bedelsiz olarak Başbakanlık Toplu Konut ve Kamu Ortaklığı İdaresi'ne devredilen Bey-köz Deri ve Kunda Fabrikası ile ilgili olarak hazırlanan bir rapor, aslında özelleştirmenin ne menem bir şey ol-duğunu da ortaya koyuyor.

Bu rapora göre, Beykoz Deri ve Kunda Fabrikası'nın sahip olduğu arazilerin bile yaklaşık değeri bugün 10 trilyon lirayı geçiyor. Yine bu rapora göre, fabrikanın bilinen 182.705 metrekarelik alanı yanı sıra, orman içinde zengin su kaynaklarını barındıran 169.800 metrekarelik bir araziye ve ayrıca fabrikanın denize nazır, içinde 32 apartman dairesi bulunan 5.500 metrekarelik muhteşem bir arsaya sahip olduğu açıklandı. Tüm bunların yanı sıra, 1987 yılına kadar İstanbul vergi re-kortmenleri arasında bulunan bu fab-rika, daha o zamanlar milyarderler lıra kâr edenken, bu tarihten sonra iktidar-lar tarafından bilinçli olarak uygula-nan politikalar sonucu bugün zarar ettiği vurgulanıyor.

Aslında Beykoz Deri ve Kunda Fabrikası ile ilgili verdiğimiz bu örnek, üç aşad beş yukan diğer KIT kuruluşları için de geçerlidir. İktidarların KIT'leri zararda göstermek için uyguladığı politikalar, KIT'lerin bir an önce

özelleştirilmesinin sağlanması içindir.Özelleştirme Politikası

24 Ocak Kararlarının Uzantısıdır Bugün planlanan özelleştirme ope-rasyonları, 24 Ocak kararlarının bir uzantısıdır, emperyalizmin dayattığı "izlenmesi zorunlu" ekonomik politika-nın hedefleriyle de tam bir uygunluk içindedir. Özelleştirme, kamu mülki-yetinin tekeli burjuvaziye devri anla-mına geliyor. Bunun mantığı da, reka-bet gücü olmayan, verimsiz çalışan, zarar eden KIT'leri "adamı elmeye" dayanıyor. Sabancı'sından Koç'una, Alarko'sundan Boynerine kadar işbir-liçli tekeli burjuvazinin acalesi de bu iş-tah kabartan kaymağı bir an önce mideye indirme isteğini yansıtır.

Özelleştirmenin tekeller tarafından dört gözle beklenmesi ve bu politika-nın bol övgülerle desteklenmesi bo-şuna değildir. Yıllar önce tekellere kaynak aktarabilmek ve tekellerin palazlanmasını sağlamak için ku-rulan KIT'lerin giderek kapladığı alan, bugün devlet olanaklarıyla pa-lazlanan sermaye için iş-tah kabartıcı duruma gelmiştir.

Olğarşın, özelleştirme politikasıyla bir taşla çok kuş vur-manın hesabını yapıyor. Ne var ki, düzenin ekonomik ve siyasi güçsüz-lüğü, iktidarların arpalığı durumuna gelmiş KIT'lerin bir çırpıda özelleştiril-mesini sağlıyor.

Bugün kah göstermelik olarak "de-mokratikleşme" şartına bağlanan, kah "ülke ekonomisini düzelterek" soyle-nen özelleştirmeye ilişkin olğarşının bütün söyledikleri yalan ve demagoji-den ibarettir. Özelleştirme, iktidarın söylediği hiçbir soruna çare olmaya-caktır. Çünkü onların asıl olarak he-sapladığı, işsiz sayısını çoğaltmak, KIT'lere bedava konmak, hatta üstü-ne para almaktır. O yüzden de bugün KIT'lerin özelleştirilmesi ya da devlet denetiminde kalması emekçi sınıflar açısından fazla bir anlam ifade etmi-yor.

KIT'ler özelleştirilse de, bu haliyle kalsa da sonuçta düzenin anağlarına hizmet ediyor. Bu noktada bizim için asıl olan, devlet ya da özel sektör eliyle gerçekleştirilen sömür ve bas-kılara karşı çıkıp mücadele etmek, özelleştirme adı altında yapılacak olan işçi kıyımına karşı durmak, ye-raltı ve yerüstü kaynaklarımızın acı-masızca yağma ve talan edilmesine karşı çıkmaktır.

Bizim zenginliklerimizin, bizim emeğimizin ve bizim alın terimizin onların daha çok semirmesi için kullanılmak istenmesine dur de-mektir. Özelleştirme olursa "demokra-tikleşme" de olacak yalanını alıp yüz-lerine çarpmaktır.

Ekonomik krizin çaresi, düzeni mezara göndermektir

İktidar eninde sonunda varacağı noktaya geldi. Uyguladıkları hiçbir ekonomik politikanın iler tutar yanı kalmadı. "Ekonomik ön-lem"leri ne boşu dolduruyor, ne doluyu boşaltabiliyor. Tüm hızı ve azgınlığıyla süren ekonomik terör de bir işe yaramıyor. Siyasi ve ekonomik belirsizlik giderek derinleşirken, ekonomik yapıdaki kriz, halkın tüm kesimlerini etkiliyor. Büyük tekellerin çıkarları doğrultusunda şekillenen, halkın el emeğinin, göz nurunun, bütün zenginliklerinin yağma ve talanına dayanan ekonomik politikanın sonuçlarını halk daha yakından hissediyor.

Enflasyondan devalüsyona, bü-yüme hızından ithalat ve ihracat arasındaki farka, kişi başına düşen milli gelirden bütçe açıklarına kadar tüm ekonomik veriler emekçi halkın sefilce bir yaşam sürdürmesi için iktidarı elinden geleni ardına koymadığını göstermeye yetiyor. Düzen ekonomik krizin bütün diyetini emekçi halka ödetiyor. Bugün halk hem gelir kaybının büyümesine engel olamıyor, hem de enflasyonun elindekini avucundakini silip süptürdüğünü karşılayacak yeni parasal gelire ulaşabilmesinin mümkün olmadığını görüyor.

Bu durum düzenin bilinçli bir tercihidir. Kapitalist ülkelerde ufak bir azınlık lüks içinde yaşarken, nüfusun büyük çoğunluğunun günlük bir savaşım vermek zorunda kalması doğaldır.

Olğarşının "eşit fırsatlar"a ilişkin tatlı sözleri de, gerçeğin bu yüzünü gizleyemiyor. Son derece eşitsiz olan toplumsal yapı ve giderek derinleşip keskinleşen sınıfsal çelişkiler ve uzlaşmazlıklar buna izin vermiyor. Düzenin bu iç çelişkileri onun en keskin ve sürekli kötüleşen ekonomik ve toplumsal düzensizliklerini doğuruyor. İktidar mevcut kozlarının hemen çoğunu oynadı, kaynaklarını sonuna kadar tüketti. TUSİAD'ın dediği gibi, ülke ekonomisinin bugünkü durumunun korkunç olduğu bir gerçektir. Yüksek enflasyon, ciddi dış borçlar, düşen ücretler, yıl sonuna kadar %20 olacağı açıklanan, ancak daha Eylül ayında %10'un üzerine çıkan bir aylık enflasyon oranı, patlamaya hazır bir bomba haline gelen iç borçlar, son günlerde TL karşısında yeniden атаға geçen döviz, gerçekten ciddi bir eko-nomik çöküşün belirtileridir. Aralık ayı başında Türkiye'ye gelecek olan IMF heyetinin, daha şimdiden "Bize 1995 yılına ilişkin olarak verdiğimiz ekonomik hedeflerden hiçbirini tutturamadınız.

Enflasyon oranı, vergi gelirinden vaat ettiğiniz artış ve büyüme hızı konusunda rakamlarınız gerçekçi değil. O yüzden yaptığımız stand-by anlaşmasının ikinci ve üçüncü dilim kredi ödemelerini yeniden gözden geçireceğiz" demesi de zaten bunu gösteriyor.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, son dönemde doların yeniden değer kazanması sonucunda dış borç ra-kamları ve dış borç faizleri de yük-seldi. Bu durum karşısında Ekono-miden Sorumlu Devlet Bakanı Ay-kon Doğan "1995 bütçesi için ön-gördüğümüz 1.4 katrilyon hedefini tutturmak bile artık zor görünüyor" demek zorunda kaldı. Yani, bir anlamda ekonominin felaketi açıkça itiraf edilmek zorunda kalındı.

Kazanmak İçin Savaşmak Gerek

Bugün işçiler, memurlar ücret pazarlığı yapamaz durumdadır. Diğer tarım üreticileri ise taban fiyat uygulamasının enflasyondan düşük tutulması ve ürün destekleme alım-larından vazgeçilmesi üzerine, enflasyona yenik düşmektedirler. Tarım ürünlerinin fiyatları çeşitli uyg-ulamalarla, ekonomik politikalarla belirlenirken, tarım girdi ve tüketici fiyatlarını serbest bırakmak ise "serbest piyasa" ekonomisinin gereğine bile ters düşmektedir. Köylüye, işçiye, memura, esnafa ve küçük üreticiye neyi var neyi yok satıp dilenmekten başka çare bira-kılmamaktadır. Kısaça, ekonomik düzen berbat bir haldedir. Bunun düzelmesi de mümkün değildir. Düzenin buna ne gücü, ne de niyeti vardır.

Bugün yağma ve talanı sürdür-mesi için iktidara fırsat vermemek için, yokluğa, yoksulluğa yenik düş-memek için, yaşamı daha güzel hale getirmek için, sefaleti altı edilebilmek için, her şeyi göze alarak kavga vermek, kazanmak için feda etmesini bilmek gerekiyor.

DYP-SHP iktidarı bugün en başta, halka borçludur. Onlar, sendika sözü verdikleri memura, iş güvencesi vaat ettikleri işçiye, demokratik üniversite sözü verdikleri öğrencilere borçludurlar. Onlar kadınıyla, erkeğiyle, yaşlılarıyla, genciyle onurlu bir yaşam için çalışan, alın terinin karşılığını almak için uğraş veren tüm Türkiye halklarına karşı borçludurlar. Bu borç, halkın güçlü hafızasında kayıtlıdır. Bunu ödemek yerine, halkın son kurşununu da tekeli patronların cebine atarmaya çalışma-nın bedeli ise ağırdır.

İnancın, kararlılığın, harekete ve

Sınıflar mücadelesi hayatın bütün alanlarında her an süren bir iradeler savaşdır. Bu mücadele günlük yaşamdaki sıradanlaşmış davranış kalıplarından, düşünme biçimlerine; açık silahlı çatışmanın yaşandığı anlardan, işkence tezgahlarına kadar her yerde, farklı farklı biçimlerde kesintisiz olarak sürer. Devrimciler bu mücadelenin her anında ve farklı şekillenildiği her alanda temsil ettikleri değerlere sahip çıkmının, Ülkemiz halklarının kurtuluşu için mücadele etmenin ve umut olmanın getirdiği sorumluluk ve bilinçle yönlendirir bu mücadeleyi...

Mücadelenin en açık ve dolaysız sürdüğü yerse hiç kuşkusuz düşmanla açık ve yüz yüze bir çatışmanın yaşandığı işkence tezgahıdır. Düşmanın tüm çirkiniği, ahlak ve kural tanımazlığıyla saldırı, devrimcilerin iradesinden savunduğu tüm değerlere kadar hedef olduğu yerdir işkence tezgahı.

İşkence nedir? Neden işkence yapılır? Benzeri sorular bugüne kadar sınıflar mücadelesinin sürdüğü her ortamda sorulmuş ve hiç kuşkusuz pek çok kez de birbirinin benzeri cevaplar verilmiştir. Kiminde işkençenin fiziki yanı ve yarattığı tahribat, kiminde ise psikolojik boyutları tartışmaların odağına oturmıştır. Oysa bizim açımızdan sorun uzun uzun işkence türünün ve etkilerinin sıralamasını yapmak değil, işkenceye ve işkencelere karşı alınması gereken devrimci tavrın atım bir kez daha çizmektir.

"İşkence iradeler savaşdır" dediğimiz göre, işkencede alınacak tavır da iki türlü olur. İki susmak ve direnmek, diğeri ise düşmanın iradesine teslim olmaktır. Üçüncü bir yol ise yoktur ve kim ne derse desin, hiçbir zaman da olmamıştır. Tıpkı bundan sonra da olmayacağı gibi...

"İşkencede üçüncü bir yol yoktur; ya teslimiyet ya direniş..." Bu sözleri sıkça duymuşuzdur. Bundan sonra da duymaya devam edeceğiz, çünkü işkençenin yanı sıra düşmanla birebir irade savaşının özüdür, özettir bu sözler. İradelerin çatıştığı yerde dengeler olmaz. Ya düşmanın iradesine boyun eğilir ve halkın umudu, şehitler bedeli yaratılan değerler, gelenekler kırılır -ki bunun adı onursuzluk ve teslimiyettir- ya da düşmanın kendi evinde, işkençeshenede de olsa düş getirilir, teslim alınır.

İşkence Sınıf Savaşının Parçasıdır... Savaşta Düşmana Kın Duymayan Yasayız

Devrimci halk ittifadı için mücadele eden devrimciler, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi veren tüm savaşçılar ve haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer alan herkes için işkence günün birinde şu ya da bu şekilde karşılaşılabilecek bir düşman saldırısıdır. İşkence bu savaş içinde düşmanın belki de en sık başvurduğu saldırı yöntemidir. Çünkü işkence He saldırılan, ezilmeye çalışılan ya da diz çöktürülen tek başına işkence gören değil; onun inandığı değerler bütünü, savunduğu tüm düşünceler ve uğruna mücadele ettiği özgü ve bağımsız bir gelecektir. İşkence tüm iğrençliği ile işkençeler yaparak, bütün bu değerlere olan inancı, savaşma kararlılığını yok etmeye çalışır, savaşçıları ihanete zorlar. Çünkü işkençenin görevi tıpkı devletin bütün militanist güçlerinin yaptığı gibi savaşçılara çatışmaya girmek ve savaşçıyı yok et-

mektir.

İnsanlar sadece çatışmalarda ya da katliamlarda yok olmazlar. İnandığı, savunduğu değerleri yitiren, onlara ihanet edenler de yok olurlar, hiçesirler. Çünkü tüm bu insanları yaşama bağlayan, anlarını kılan, insanıdır. Bu yüzden işkence bu insanların yok edilmesini ve savaşçıların ihanete zorlanmasını hedefleyen bir saldırdır, sınıf savaşının bir parçasıdır. Özellikle iradelerin savaşığı önemli bir parçası...

İşkenceye giren her insan öncelikle bu gerçeği tüm yalınlığıyla kavramalıdır. Savaş gerçeği bu kadar açıktır. İşkencede düşmanla yüz yüze kalan herkes düşmanın kim olduğunu, neyi temsil ettiğini bilincine kazımalıdır. İşkenceciler yalnızca manyetoyu çeviren, falakayı tutan adam olmaktan çok daha öle bir misyonu temsil eder. İşkenceciler halkların düşmanıdır, şehirlerinin katlidir ve tüm dünyada iyiden, güzelden yana ne varsa tüm bu değerlerin düşmanıdır. İşkencecilere duyduğumuz sınıf kınının temelinde bu olmalıdır ve asla unutulmamalıdır. İŞKENCECİ DÜŞMANDIR. Düşman lafını ağır do-lusu ve öfkeliyle telaffuz edilebilir.

Düşmanın elindeki devrimcinin silahı iradesidir, hareketine ve yoldaşlarına duyduğu güvenle beslenen iradesi. İradeyi besleyen güven olduğu kadar, düşmanı tanımının yarattığı sınıf kını olduğu da çok açıktır. İrade sınıf kınıyla beslenir, güçlenir.

İşkence Bir Sınavdır; İnancın, Kararlılığın, Harekete ve Şehitlere Bağlılığın Sınavı

Devrimci hareketin saflarında yer alan, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi savaşçılarına can alan herkes için savaşın çok açık olan bir kuralı vardır; ölmeye ve öl-dürmeye hazır olmak... Yani partinin ve cephenin önderliğinde verilen iktidar savaşında, Ülkemiz halklarının kurtuluşunun önüne çıkan tüm engelleri ortadan kaldır-mak, halk düşmanlarını tasfiye etmek ve bu uğurda gerektğinde-tereddütsüz ölü-mü kucaklayabilmek. Budur işte yalın savaş gerçeği. Kuşkusuz bu kuralı herkes bilir ama gerçekten buna uyup ya da uymayacağı ancak ciddi yol ayrımında, dönüm noktalarında ortaya çıkar. İşkence de böyleleri dönüm noktalarından biridir ve önemli bir sınavdır.

Düne kadar sınırlı bir kaba dayak, birkaç kez yapılan askı ya da elektrik olarak gündeme gelen işkence bugün her haliyle yaşamla ölüm arasında tercihin yapıldığı zorlu bir sınav olmuştur. Siyasi iktidar eline geçirdiği devrimcilerin pek çoğu için -ister savaşçı olsun, isterse demokratik alandarı- bu tercihi dayatmaktadır. İşkençecilerin elindeki herkesin aynı ter-cihe zorlandığını söylemiyoruz kuşkusuz. Ama bu teroh mücadelesinde olan herkes için bugün değişile yarın yapılmak üzere önüne çıkabilmek. Sorun şimdi-den bu sınava hazır olabilmektir. Bu ter-cihin bir yanında bireysel yaşam -ama harekete, yoldaşlara, uğruna yüzlerce insanın canını ortaya koyduğu değerlere ihanet- diğer yanında ise inanç ve karar-lılık vardır. Sınava başarıyla çıkan, işkenceciyi kendi evinde vuran herkes, inanç ve kararlılıkla ölmüş kaleimizi güçlendirir, çelikleştirir. İşkençeden başı dik her çıkışımız, düşmana sıklıkla bir kurşun, düşman cephesine atılmış bir

İnsanlar sadece çatışmalarda ya da *katliamlarda* yok olmazlar. İnandığı, savunduğu değerleri yitiren, onlara ihanet edenler de yok olurlar, hiçesirler. *Çünkü tüm bu insanları yaşama bağlayan, anlamlı kılan, inançlarıdır.* Bu yüzden işkence bu insanların yok edilmesini ve *savaşçıların* ihanete zorlanmasını hedefleyen bir saldırdır, sınıf savaşının bir parçasıdır. Özellikle iradelerin savaşığı önemli bir parçası. Düşmanın elindeki devrimcinin silahı iradesidir, hareketine ve yoldaşlarına duyduğu güvenle beslenen iradesi. İradeyi besleyen güven olduğu da çok düşmanı tanımının yarattığı sınıf kını olduğu da çok açıktır.

bombadır. Her savaşçının, her devrimcinin işkencecilere yüz yüze geldiği an düşünmesi gereken tek şey budur, savaş kazanmak inancı ve düşmana duyulan kın bu sınavdan başı çıkmanın temel-leri yaratır/yaratacaktır...

İşkencede Yalnız Değiliz

İşkence düşmana karşı tek başına ve-nilen bir mücadele gibi görnse de aslında öyle değildir. İşkençenin karşındaki devrimi yalnız değildir, bugüne kadar verilen mücadele tarihi, yaratılan direniş gelenekleri ve tüm bunların mimarı olan şehitler bizimle beraberdir. İşkençenin iradesini kabul etmesinde ölümü göğüs-leyen Birtan Altunbaş, arkadaşlarını sal-mamak için yığılta direnen Yusuf Ertişli, Kahramanlığı dillere destan ve hep ömek verdiğimiz Perihan Demirer, inançlarını kanla duvarlara işleyenler, Toroslar'ın, Sivas'ın, Kürdistan'ın, Karadeniz'in şehit-leri, kisasası elde silah savaşan bütün voldsizlerimiz, hep işkencecilere karşı aynı safta omuz omuzdur. Onlara layık ol-mak, onlardan öğrendiklerimizle diren-mek ve asla yalnız olmadığımızı bilmek önemlidir. Bu güçle işkenceye karşı koy-mak, işkencecilere boyun eğmemek sağla-nan motivasyona birlikte herkes için ilici güç olur. Karşılaşsın kalan her son işken-ceciye atılmış bir tokat, düşmana sıklıkla bir kurşun olduğu kadar, düşmana teslim edilmeyen bir ös, ele verilmeyen savaşçı, olanakların korunması demektir. Tüm bunlarla birlikte işkence tezgahında oldu-ğumuz hiçbir zaman unutulmamalıdır.

"Artık hiçbir Devrimci Solcu 1. şubele-rin işkençehanelerinde yalnız değil! Ahmet Karangaç, Hayrettin Eren, Ömer Ay-doğmuş, Mazlum Güder ve işkencede katledilen tüm yoldaşlarımız var yanların-da..."

Böyle diyorlardı Devrimci Sol Ama Davası tutsakları. 13 Nisan 1990'da okunan bu son sözlerin üzerinden 4.5 yıl geçti ve şehirlerimiz yeni şehitlerler eklendi. Ama Devrimci Solcular işkence tezgahlarında hiçbir zaman yalnız kalmadılar, çünkü Ömer Aydoğmuş'un yanında artık Baki Erdoğan'lar, Karangaç'ların yanında Yu-suf Erişt'ler, Birtan Altunbaş'lar var. Ve ser verip sır vermeyen kararlılıklarıyla, harekete ve yoldaşlarına olan bağlılıkla-ryla işkençeciler karşısında gücümüze güç katıyorlar. Onlardan aldığımız güçle direniyoruz işkençecilere karşı...

İşkencede mücadele sürecimiz, şehit-lerimiz, ödenen bedeller, sarf edilen emek vb. düşünülmelidir. İşkencede şehitlerle konuşulmalı ve verilen devrim sözü yine-

lenmelidir. Daha önce direnen, açık grevi yapan, ölüm kabyedine pahasına direnişi gelenek haline 'getiren insanlarımızı ihanet edilmemelidir.

Düşman Karşısında Parti-Cepheyi ve Sosyalizmi Temsil Ettikimiz Bir An Dahı Unutulmamalıdır Küçük Tavizler, Anlık Tereddütler Teslimiyetin ve İhanetin Yolu Açar

Düşmanla savaşımızın geldiği nokta devrim-düzen tercihi arasındaki sınırı alabildiğine kalınlaştığı bir noktadır. Bir yandan düzenden beklentiler içinde bir yaşamın hazırlıklarını yaparken, diğer yandan "devrimcilik" yapıldığı günleri artık geride bıraktık. Devrimcilğin, hakları yana bir savaş içinde yer almanın bedelinin düşmanın eline geçtiğinde her an ölüm olabileceğinin bilinciyle safaların tercih ediyor, ona göre kendi konumunu belirli-yor insanlar.

Rahat, huzurlu, yaşam standartının tercih edildiği bir yaşamla savaşta ön safta yer almak aynı olmayacağına göre, saflar netleşip, tercihler belirginleşmeli-dir. Tercihini mücadeleden, devrimden yana yapan herkes işçine artık yaşama yön veren tek şey vardır. Bunun adı kav-ganın gerekleri, hareketin kararları ve çı-karlarıdır. Yaşamın kavga üzerinde geli-lenmesinde olduğu gibi işkencede, işken-ciler karşısında alınacak tavırda da çiz-ilmiş genel hatlar, ortaya konmuş kurallar vardır. En özülü ifadesiyle işkençecilere ifade verilmeyecek, susulacak ve düş-manın iradesinin bizim için anlamı olma-dığını göstermek için de açık grevi yapı-lacaktır.

Bir devrimcinin alması gereken tavır bu kadar netken; bunun dışında gösterilecek her zaaf, verilen küçük tavizler ya da içine düşülen anlık tereddütler hep tesli-miyete giden yolun kereğolanı olacaktır. Belki ilk anda çok büyük bir şey değişmiş gibi gelen pek çok şey işkençenin eline bu kuzu verecek, işkençenin üzerinde yeni çalışmalar yapabileceği bir zemini yaratacaktır.

Örneğin susmak ve işkençecilerin so-larını yanıtsız bırakmak gerekirken, ilk anda sorulan "Adın ne?" vb. bir soruya verilen yanıt, ardından "Ortada gözlaltını gerektirecek ciddi bir sorun yok" diye işkenceciyi ikna etmeye girişme çabalarına rahatlıkla dönüşebilir. Ya da son yıllarda sıkça polisin yapmaya çalıştığı gibi, işkence altında konuşmayan ve ifade ver-meyen insanlara suçlamaları kabul etme-digine dair "çok kısa birkaç cümlelik ifade-lerin imzalatılması" çabası olabilir.

hitlere bağlılığın sınavı: İŞKENCE

Bu tür durumlarda işkencedeki devrimci, işkence karşısında direnmiş olmanın, yoldaşlarına, hareketine zarar vermemiş olmanın rahatlığı ile bazen bu tür bir belgeye imza da atabilir. Sonuç olarak "hiç kimseye zarar vermedim, ayrıca daha fazla yüklenmelerini de engelledim" diye düşünülebilir. Görüntü olarak da öyledir. Ama gerçekte imzalanan en küçük bir belge bile olsa düşmanın dediğinin yapıp yapılmamasıdır asıl sorun olan... Yani özette, altına imza atılan bir ifade ile neye ve kimlere ihanet edildiğini bilmek gerekir. Sorun, sadece imza atıp atmamak değil, düşmanı teslim almak, düşmanı nezinde Parti-Cephe saygılığını bir kez daha oluşturmamak, değer ve ilkelere öden vermemek önemlidir. "Adın ne?"

"Dilini mi yuttun sen?"

"Konuşmazsan konuşma. Nereden aldılar seni?"

"Kendimi işkencecilerin sorularına yanıt vermek zorunluluğunda hissedip öznemisz sorular bunlar diyerek yanıtlıyordum, peşî sıra gelen sorularla baş başa dönecek ve belki işkencecileri ikna etmeye yönelecektim. Hiçbir sorularına yanıt veremeyerek inisiyatifli ta baştan ben elime geçirdim." Yaşadığı yoğun işkencelerden ardından işkencecileri dize getirmenin gununu ile konuşan bir devrimcinin sözleri bunlar. Sorunun sadece bilgi verip vermemek olmadığını kavramanın rahatlığıyla yaşadığı deneyi daha sonradan anlatırken ilk sorgunun başlangıcından böyle söz etmişti. Onun ve direnişin gununun taşıyan yüzlerce devrimcinin anlatımı hep sorgunun daha başındaki ilk tavırn önemini gösteriyor bizlere. Halk arasında dendiği gibi "Nasıl başlarsan öyle gidersin!" O yüzden tüm sorguyu daha "Adın ne?" faslında yanıtsız bırakmak ve kitlemek gerekir, işkenceciler adını bile söylete-medikleri birine bir daha geri adım attıra-mazlar. İşkencenin bir mevzi savaşı olduğu hep söylenir. Sorun ilk tutulan mevziden geri adım atıp atmamak; geri adım atılmadıkça düşmanın ilerlemesi olanaksız hale gelir. Düşmanın tüm saldırılarını sonucuzsuz kalır. Ters bir durumda ise atılacak geri adımların hesabı yapılamaz, Bitişe, tükenişe doğru yol almaya başla-

"İlk anda susarken, falakanın artmasıyla ne zaman bilecek diye düşünmeye başladım. Acı duyuyordum. Çok sürer mi? korkusu artıkça acı daha dayanılmaz hale geliyordu. Korkum acıyı besliyordu çünkü, fark etmedim bile. Telaş içinde bir an önce kurtulmak için 'Benim bir eylemle ilim yok, yemin ederim' diye başladım.

İşkenceci şef beni dinlemedi bile... li karda 'Arkadaşlarımı ele vermeyeceğim' derken, daha az acı duyduğumu, daha az korktuğumu fark ettim. Teredditle birlikte sanki işkencenin dozu da artmış gibiydi. Eleştiride başlıdılar. 'Dayanmalısın' dedim kendi kendime. Bir süre sonra aynı kararsızlıkta bu kez 'Ben yalnız demeye gidip gel-yorum, başka şeylerle ilim yok' demeye başladım.

Ayağa kalk!... Sessizce ayağa kalk-tım.

"Soyun!" Bir süre tepkisiz bekledim. İşkenceci sefini "Soyun ulan!" diye bağırmaya yavaşça soyunmaya başla-dım. Artık yalnızca işkenceciler söylü-yor, ben yapıyordum. Otur, kalk ko-mullarının yerine arka arkaya gelen ve dernektekilerle ilgili sorular aldığında ise artık direnecek hiçbir noktam kal-mamıştı. "

Bu noktadan sonra imzalanan ifadeler, verilen bilgiler, polislin tanıdığı insanlar hakkında karşılıklı yapılan değerlendime-ler sürüp gitti. Sadece o an için acıdan kurtulmak amacıyla atılan bir geri adımın getirdiği nokta, işkenceciler karşısında teslimiyet, yoldaşlara ihanet ve tükenişten başka bir şey değildir.

Sırlarımızın parti sırn olduğunu unut-mamalıyız. Partili kişiliğimizin dost ve düşmanın önünde vereceği sınavı bu cephede de kazanmak için, her şeyden önce partimizin sırları gelmelidir. Parti sırn için ölüme gözle alan ve kendini feda eden insanlar ömek almalyız. Partimizin sırları, bizim namusumuzdur, onurumuzdur, kurtuluş umudumuzdur, geleceğim iz-dir. Bunu bir an bile aklımızdan çıkama-malıyız.

Her Acı Geçer, İhanetin Acısı Asla...

İşkenceye gürzümleyle başlayan tahribat yalnızca verilen bilgilerle yapılan ope-rasyonlar, ele geçen insanlar, evler, mal-zemelerle sınırlı değildir. Çözümle daha da ötesi ihanet tavrı bugüne kadar işken-ceye karşı verilen mücadele sürecimizin yara alması, şehitlerle ödenen bedellerin, sarfedilen emeğin karşılığının yıpranma-sıdır.

Küçük hesaplarla, can telaşına düşü-lerek işkencenin acısından kurtulmak için ihanet tavrını seçenler; yoldaşlarını kat-illerin eline teslim edenlerin de olduğu örnekleri yaşadık. Bir insan artık küçük düşünmeye başladığında, küçük küçük hesapların peşinde koşarak daha az acı çekmek telaşı içine girdiğinde onun ele vermeyeceği, satmayacağı hiçbir şey yoktur. Yoldaşını işkencecilerin katletme-sini seyredecek kadar alçaklaşan hainle-rin yaptıkları da budur. Kendi canlarını kurtarmak için yoldaşını satmaktır bunun adı. Bir savaş öngülünde bunun ne kadar ağır bir suçluğu da cezasının ne olduğu da hiç kimse için sır değildir. Devrimci adaletin onlarca örneğini yarattı. Bundan sonra da Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi işkenceciler karşısında direnme-nin artık çölenekesleşmiş bir özgi izlediği savaşçıları yaratırken, hainlerin de korkulu rüyası olmayı sürdürecektir.

İyleşmeyecek yara, unutulmayacak acı yoktur. Yeter ki direnmesini bilelim. Her devrimci için, halk kurtuluş savaşçı-sı için ölmeye ve öldürmeye hazır olmak olağanüstü bir durum değil, kavranın ola-ğan şeydir. Yani işkencece alında iş-kencenin soğuk namusunu hissettğin-de ilk kez ölümlü düşünmez bir savaşçı. Çünkü ölüm de yaşam kadar onun dün-yasının bir parçasıdır.

"İşkenceci 'Son kez soruyorum, adın ne?' dedi. Sorusu havada kaldı, çünkü bu kez de cevap vermedim. Siki sıkı bağladığı gözbağının üzerine tabancanın namlusunu dayadı, geri çekti. Üç el silah sesi geldi. Bir yerle-rimde acı sarıdım, duyamadım. İşken-ceci bana ateş etmemişti. Silahını bu

kez kafama dayadı. Geri adım atma-yacak, tamam demeyecektim. Bu iş-kencecilerle boyun eğmek, devrimci değerlere, yoldaşlarıma ihanet etmek olurdu. Bir kez geri adım attığımda, gösterdiğim zaafı, direnmeye çalış-tığım bir başka noktada karşıma getire-cekler ve sürekli geri adım attıraca-klardı. Bu teslimiyet demekti. İki seçe-neğim vardı; birisini hiç akıldan bile geçirmemek gerekiyordu, geriye ise tek seçenek kalıyordu. Bir ölüm anını önceleri de düşündüğüm olmuştü. Ya-sanımın bir gerisi gibi gözümün önün-den geçmesini bekliyordum. Ancak gözümün önüne mücadelede baş e-ğmeyen, yaşamlarını ortaya koyan, iş-kence tezgahlarında katledilmiş yol-daşlarını geldiler. Bu anda kinimin bir kat daha arttığını hissettim. Hiçbir te-reddüt ve geri çekilme tavrı gösterme-den dimdik bekledim. "

Her savaşçının yapması gerektiği ölü-mü gibi, ölümü gülererek kucaklamaya ha-zırdı bu yoldaş da. İşkenceci ise yaptığı büyük blöflün tutmadığını görmüş, çare-sizlik içinde boyun eğmiş. Çogu zaman blöflür infaz tehdidi, bazen de gerçek olu-venir. Ama savaşçı için sonuç değişmez, çünkü yoldaşlarını ele vermemenin, hare-kete ve ölümün halklarına layık olmanın gunununu taşıyordur, ölüm korkusunu de-

Görevinin Mesruluğuna İnananmayan İşkencece Direnemez

İşkencenin iradelerle yapılan bir mevzi savaşı olduğunu, bunun inanca bağlı-

Düşmanla savaşmanın geldiği nokta devrim-düzse terdidi arasında ki anımsı adabildirliğine kaimlaştığı bir noktadır, bir yandan düşmandan beklentiler içinde bir yaşamın hazırlıklarla yaparken, diğer yandan "devrimciliği" yapıldığı günleri artık geride bıraktık, Devrimciliğin, halktan yana bir savaş içinde yer almanın bedelinin düşmanın eline geçtiğinde her an ölüm olasılıcağının bilincıyla cefakarı terdidi ediyor, ona göre kendi konumunu belirliyor insanları

ğini birkaç kez tekrarladık. Bir kez daha tekrarlayalım, çünkü bu bilincere kazın-malı ve iyice kavranmalıdır. İradeler sa-vaşı olmanın yanında işkencecilerin kar-sısında her devrimcinin öncelikle kendi mesruluğuna inanması gerekir. Mesruluk-tan anladığımız kuşkusuz burjuva yasalık değildir ve hiçbir zaman da olmaz. Dev-rimci mücadele içinde yüklendiğimiz gö-rev ne olursa olsun, düşman karşısında yaptığımız işin mesruluğu vardır. Bu ön-celikle bizim katalanımızda olmalıdır.

Konumumuz, gözetilene alınıs biçimi-miz ne olursa olsun, her koşulda mesru olduğumuzu, halk savaşı yürüten bir par-tinin öncülüğünde savaşışımızı, cephe-nin savaşçısı olduğumuzu unutmadığı-mız, bunun mesruluğuna inandığımız sü-rece işkenceden başı dik, bir savaşçısı ya-rarış şekline çıkarız. Önce kendine gö-ven, mesruluğa inan ve devrimci irade; işkenceyi yenecek olan buntlardır. Ama hepsinin de temelinde yaptığı işin, verdiği savaşın mesruluğuna inanmak vardır. Görevinin mesruluğuna inananmayan iş-kencece direnemez. Çünkü mesruluğu işkencecileri ikna ederek yaratacağını sanaları, işin irade savaşı dediğimiz iş-kenceciyle hesaplaşmayı daha başında kaybetmişlerdir. Kazanma şansları yok-tur.

Savaşırken ne için savaşışımız, öl-mek ve öldürmek gibi yelin bir savaş ger-çekliği üzerine yükselen mücadelede, ör-güte, yoldaşlara ve ölümün halklarına duyduğumuz güven sarılamadığı sürece işkencenin bizi yermesi olanaksızdır.

Tüm bu saydıklarımızda yaşanan te-reddüt işkence anında ortaya çıksa da kökü daha uzun geçmişlere dayanan, iç-ten içe beslenen korkuya, güvensizliğe büyüten sorunların, kaygıların açığı vur-masıdır. Bunun da yolu devrimci hareke-te açıklık, her türlü kaygının, korkunun paylaşılması ama asla ihanete gitmeme-sidir.

Savaş olgusunu, savaş kültürünü içi-mize sindiremedimizde, savaşa yabancı-laşma ve bunun sonucunda da savaştan kaçış, uzaşma ve sağlaşıma eğilim-lerinin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Ra-dikalizmin törpülenmesidir bu. Bu bağ-lamda, şubede polis ihanete, çözümüye sadece ebelik eder. Yani işkencece orta-ya çıkan olumsuz tavır, kaynağını salt iş-kencece olunan alan sınırlı bulmuyor. Bu doğumun sancılarını öncesine alttır. Bu-nun kökeninde ise, dedim gibi, savaşa yabancılaşma, devrim motivasyonunun düşüklüğü, sağlaşıma ve devrimci mesruluğın yitirilmesi vardır. Zayıflıkla-rını yoldaşlarıyla paylaşmayan ve bunları aşmak için çaba göstermeyenler, ihanet-lerini düşmanlarıyla paylaşır.

Şehit kanları ile sulanan bereketli Çukurova toprağı binlerce Ahmet, Zeynep yetiştirecektir

Emekçi halkların kalbine gömüldüler

ŞEHİTLER SLOGANLARLA UĞURLANDI-Mersin'in Arpaçbağış beldesinde kaldıkları evde 26 Ekim'de polis tarafından katledilen Ahmet Öztürk'ün cenazesi Antakya Harbiye'de, Zeynep Gültekin'in cenazesi de Mersin'de ailelerinin, halkın ve arkadaşlarının katıldığı törenlerle kaldırıldı.

KATLIAMCILAR TÖRENE TAHAMMÜL EDEMEDİ-Halk kurtuluş savaşçıların sahiplenilmesi polis ve jandarmayı çılgına çevirdi. Harbiye'deki törende onlarca kişi gözaltına alınırken, Mersin'de tören sırasında bir konuşma yapan Mücadele muhabiri gözaltına alındı.

HEYETİN AÇIKLAMASI-Katliam yerinde incelemeler yapan Haklar ve Özgürlükler Platformu heyeti, polisin açık bir katliam yaptığını söyledi, Defalarca polis tarafından ölümlü tehdit edilen Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin, emekçi halkımızın baskı ve sömürüye karşı mücadelesinden taviz vermedikleri için katledildiler.

Ahmet'imizi, Zeynep'imizi katledenler mizle, direnişlerimizde onların yanışan cenazelerinde de saldırdı, kan döktüler, daydık. Şehitlerimizin mücadelesinden korkan iş- Katli sürüleri, cenazelere katılımı engellemek, katli sürüleri şehitlerimizin cenazelerinde de korkuyorlar. Korkuları aileleri gözaltına alarak işlerine başladılar. Katlettiklerinde siktiden binlerce lar. Mersin'e şehit arkadaşlarını, yoldaş- memiden, evin önüne yaptıkları yoğun- larını teşhis etmeye gönderler, polis tara- lardan belli oluyordu. Şehitlerimizin ce- findan gözaltına alındı. Ailelerin direniş, nazelerinde insanlara saldırarak, katli- kararlılığı karşısında polis, gözaltına al- amlarını buralara taşımaya çalıştılar. diği kişileri bir gün sonra serbest bırak- Ama başaramadılar. Tüm saldırılara, gözaltılara rağmen sloganlarımız, bayra- gımız, tükülerimizde şehitlerimizin başı- cundaydık. Onlar Arap, Türk, Laz, Çerkez, Kürt halklarının umuduydu. Onlar DHKP-C savaşçıydı. Polisin tüm engellemeleri- ne, tüm tehditlerine rağmen gelecekle- ri-

ZEYNEP'İN CENAZESİNDE POLİS TERÖRÜ

Polisin provokasyonu, tehditleri Zeynep'in cenazesine başladı. 28 Ekim'de Mersin'de kaldırılan Zeynep Gültekin'in cenazesinde polisin pro-

Yüzlerce polis ile kuşatıldıkları eve yine binlerce mermi atarak korkularını ispatladılar. Ama kaybetmekten kurtulamayacaklar.

vokasyon girişimleri sonuçsuz kaldı. Cenazeye katılımı engellemek için yoğun önlem alan polis, sahiplenmeyi engelle- yemedi. Ailesinin cenazeyi acele kaldır- ması kitlenin katılımını azaltırken, yine de şehitlerimizin yanındaydık. Cenazede Zeynep Gültekin'in mücadelesini anlatan Mersin Mücadele Muhabiri Recep Gedik cenaze dönüşü polisler tarafından dövü- lerek gözaltına alındığı için cenaze hak- kında ayrıntılı bilgi alınamadı.

"BİDEMİNÂ BİRÜHNÂ İNÂ YA AHMET" KANIMIZDA, CANIMIZDA SEN VARSIN AHMET

Yoğun polis denetimi altında cenaze Ahmet'in doğum yeri olan Hatay'ın Harbiye köyüne doğru yola çıkartıldı. Yol boyunca polis ve asker denetimlerinden geçiriyoruz. Ahmet'imizden korktuklarını yoğun denetimlerinden, ruh hallerinden anlıyoruz. 3 saat süren bir yolculuktan sonra köye ulaştık. Köyü ablukaya alan jandarma giriş-çıkışları ne kadar engelle- meye çalışsa da Adana'dan, Mersin'den, Antakya'dan gelen insanları engelleye- memişti.

Köye girişimiz, yoldaşların tarafından sloganlarla ve zafer işaretleriyle karşıla- nıyordu. Şehidimiz, kırmızı bir beze sarı- lan tabut kızı karanfillerle süslendi. Ah- met aramızdaydı. Belki cansız bedeni karşımızda duruyordu ama onun neşesi, mücadelecî ruhu, kavgaçı yanı hep iç- mimizdeydi. Şimdi sıra bizdeydi. Ahmet'in bize öğrettiklerini, kararlılık, mücadele ruhunu bugün biz sergileyecektik.

Polisin ve jandamanın tehditlerinden aktıkları tavırlardan saldırıcaıklarını anlı- yorduk. Bunun bilincinde biz de hazırlanı- yorduk. Büyük bir coşkuyla partimizin bayrağını çıkartarak, Ahmet'imizi sarıp sammaladık. Bayrağımızı çıkartır çıkart- maz şehidimizin evinde alkışlar, zılgıtlar yükselmeye başladı. Evden çıkan bu zı- gıt sesleri, evin etrafını çeviren jandar- manın ve polisin korkusunu bir kat daha artırmıştı. Çünkü onlar kendi baskılarının korku ve dehşet yarattığını sanıyorlardı. Evdeki insanlar Ahmet'e yarışı, hareke-

timize yarışı bir cenaze yapmanın ça- bası içindeydi. Cenazemizi bayrağı sarılmasıyla ha- zırlığımız tamamlandı. "Arap, Kürt, Türk Tüm Halkların Kurtuluşu Devrimdir" pankartımızı açarak yürüyüş kortejimizi oluşturduk. Evin bahçesinden "Bize Ölüm Yok" marşıyla çıkarken, ilk saldı- rıya karşılaştık. Bu saldırıyı bekliyorduk ama birbirimize kenetlenmemiz, Ahmet'e verdığımız sözümüzü yerine getirmenin coşkusıyla bu saldırıyı geri püskürttük. Onların hedefi pankartımızı, onu al- maktı. Pankartı taşıyan ki arkadaşşa saldı- rarak almak istediler. Birbirine kenetle- nerek arkadaşlarımızı vermeye çalış- tık ama bizerden kopartılar. Kortejimizi dağıtmadan yeniden "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Ahmet Yıldız Yaşıyor DHKP-C Savaşıyor", "Haklıyız Kazana- cağız" sloganlarını daha gür haykırarak yürüyüşümüze devam ettik.

Polise ve jandamaya karşı bu direni- şimiz köy halkı tarafından sempatiyle karşılanmıştı. Yollarda birbirek bizleri izleyen köy halkını da korteje katılmaya, bizerle birlikte yürümeye çağırdık. Köy- lülerden kimileri koşu koşu korteje gel- ken, ikinci bir saldırıyla karşılaştık. Jan- darma ve polis, köylülerin korteje katıl- masını içine sindiremeyecek saldırıya başladı. Bu saldırıda Adana muhabiri gö- zaltına alınmaya çalışıldı. Yine birbiri- ze kenetlenerek arkadaşlarımızı verme- dik ve bu sefer bütün köylülerle birlikte "Biderma, Birühnâ İnâ Ya Ahmet" sloga- nını atarak, mezarlığa kadar yürüyüşü- mü sürdürdük. Dini törenin bitmesiyle birlikte köy halkı jandamanın öncünü bir saldırısını göze alamayarak mezarlıktan ayrıldı. Köy halkının ayrılmasıyla birlikte jandarma ve polisler saldırıya hazırlandı- lar. Biz törene başlamadan öncünü saldı- rı geldi. Yine kol kola kenetlenerek di- renişle karşılık verdik. Jandarma ve polis herkesi almayı kafasına koymuştu. Onlar saldırırken bizler sloganlarımızı daha gür haykırarak başladık. Kol kola kenet- lenerek, direnişimizi sürdürdük. Jandar- manın saldırısı sonunda ammaya gelen bütün insanlar gözaltına alındı.

Devrimci Halk Güçleri: "Katliamın hesabını Soracağız"

Adana'nın sokakları katliamı lanetleyen, öfkeyi dile getiren yazılamaları, kuşlamaları, pankartlarla donatıldı. İşkenceci katiller gittikleri her yerde Ahmet'in, Zeynep'in direnişini anlatan, onların öfkesini dile getiren, yoldaşlarının yazılamalarıyla, pankartlarıyla karşılaştılar.

27 Ekim günü Ceyhan Tuzlağı Mahallesi'ne "Mersin Şehitleri Yaşiyor DHKP-C Savaşıyor" yazılamaları yapılırken, Burhaniye Mahallesi'nde ise "DHKP-C Savaşçıları Ölümsüzdür, Halkımızın Umudu DHKP-C"

yazılamalarının yanında, duvarlara parti ve cephe bayrakları çivildi. 28 Ekim günü Dumlupınar Mahallesi, Gülbahçe, Meydan, Miraçlebi Kanalyurt mahallelerinde "Ahmet Yoldaşın Hesabını Soracağız, Devrim Şehitlerinin Hesabını Soracağız" yazılamaları yapılırken, aynı içerikli bildiriler dağıtıldı.

30 Ekim'de Devrimci Halk Güçleri baraj yolunu "Ahmet Yıldız Yaşıyor DHKP-C Savaşıyor", "Bize Ölüm Yok" sloganlarıyla kapattılar. "Katliamların Hesabını Soracağız" diyen Devrimci Halk Güçleri "Bir Ölürüz, Bin Doğarız" yazılı, bomba süsü verilmiş pankartı eylem yerine asarak gösteriyi bitirdiler. 31 Ekim'de de Devrimci Halk Güçleri Ceyhan Kapalı Spor Salonu duvarına "Ahmet, Zeynep Yaşıyor DHKP-C Savaşıyor" yazılı bomba süsü verilmiş bir pankart astılar.

AHMET ÖZTÜRK

1968 yılında Antakya'nın Harbiye ilçesinde doğdu. Emekçi Arap bir ailenin çocuğuydu.

İlk ve orta öğrenimini Harbiye'de tamamladı. Emekçi ve kalabalık bir aileye sahip olduğu için küçük yaşlarda ailesine ekonomik anlamda katkıda bulunmak için çalışmak zorundaydı. İnşaat işçiliğinden garsonluğa kadar bütün işlerde çalışarak ailesine destekte

Mücadeleyle Antakya Meslek Yüksek Okulu'nda okuduğu ilk yıllarda tanıştı, ilk dönemlerde sadece bir sınıftan geçen, mücadelenin yükseldiği bedeller ödenildiği ve artık aktif mücadeleye katılmak gerektiğini görüp, bir köşede oturarak hareketin kendisini getip bulmasını tercih etmemiş, kendi hareketi ulasmaya çalışmış ve bunda da başarılmıştı. "Bir süre gençlik sızlarında yer aldıkten sonra '91 yıla başlarında Adana Mücadele şzatesi nuhahtırıldığını ve temsilciliği görevini yaptı. Bu süre zarfı içinde 4 kez gözaltına alındı. Her seferinde dışıman kendi ininde yenmeyi başarmış, başı dik bir şekilde çıkmıştır. Bunu hazmedemeyen dışıman, her seferinde gözaltında kaybetme ve ifade emekle tehdit ediyordu. Her şubeden çıktıkten sonra direnişini "Biz kazandık" sözleriyle açıklıyordu. Harekete, devaya bağlı bir insan-olarak, bu kazanımı sadece kendisinin değil, hareketin ve halkının kazanımı olduğunu bilincindeydi.

İçimizdeki dışımanın ihanetini duyduğunda müthiş öfkelenmiş, önyargıya kapılmadan öndeşle sahip çıkmıştı. Darbeyi mahkum etmek için tüm enerjisini kullanmıştı. Herkesle sa- aletlere, hatta gönüllere konuşarak, insanlara gerekleri anlatarak. Darbe sürecini mülaka dar- beyi alt etmeliyiz, yolumuza daha güçlü devam etmeliyiz, gördüğümüz her yerde bu ihanet çetesinin hareketi verdiği zararı anlatarak, onları, ilka etmeliyiz diyerek, yoğunluğunu bu- nun üzerine verirdi.

Ahmet 1993 yılının sonlarına doğru daha fazla sorumluluklar alarak mücadeleye koştu. Üzerinde birden çok görevin ve sorumluluğun olduğu dönemlerde dahi dinlenmeden koştur- rır, hiç şikayet etmeden görevlerini yerine getirirdi. 12 Temmuz şehitlerinden Hasan Elan- ıy'ın şikâsının öğretmeni olarak gösterir, onun hareketi bağlılığını örnek alarak, onun gibi şehit düşeceğim derdi.

ZEYNEP GÜLTEKİN

1970 Antep Mıs doğumlu olan Zeynep'in ailesi seçimin zorluğu sızından 3 yaşındayken Mersin'e göç etmek zorunda kaldılar. Okul yularından itibaren devrime ve devrimcilerle karşı duyduğu sempatiyle haksızlıklara sürekli karşı çıkan, devrimcileri her koşul- da savunun bir insandı. Bu sayede işle yularına başlamasıyla bir- lükte, devrimci mücadele içerisinde yer almaya başladı. Yapılan her etlemede on öndeydi.

Okul dönemindenken zeki, çalışkan ve haksızlıklara karşı ısrar- kar olmasıyla dikkati çeken Zeynep, düşüncelerini açıklamaktan çe- kilmeyen ve sonuna kadar savunan bir kişiliğe sahipti. Çevresin- deki insanlara devrimcileri karşı olmalarına rağmen o her zaman sığılı Y'e ni ilişkileriyle çevresine örnek olmuştı.

Çok yönlü bir kişiliği vardı. Mücadele içerisindeki işlerinin ya- nında resim ve şiirle ilgilieniyordu.

Liseden sonra işleme Fakültesi'ne girmişti. Ailesinin en büyük evladıydı ve kardeşleriyle, arkadaşlarıyla içinde sıcak ve hoşgörülüydü. Zeynep ailesinin ve okulların kendisine san- dığı olanakları sadece kendisinin değil, tüm insanların insanca yaşayabilmeleri için elinin tersiyle imişti. O halükârda kurultuş için mücadele ediyordu ve bu uğurda hiçbir fedakar- lıktan kaçınmazdı. Mücadeleyi ve yoldaşlarını her koşulda sahiplenirdi. Şehitlerimizle ilgili konuşurken, "Dökülen bir damla kan bile boşu gitmez" diyerek, şehitlerimizi sahiplenmenin güzel örneklerinden birini vermişti.

16 ay önce evden ayrıldığında ailesi mücadele uğruna her şeyi vermeye hazır olduğunu ve asla vazgeçmeyeceğini anlamıştı. Şehit olduğu güne kadar mücadele konusunda asla tereddüt etmedi. Çalışkan, zeki kişiliğiyle her zaman mücadeleye yeni bir şeyler katmasını bilmişti. Mücadele için ne gerekiyorsa, her zaman onu yapar.

TÖRENE YAPILAN SALLIRIYA TEPEKİ

Polis ve jandarmanın havaya ateş açarak, cenaze törenine müdahale et- mesi, onlarca kişiyi gözaltına alması, çe- şitli kişi ve kurumlarca kinandı ve gözaltı- na alınmaların derhal serbest bırakıl- ması istendi.

Şehit ve Gözaltındakilerin Aileleri Adına Nurettin Öztürk, Mücadele Ga- zetesi Mersin Temsilciliği, Sosyalist İktidar Partisi Mersin İl Örgütü, Birleşik Sosyalist Parti Mersin İl Örgütü, HADEP Mersin İl Örgütü, Av Filiz Te- mizkanlı, Av. Haydar Çirkin imzalı açıklamada, "Faşist uygulamalara karşı demokrasi mücadelesi veren devrimcilerle devlet tüm pervasızlığıyla saldırmaya devam ediyor. Bunlardan en son örnek Mersin'de yaşandı. Ahmet Öztürk'ün ce- nazesine sahiplenmeye bile tahammül göstermeyen katli devlet güçleri cenaze- ye katılanlara saldırarak şehit ailelerini gözaltına alarak suçlarına yeni bir suç daha ekledi. Gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istiyoruz." dendi.

Adana Haklar ve Özgürlükler Plat-

formu tarafından yapılan açıklamada ise şunlar söylendi: "İnsanları katletmekle yetinmeyen oligarşi onların sahiplenme- sine de tahammül etmeyerek, Ahmet Öztürk'ün cenazesine katılanları gözaltı- na almıştır. Ülkemizde gözaltında kayıp- lar, işkenceler, sokak infazları her gün biraz daha şiddetlenerek artmaktadır. Oligarşi bu baskılarla halkın devrim şe- hillerine sahiplenmesini engelleyemeye- cekdir."

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU HEYETİ KATLİAM YERİNDE

Mersin'deki katliam haberini alan İs- tanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu 29 Ekim günü boyunca katliam yerinde incelemeler yapmak için Mersin'deydi. 5 gün Mersin'de kalan heyet, şehit ailele- riyle görüşüp, katliamın gerçekleştiği böl- geyle gitti. Polisin rahat katliam yapabil- mek için 200 kişiyi sitenin iki-üç sokak ötesini dahi abluka altına aldığı söy- leni heyet, ayrıca şunları açıkladı:

"Katliamdan sonra Mersin polisi dev- rimci-demokrat insanlar üzerinde terör

Yoldaşları Mersin şehitlerini anlatıyor

TİYADLI BİR ANA AHMETİ ANLATIYOR

Dürüst, onurlu ve insanlık için mü- cadele veren bir insandı.

Evlenecöğü gün bize gelmişti. Arka- daşlarından gelecek olan damatlık kı- yafeti bir aksilik sonucu gelmemiş. Bizden kendisine bir yerlerden kıyafet bulup bulamayacağımızı sordu. Eşim ve ben çok duygulandık. Oğlumuzdan ayırt etmediğimiz Ahmet'in kendi oğlu- muzu düğüne hazırlar gibi hazırlandık o gün.

Ahmet'in ölüm haberini duyunca gözyaşlarını tutamadım. Ama bunlar çaresizlik gözyaşları değildi. Her dam- la kinimin ve öfkemin simgesiydi. Güçlü de benim için öledi.

Ahmet öddiyeti ve alçakgönüllü- lüyle kısa zamanda herkes ta- rafından sevilen ve saygı duyulan bir insandı. Mücadelenin en zor koşullarında bile asla yılmınlığa düşmeyen, sürekli çevresindekilere moral ve güven veren bir yapıya sahipti. Darbecilik sürecinde yaptığımız bir konuşmada böylesi bir dönemde mücadeleye daha azim ve kararlılıkla sarılmamız gerektiğini söylemişti. Kendisi de bu süreçte böyle davranmıştı. Bir yandan darbeciliğin yaralarını samaya çıkarı- ken, diğer taraftan da oligarşinin sü- rekli saldırılarına maruz kalıyordu. Mücadele kaçınlarının çoğaldığı boy-

lesı bir süreçte Ahmet yoldaş müca- deleye dört elle sarılan ve en önde yürüten insanlarımızdandı. Ahmet yoldaş sonuna dek yüreğimizin mü- cadeleyi sahiplenişin bir simgesi ola- rak yaşayacak.

Nergiz Öztürk (Annesi): Çocukla- rının içinde onun gibisi yoktu. Evin her işine koşturur, bütün sorunlarımızı ilgilendirirdi. İnsanlar çok severdi. Bi- lıyorum, o bizim için, bütün insanlar için şehit oldu. Oğlumun özellikle Ah- met gibi birisinin acısını yüreğinde ta- şımak çok zor olacak. Benim gözü- mün nuru eksildi. Ama güçlü olmak zorunda olduğumu biliyorum. Güçlü de olacağım.

Hamide Öztürk (Kızkardeşi): Ağabeyimin düzenin çirkifliğine karşı onurlu bir yaşamı seçti ve bize örnek oldu. Benim yoldaşım, öğretme- nimdi. Karşımdaki insana her zaman güven veren, konuştüğunda rahatla- tan bir yapısı vardı. Çok ikel ve disip- linliydi. Yapılacak işleri en kısa za- manda ve en iyi şekilde yapmaya cal- şırdı.

Ağabeyim Türk, Kürt, Arap tüm mi- liyetlerden ezilen halkların kurtuluş mücadelesinde yer aldı. Örnek ya- şamı ve mücadelesiyle bizlere bı- raktığı gelenekleri koruyup, onu mü- cadelemizde yaşatacağız.

miz sürekli engellendi."

DHKP-C DAVASI TUTSAKLARI: "ONLARIN KANINI YERDE BIRAKMAMAK BİR İNSANLIK GÖREVIDİR"

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde bulunan DHKP-C davası tutsakları adına bir açıklama yapan Nevzat Şahin 26 Ekim günü Mersin'in Arpaçbaşı'ş'belde- sinde Ahmet Öztürk ve Zeynep Gülte- kin'in katledilerek, Sevgi Erdoğan'ın ya- ralı olarak gözaltına alınmasını protesto etti. Tutsaklar açıklamalarında "Sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele bugün herkesin görevidir. Onurluyum, namusluym diyen herkes zulüm düzeni- nin hedefidir. Yarn sınırın kime geleceği belli değildir. Bu zulmü daha ne kadar gözümüz açık seyredeceğiz. Tüm insan- lara çağırıyoruz. Halkın kurtuluşu için canlarını veren, özgür bir ülke için kanını dökmekten çekinmeyen halkın kurtuluş savaşçılarının saflarına katılalım. Onlar kurtuluş yolunu gösteriyorlar" diyerek, onurluyum, namusluym diyen herkesi tepki göstermeye çağırırdı.

Sevgi Erdoğan ile görüşme girişimleri-

Köyleri boşaltmakla halk

■ Köyleri boşaltarak, kırları insanlardan arındırarak Kürt halkının kendi vatanına sahip çıkma isteğini de, gerillaya güç vermesini de engelleyemiyor. Gerilla halkın özlemleri ve öfkesi ile birlikte büyüyor.

■ Şehit düşen gerillaların cenazesi alilelerine verilmedi. Gerilla kahramanlık yaratırken, devlet güçleri inandırmak için bir savaşta yer almanın içlerinde büyüyen korkusunu gerilla cesatlerini parçalayıp yavaş gösteriyor.

■ Köyünden koparılan gelen yoksul halk, açlık ve soğukla karşı karşıya bulunduğu ilçelerde, düzenin pazaları tarafından açılıyor. Kimi SHP'li belediye başkanları, halka sahip çıkmak yerine, onların tepkilerini yumuşatmayı hedefleyen ikiyüzlü politikaların gönüllü uygulayıcıları oluyor.

Halkın dili gerilladır, silahı da... Toprağa düşen her gerilla savaşı besleyen bir kök olur

Eğer bir devlet kendini ayakta tutmak için halka karşı şiddet kullanmaktan başka bir uygulama içinde değilse, bu durum devletin gündeme getireceği hiçbir politikasının kalmadığını gösterir. Daha doğrusu tek ve son politika olarak acık şiddet kullanımı söz konusudur.

Egemen sınıflar Kürdistan'da son kozlarını oynuyorlar. Kürdistan'a, başbakanından bakanlarına, milletvekillerine kadar tüm sözcülerini gönderip, en olmayacak şeyleri bile vaat edip, halkı kandırmaya çalıştılar. Olmadı.

Söğesinden, sözde solusuna kadar düzen partilerinin biraz kökleşmesi için, devlet görevlilerinden, asiretlere, koruculara, burjuva iletişim araçlarına kadar her türlü yöntemi kullanarak, halkı düzene çekmeye çalıştılar. Yine olmadı.

Başaramadılar. Çünkü tüm cabaları artık hiçbir inandırıcılığı kalmayan inkarcı, sömürücü bir zulüm düzenini

devam ettirmek üzerine kuruluydu. Caresizlik içinde girişimleri askeri operasyonlarla halka saldırdıkça daha da büyük açmazlara düştüler.

Üç yıldır iki binden fazla Kürt köyünü boşalttılar. Tehditte, işkence ile, katliamlarla topraklarından koparıp büyük şehirlere sürdükleri yoksul köylülerin evlerini yaktılar, yıktılar. Gerillanın halk desteğini kesmek adına halka yönelik politikası son aylarda Dersim'de yoğunlaştı. Şimdi de Dersim kırsal alanını insansızlaştırarak, yurtsever devrimci Dersim halkının gerilla ile bağını kesmeye çalışıyor.

Köyleri Boşaltmakla Kürt Halkının Vatanına Sahip Çıkma İsteğini Azaltamazlar, Gerilla ile Bağını Kesemezler

Ne Dersim'in insansızlaştırılması, ne de halkın gerilla ile bağının kesilmesi mümkün değildir. Çünkü gerilla halkın dışında bir olgu değildir. Gerilla

halkın bir parçası, onun adalet özlemi, yeni bir dünya kuma isteği ve zorlamlara karşı öfkesidir. Savaşma kararlılığının bir ifadesidir.

Devlet halka karşı zulmünü arttırdıkça, savunmasız, silahsız insanları açlığın ve yoksulluğun beklediği göç yollarına atıkça gerilla ile halkın bağı kesilmez olmaz. Çünkü gerillanın halkla ilişkisi sadece barınma ve yemek imkanlarından yararlanmak değildir. Bu imkanlar azalsa da farklı yollardan telif edilir. Gerillanın asıl gücü, temsil ettiği değerler ve siyasal hedeflerdedir. Gerilla halkın sesi, soluğu, yumruğu ve namusudur. Kırlarda gerilla varsa, halk da var demektir.

Bugün Dersim'in dağlarına kök salmış halk kurtuluş savaşlarının direnişi, halkın direnişidir. Savunmasız, silahsız köyler hedef yapıldıkça, halk zor koşullarda yaşarken, gerilla bögelyi terk etmemiş, halkın yanında yer alarak köy yakma operasyonları ya-

Dersim şehitlerini yol

Yalçın ÇAKMAK
(Komutan Yücel)

Mehmet Ali AYDIN
(Uğur)

Pınar GÜNGÖR
(Hatice)

Aydın BULMAK
(Cavî)

Hatice YILDIZ
(Behiye)

"ÖLDÜĞÜM ZAMAN BENİ DAĞLARA GÖMÜN" DERDİ

Yalçın her yönüyle hayat dolu bir insandı. Her zaman insanlara bir şeyler vermek istedi. Yakın çevresindeki insanlar ve komşuları onun düşüncelerinin doğru olduğunu bildiklerinden her fırsatta oturup tartışırdı. Sık sık cebindeki parayla çocuklara bir şeyler alırdı. Çocuklar Yalçın'ı gördükleri zaman koşup boynuna sarılırdı. İnsanlarla ilgilenmek, insanlara bir şeyler verebilmek onun en büyük isteği idi. Kahvede, okulda vb. yerlerde insanlarla sohbet ederdi. Ülkemizde insanlara uygulanan haksızlık, zulüm ve baskıyı anlatır, bunlara karşı nasıl mücadele verileceğini örnekleriyle gösterirdi. Yalçın her konuşmasında "Eğer kendinize ben de bir insanımı diyorsanız şu anda Ülkemizde yaşanan baskı, zulüm ve işkencelere karşı halkımızın kurtuluş mücadelesine duyarsız kalamazsınız" derdi. Yine toplantı konuşulduğumuz bir gün arkadaşlardan bir yalçın'a "Baskıya, zulme karşı biz bir şey yapamayız, boşu boşuna faşistlere yem olmayalım" demesi üzerine Yalçın sinirlenip, arkadaşına bir tokat attı.

Adnan BERBER
(Ekrem)

Aradan 5 dakika geçmeden arkadaşın boynuna sarılıp, özü diledi. "Sen mantıklı düşünmüyorsun, bizim yapacağımız tek şey direnmektir, başka yol yoktur" dedi. Ona uzun uzun nasıl direneceğini ve nasıl mücadele edileceğini anlattı. Bu arkadaş ondan sonra Yalçın'ın yanına sık sık gelerek bir şeyler anlatmasını söyler ve karşılıklı konuşurlardı. Yalçın "Ben bir gün gerilla olarak öleceğim, öldüğüm zaman beni yine dağlarda gömün ki yoldaşımlardan hiçbir zaman ayrılmayayım" derdi. Yalçın isteği gibi şehit düştü.

"DAĞLARDA ŞEHİT DÜŞEREK O EN BÜYÜK SEVDASINA KAVUŞTU"

Zeynel'i ilse yıllarında tanıdım. Daha ortaokuldaydı. Henüz hareketi tanımıyordum. Harekette tanışıp ona bağlanmasa ise çok kısa bir süre aldı.

Mücadeleyle öylesine bütünleşmiş bir insandı ki daha çok genç olmasına rağmen en ağır bedelleri göğüslemiş, önündeki tüm nimetleri geri çevirmişti. Mücadeleyle tanıştı

çok kısa bir süre olmuşken çabucak kaynaşmış, bir daha kopmamacasına hareketle bütünleşmişti. Ve onu hemen her eylemin içinde, en önünde görmek mümkündü. Bekli yaşı küçükü ama yüreği güzel dünyalara ulaşmanın inancını, coşkusunu, azim ve kararlılığını taşıyacak kadar büyüktü.

Sıcak ve sempatik yapısıyla hemen herkeş kendini sevdirdi. Onu tanıyıp da sevmeyen birini görmek olanaksızdır. Zeynel'in bu yapısı harekete olan bağlılığı, inancı ve gösterdiği cesareti, salt kuru laf kalabalığı yapan, bununla da övünen, küçük burjuva zaafları noktasında ayak direnenler için gerçekten çarpıcı bir örnek.

Zeynel'in en büyük sevdası ise dağlardı. Yüreği hep dağlara olan sevdası ve savaşmaya olan tutkusuna çarpardı. Her fırsatta bu tutkusunu dile getirmekten de geri durmazdı. Harekete olan güveni ve o hiç tükenmeyen coşkusuna ise bu isteğini iyice pekiştirmişti. Bir gün onu hiç gömediğim bir biçimde, az da olsa hüzünlü gördüm. Sebebinin sordumda ise "Sevdaşısı öldüğüm dağlara tam

susturamazlar

pan devlet güçlerine ağır bir fatura ödetmiş, ağır kayıplar verdimeye devam etmektedir.

Kürdistan dağlarında, halkımızın onuruna, namusuna, tarihindeki şehitlerine sahip çıkan, onun bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm özlemi için mücadele eden, bu uğurda hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan halk kurtuluş savaşçılarının varlığı, halkımızın vatanımıza sahip çıkma kararlılığını ifade eder. Dersim'in ve daha genel olarak Kürdistan'ın insansızlaştırılması, halkımızın kendi vatanına sahip çıkma isteğini azaltmayacak, tersine artıracaktır.

Korku ve Çaresizlik İçindeki Devlet Güçleri Gerilla Cenazelerini Ailelerine Vermedi

Bugün savaş daha da yaygınlaşıyor ve safalar netleşiyor. Bir yanda sömürücü, inkarcı zulüm düzeninin millarist güçleri, diğer yanda halkımızın onuruna, namusuna, vatanına sahip çıkan, halkın örgütlü savaşçı güçleri yani gerilla bulunuyor.

Gerilla kahramanlıklar yaratırken, devlet güçleri inandırdıkları bir savaşta olgıların masası olarak yer almanın yarattığı acz ve korku içinde her türlü insanlık değerlerini de kaybedip, adeta insanlıktan çıkıyorlar.

Bunun en son örneği DHKC İbrahim Erdoğan Kır SPB'leri savaşçılar ile devlet güdülerinin 9 Ekim'de Ovacık Emirgan Köyü mevkinde yaptıkları çatışma sonrası görüldü. Gerilla saldırıları ile sürekli kayıp vermekten çılgına dönen devlet güçleri söz konusu çatışmada DHKC'ye bağlı gerilla birliklerinden 9 savaşçı şehit ettiler. Bu kadarda da kalmayıp, gerilla cesetlerini parçalayarak yaptılar. Hiçbir insani değerle açıklanması mümkün olmayan bu vahşetin tek açıklaması korkunun felç ettiği beyirlefin, gerillaların varlığında kendi sonlarını gördüğüdür.

Çatışmalar sona erdikten sonra, isimleri belli olan gerillaların cesetlerini almak için giden aileler eh boş geri çevrildiler. Oğlunun öldüğü haberi üzerine Ovacık'a gi-

den Bedri Çakmak (Komutan Yücel'in babası) gelişmeleri şöyle anlattı.

"Haberî alır almaz Ovacık'a gittik. İlk önce bizi çatışmanın olduğu bölgenin yakınındaki bir karakola götürdüler. Burada karakol komutanına cenazeyi almaya geldiğimizi söyleyince komutan telsizle birisini arayarak Vatandaşlar ölülerini almaya gelmiş' demesi üzerine öbür kişi 'Beni ilgilendirmez, bana ne, ne sen karışabilirsin, ne de bir başkası' deyip telsizi kapattı. Karakol komutanı bize yapacağı bir şey olmadığını söyleyince Elazığ'a geri döndük. Birkaç gün sonra yeniden o bölgeye gittik. Bu sefer 'Yanınıza bir köylü verelim, öyle gidin, ama güvenliğinizi sağlayamayız' dediler. Yanımızdaki köylü, 'Böyle doryorsa orada basımızza her şey gelebilir. Biz de vururuz, gitmeye lim' deyip gelmedi. Biz de kendi basımıza gidemedik. Cesetleri almak için her başvurumuz boş çıktı. Cesetleri vermelerinin bir sebebi, cesetleri yakmış olmalıdır." dedi.

gidecektim ki bir aksilik çıktı" diye yanıtladı. Bu yanıtı beni çok etkiledi. Onu umudunu kaybetmemesi yönünde teselli etmeye çalıştım, ama benim göremediğim bir şey vardı. O bunları zaten biliyordu. Aksiliğin çıkması harekete duyduğu güveni ve coşkusunu zerre kadar sarsmamıştı. Tek üzüntüsü bir an evvel dağlara gidememektir.

Çok değerli sekiç yoldaşlarıyla birlikte şehit düşerken bile, kanlarıyla taşlara inancını yazması beni hiç şaşırtmadı. Onlara da bu yaradır. Zeynel gibi bir insanı tanımaktan ve onunla yaşamış olmanın büyük onur duyuyorum. Seni hiç unutmayacağım dağlı yoldaşım.

"COŞKUSU, İNCE ZEKASI VE DERSİM'LİLİĞİ HER HALİNDEN BELLİ OLURDU"

Bu yiğit savaşçı ile TÖDE'Fiyken üniversite çalışmaları sırasında tanıştım. Eskişehir Cezaevi'yle ilgili üniversitelerde yapılan bir günlük açık grevinde başlayan dostluğumuz, TÜDEF mücadelesi içinde pekişti. Coşkusunu, dinamizmini, sevecenliğini, ince zekasını, Dersimliliğini her halıyla, davranışlarıyla belli ederd. Yeni gelmesine rağmen okulda birçok şey yapmış, geniş bir çevre edinmişti. Aradan geçen yıllara rağmen bugün bile, kanlarıyla taşlara inancını yazması beni hiç şaşırtmadı. Onlara da bu yaradır. Zeynel gibi bir insanı tanımaktan ve onunla yaşamış olmanın büyük onur duyuyorum. Seni hiç unutmayacağım dağlı yoldaşım.

men bugün bile okuldaki insanların belleğinden silinmemiştir. Yaşadığımız birçok olayda daha baştan gelecekteki o temiz, pürüzsüz yaşantının belirtileri vardı. Aydın her şehit haberi duydüğunda kendini kavgaya daha fazla adanmanın imkânlarını bir kez daha gözden geçirir, kavgaya daha hızlı sarılırdı. Küreok şehitlerinin cenazelerini sahiplenşi buna iyi bir örnektir. Yine cezaevi yaşamı da güzel örnekler doludur. Yapılan bir yangın sırasında (93 yazında) kurulacak partimizin 10 özlüğü sunulmuştu. Bunlar savunmada sıra ile yazılıdır. Süre bittiğinde cevaplar okunmaya başlanınca Aydın'ın olduğu grup 11 madde yazmıştı. Kendi eklediği maddeyi gururla okudu: "Partimizin Genel Sekreteri Dursun Karataş olacak." dedi. Onunla yaşanan her an eğitici, öğretici bir süreçtir.

O kadar yakın olmama rağmen ona imrendim. Ve bugün onun temiz, pürüzsüz ve daima örnek gösterilen bu yaşamını, kendini halkına adanmış mücadelecilik kişiliğini her zamankinden daha fazla kısıtlanıyorum.

Onun gibi nice güzel insanımızın yaşamını kıskanarlara buradan sesleniyorum. Tüm o güzelliklere sahip olmak için kavgaya daha sıkı, daha bilinçli sarılmak ve yaşamın her anını bunun sorgulamasını yaparak geçirmek gerekiyor

Operasyon ile köyden kovduğuna yine devlet kucak açar mı?

Sindirme operasyonları ve ikiyüzlülük

Cellafar ve papazlar, aynı kurumun memurları olarak, birbirlerinden çok farklı iş yapıyor olsalar da sonunda aynı amaca hizmet ederler.

Kürdistan'da da devlet aynı ikili oyunu oynuyor. Dün Sımakta, Cizre'de, Diyarbakır'da oynadılar. Bugün Dersim'de oynuyorlar. Devlet kurumlarının biri saldırıyor, biri "kucak açıp", "şefkat" gösteriyor. Biri ezerek sindirmeye çalışıyor, diğeri kendi yanına gelirse güvencede olacağını söylüyor. Bir köyleri yakıp yiyor, insanları zorla köylerinden kovuyor, diğeri toplu konut projesi, Fakır-Fukara Fonu'ndan yardım, ya da prefabrik ev vermekten söz ediyor.

Denebilir ki, cellatlık yapanlarınkini anladık da, papazlığa soyunanların yaptıklarının neresi kötü? İşte asıl sahtekarlık, düzenbazlık da zaten bu papazların yaptıkları ile ortaya çıkıyor. Teflihenin büyüğü burada başlıyor.

İhtiyacı olan insanlara ev, toplu konut, prefabrik ev verile buna karşı kıyan kimse olmaz. Ama verilen ister bir göz ev, ister para olsun, buna bir koşul getirilince durum değişiyor. Yakılan yıkılan köylerden söz ederseniz, gazetelere, televizyonlara gerçekleri anlatarak devleti zor durumda bıraksanız, askeri, polisi şikâyet ederseniz ne ev, ne para alabilirsiniz. Üstelik kış öncesi aç ve açlıkla kaldığınız gibi, bir de devlerin cellatlarını karşınızda bulursunuz. Gözaltına alınıp, "Devlet kötlüğüne" için getirilayay yardım ve yataklık yapma şüphesi ile işkence görürsünüz.

Halkın demokrat, devrimci, yurtsever kimliği yok etmeyi, halkı sindirmeyi ve mücadeleden yalıtımayı amaçlayan bir politikanın birinci ayağı olarak sivil halkı hedef alan operasyonlar yapılıyor. Evler yakılıp yıkılıyor, insanlar işkenceye geçiriliyor, kimsenin eşyası da eviyle birlikte yakılarak adeta aç alınıyor. Devletin sopası gösteriliyor.

Arından sıra papazlara geliyor. Onların da görevi peşışan edilen halkın tepkilerini yumuşatmak ve giderek yok etmek oluyor. Yaşadığı insanlık dışı olaylar karşısında halkın tepki göstermesini engellemek, ya da mücadeleye aktif katılma dönüşmesinin önünü kesmek için ofkesini yumuşatmak amacıyla açık ve soğukun pengesindeki insanlara bir şeyler vaat ediliyor. Hatta ufak tefek bir şeyler dağıtılıyor. Ama esas olarak onlar da, yaşamak için en gerekli ihtiyacının karşılanacağı umudu canlı tutulmaya çalışılıyor. Ki böylece susup beklesinler. Operasyonlarla sindirmeye çalışılan halk, böylece yine suskunluğa itilerek, ikinci adım tamamlanıyor.

Dersim'de bu işin papazlığını SHP'li bazı ilçe belediye başkanları ile milletvekilleri yapıyor. Halkın tepki göstermesine engel oluyorlar. Hozat ve Ovacık'ta muhtarlar yakılan köylerinden Ankara'ya gelip, olan bitenleri kamuoyuna anlatınca çok etkili bir sonuç yaratıyorlar. Kamuoyu Dersim'de köyleri devletin yaktığını muhtarlardan öğreniyor ve bu durum devletin üzerinde engelleyici bir baskı oluşturuyor.

Devlet bu rahatsız edici(i) durumu ortadan kaldırmak için bu kez muhtarları hedef alan operasyonlara başlıyor. Gözaltına alıyor, işkence yapıyor, Hazro'ya bağlı Demo muhtarın Mustafa Gürkan'ın kaybedilmesi gibi Dersim'de de gözaltına alınan bazı muhtarlardan bir süre sonra haber alınmıyor.

Dersimin söz konusu belediye başkanları ve milletvekilleri ise muhtarlarına sahip çıkacakları ve onlarla beraber olan biteni kamuoyuna anlatacakları yerde, muhtarları yalnız bırakıyorlar ve susuyorlar. Köyleri yakılan devlet güçlerinden hesap sormak, cezalandırılmalarını istemek de aklına gelmiyor.

Kendilerine bırakılan papazlığa devam ediyorlar. Ancak bu yaptıklarının anlaşılacağına ve hesabının sorulmayacağına düşünüyorlarsa yanlışlıyorlar.

Onları "Elim kolum bağlıydı, Meclis Başkanvekili olarak bile ne yapacağımı şaşırdım" demek ne aklar, ne de kurtarır. Halkımız once saldırıya maruz kalırken, bu sahtekarlıkları anladığını zamanı gelince gösterecektir.

Ulusal kurtuluşun yolu DHKP-Cnin yoludur

DHKP-C isminin Kürdistan dağlarında şehit düşen gençlerin kanlarıyla yazılması, bugün sümekte olan savaşta ulaşılan yeni bir aşamaya işaret eden anlamı bir öğüdür.

Şehitlerdeki üstlerinde şehit düşen halk kurtuluş savaşçıların kanları ile duvarlara Devrimci Sol yazma geleneğinin Kürdistan dağlarına taşınması demek olan bu olgunun siyasal muhtevası çok daha önemlidir.

Emekçi halkımızın kurtuluş hareketi olan Devrimci Sol'un bedeller ödeyerek harcadığı ısrarı çabasının sonunda, ideolojik, politik anlayış, savaş ve direniş geleceklere ve savundukları değerler ile Kürdistan'da da parti ve cephe örgütü olarak DHKP-C oluşturulmuştur.

DHKP-C Kürt halkının ulusal ve sınıfsal taleplerine sahip çıkarak, bu uğurda başından itibaren savaş içinde yer alan bir sürecin sonunda partileşmesini tamamlamış ve kendi ismini masa başında, kağıt üzerinde ya da gazete ilanlarında değil, emperyalizme ve oligarşiyi karşı savaş sloganlarında ve şehit kanlarında ifade ederek duyurmuştur.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın savaşçı evlatlarının omuz omuza bir mücadele içinde yer aldıkları DHKP-Cnin savaş sloganları aynı zamanda, Kürdistan dağlarından Toroslar'a, Karadeniz ve Ege dağlarına ve şehirlere uzanan bir savaş çağrısı olarak, savaşçı oligarşinin ayak bastığı her yerde yaygınlaştırma ve zaferin önünü açmanın mesajlarını içermektedir.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ TÜRKİYE DEVRİMİ İLE İÇİÇE GEÇMİŞTİR

Vatanı bölünmüş, parçalanmış ve bölge devletleri tarafından işgal ve ihlak edilmiş Kürt halkının kendi vatanını, kendi ulusal haklarını ve kendi özgürlüğünü arama süreci, ülkemiz devrim sürecinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Oligarşi, Kürt halkının inkarı üzerine temellendirildiği Kürt halkını yok sayma, asimile ve imha etme politikası ile bugün tam bir açmaz içine düşmüş durumdadır. Ulusal kimliğine sahip çıkan Kürt halkının on yıldır sürdürdüğü direniş karşısında inkarı politika iflas etmiş ve oligarşi kendi halkına savaş açarak ayakta kalabilen, baskı ve terörden başka politika üretmeyen bir konuma gelmiştir. Bu durum sadece siyasi açıdan derin bir krize kaynaklık etmekle kalmamış, ekonomik açıdan da savaşın ve savaş güdülerindeki hızı artışın yol açtığı bir yıkım yaşamaya başlamış, ekonomik krizi ağırlaştırmıştır.

Siyasal ve ekonomik krizin ağırlaşması devrim sürecini hızlandırmada önemli bir etkiye sahiptir.

Bütün bu avantajlı şartlara rağmen, yaklaşık on yıldır küçük burjuva milliyetçi anlayışın önderliğinde gelişen Kürt ulusal hareketi, milliyet temelinde örgütlenme ile halkımızın sadece bir bölümünü hareketle geçirdi ve savaşçı bir bölgede geliştirdi. Bu anlayış ve pratik, Kürt ulusal hareketinin en güçlü olduğu zamanda bile iktidarı hedefleyen bir perspektife sahip olamaması beraberinde getirdi. Çünkü, küçük burjuva milliyetçi anlayış, ne ülkenin batısında bulunan Kürt halkını aktif biçimde savaşta sokabilirdi, ne de diğer milliyetlerden emekçi halkların, Kürt halkının haklı talebinin yanında yer almasını sağlayacak bir çekim gücü yaratabilirdi. Tersine diğer milliyetlerden emekçi halkların seyrinci olarak bıraktığı Kürt ulusal hareketi,

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın savaşçı evlatlarının omuz omuza bir mücadele içinde yer aldıkları DHKP-Cnin savaş sloganları aynı zamanda, Kürdistan dağlarından Toroslar'a, Karadeniz ve Ege dağlarına ve şehirlere uzanan bir savaş çağrısı olarak, savaşçı oligarşinin ayak bastığı her yerde yaygınlaştırma ve zaferin önünü açmanın mesajlarını içermektedir.

DHKP, ulusal kurtuluşçuluğu sınıfsal bir bakışla ele alıp, Kürt yoksul emekçilerini daha sıkı bağlarla devrim kazandırma ve diğer milliyetlerden emekçi halkla aynı saflarda buluşturmanın yaklaşımı ile hareket ederken, soruna bir iktidar meselesi olarak bakarak, Kürt halkının aynı devlet kurma hakkı dahil, kendi kaderini belirlemesini de güvence altına alan bir politik anlayışla mücadele ediyor.

oligarşinin sovenist politikaları için elverişli bir zemin oldu. Bu koşullarda yaşananları tanıma, Kürt milliyeti önderliğinde, iktidar perspektifinden uzlaşma ve uzlaşma arayışlarını ortaya çıkardı.

Bu tıkanıklığı aşmanın, süreci devrimle taçlanacak bir zafer yürütüşüne dönüştürmenin yolu, ülkemiz halklarının doğru devrimci önderlik etrafında ve sınıfsal temelde devrim sürecine katılmasıdır.

Bunun koşulları öleden beri vardır. Çünkü Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü vb. tüm milliyetlerden emekçi halkları aynı devlet çatısı altında, aynı toplumsal formasyon koşullarında, ortak bir sınıf düşmanı ile karşı karşıya bulunuyor. Bu ortak düşman emperyalizm ve oligarşidir.

On binlerce işçiyi sökağa atarak, haklarını arayanın karşısına işçkene ve katliamcı militarist kurumları dikerek emekçileri köle gibi çalışmaya zorlayan da, ulusal kimliğine sahip çıktığı için Kürt halkını katliamlarla susturmaya çalışan da aynı egemen sınıflardır.

Kürt halkının düşmanı, Türk halkının da, azınlık milliyetlerden halkların da düşmanıdır. Kürt halkının ulusal kimliğini inkar etme üzerine kurulu, baskıcı ve katliamcı politikalar, diğer milliyetlerden halkların çıkarlarına da karşıdır. Kürt halkını sindirmeyi hedef alan devletin baskıcı militarist kurumsallaşması, sonuçta tüm milliyetlerden emekçi halkları sindirmeyi amaçlayan, ortak bir esaret zincirine dönüşmektedir.

Halkların ulusal ve sınıfsal özgürlük mücadelelerinde aynı devlet sınırları içinde ortak bir düşmanın varlığı, ortak mücadeleleri kolaylaştırma sadece yaratmaktan, aynı zamanda zorunlu kılacaktır. Bugün bu zorunluluk, daha açık bir hal almıştır.

Bu zorunluluğun politik ifadesi, iç içe geçmiş dinamiklere sahip Türkiye ve Kürdistan devriminin önünü açmak için sınıf temelinde ortak örgütlenme ile mücadeleyi ve savaşçı yaygınlaştırmanın politik gereklerini yerine getirmektir.

DHKP "ORTAK ÖRGÜTLENME, ORTAK MÜCADELE, BİRLİKTE ZAFER" DİYOR

Bugün gerilla savaşını ülkenin diğer dağlarına ve büyük şehirlerine doğru yaygınlaştırmak, egemen sınıfların sömürücü ve baskıcı düzeninin her alanında devrimci savaş cepheleleri açarak düzen güçlerinin bir bölgede yoğunlaşmasını engellemek, egemen sınıflara siyasal açıdan güç toplama alanları bırakmamak, Kürt halkının özgürlük yürütüşünün önünün açılması ve tıkanıklığın aşılması için hayati önem arzeden adımlardır.

Bu adımları atabilmek için, birincisi Kürt halkını güç ettikleri ve yaşadıkları büyük şehirlerde de, cephe geniş gücü olmaları çıkarp, devrimci savaşın içinde yer almasını sağlamak, ikincisi ise Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkların sömürüye karşı mücadelesini ortak düşmana karşı . aynı cephede seferber edilebilirler gerekir.

DHKP, bu adımları atarak ideolojik-politik anlayış ve örgütsel niteliklere sahip bir politik yapı olarak halkı mücadeleye çağırıyor.

Yüz binlerce batıda büyük şehirlerde yaşayan Kürt halkını yeniden aktif savaşın içine çekmek için, onları mutlaka Kürdistan'a taşımak gerekiyor. Bu zaten mümkün de değildir. Ama Batı'da düzeni hedef alan bir savaş gelişmek amacıyla, yine batıda açılan bir cephe içine çekmek mümkündür. Bu ise Kürt emekçilerini, çalıştıkları işyerlerinde, fabrikalarda, işletmelerde, diğer milliyetlerden emekçilerle kol kola bir mücadele içine sokabilmekle gerçekleşebilir. Mücadele "Kürt meselesi" olarak sınırlanmak yerine, "Kürt halkının özgürlük talebi de dahil, halkların özgürlük ve bağımsızlık talebi" olarak örgütlenirse, hem bu taleplerin karşısındaki ortak düşman net biçimde görülecektir, hem de halklar ortak çıkarlarının bilinciyle pratik süreçte yaşayarak görecektir. Yoksul Türk emekçisinin, işçisinin ya da yoksul köylüsünün, Kürt halkının baskı altında tutulmasından hiçbir çıkar yoktur. Tersine onun demokratik çıkarları, Kürt halkının ulusal çıkarları ile tam bir uyum halindedir. Sovyetist kışkırtımları etkisiz hale getirip, bu gerçeğin bilincine varılmasını sağlamak ve halkların ortak çıkarlar doğrultusunda emperyalizme ve oligarşiyi karşı mücadele birliğini sağlamak mücadelenin ancak sınıfsal bir perspektifle yürütülmesi ile olanaklıdır.

Mücadelenin ortaklaştırılabilmesi demek, Kürt halkının ulusal özgürlüklerini savunma siyasi bir yapının Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halk için de siyasal bir çekim merkezi olması demektir. Aynı şeyi tersinden de söylemek mümkündür.

Ortak mücadele anlayışının bir gereği olarak DHKP, örgütsel yapısını milliyet temelinde değil, sınıf temelinde ortak örgütlenme ilkeleri üzerinde şekillendirmiştir. Hem parti ve cephe örgütlenmesinde, hem de demek, sendika vb. örgütlenmeler içinde milliyetlere göre örgütlenmeye karşı olmuştur, bu tür örgütlenmelerin sakıncalarına dikkat çekmiştir. Nitekim milliyet temelinde örgütlenme, halklar arası dayanışma ve ortak mücadele bilinci yerine, şöven kışkırtmalara elverişli, sınıf bilincini bulandıran bir ortam yaratmış, ortak düşman karşısında, halkların birikte hareket edebilmelerini koşullarına darbe vurmuştur.

Ortak örgütlenme ilkelerini savunan DHKP, aynı ilkeleri savunan birçokları gibi

nesnel koşullara teslim olup, ilkelerini terk etmedi. "Kürdistan küçük burjuva milliyetçi anlayışa kalsın, biz batıda örgütlenelim" demedi. Ya da "Kürtlerin örgütü var, biz de Türk örgütü, Arap, Gürcü, Laz örgütü kuralım" anlayışına sürüklenmedi.

Birçok zorluklara ve ağır bedellere rağmen, parti ve cephe örgütlenmesi, hem Kürdistan'da ve hem Türkiye'de çeşitli milliyetlerden devrimcilerin örgütü olarak kuruldu. Ortak örgütlenme, ulusal kimliği olmayanların değil, ulusal kimlikli ile omuz omuza savaşanların, halkların kardeşliğini soyut ifadelerden savaş içinde somut bir gerçeğe dönüştürenleri örgütlemesi olarak DHKP-C'de ifadesini buldu.

DHKP, KÜRT HALKININ ULUSAL HAKLARININ EKSKİKSİZ SAVUNUCUSUDUR

Günümüz koşullarında birçok halk kendi diline, kültürüne, ordusuna, bayrağına vb. sahip görüldüğü halde, yine de emperyalizmin sömürgeci olmaktan kurtulamamıştır. Ulusal kimliğine sahip görünen devletler gerçekte hiçbir ulusal niteliği kalmayan, biçimde ulusal, özde işbirlikçi-kul devletler haline dönüşmüştür.

Böylesi bir süreç içinde ulusal hakların eksiksiz savunucusu olabilmek ve gerçek ulusal özgürlükten söz edebilmek için, emperyalizmin yeni sömürgeci politikalarını, yöntem ve araçlarını derinlikle olarak kavramak ve bunları boşa çıkaracak bir kurtuluş politikası belirlemek zorunludur.

Bugün kendi devleti dahi olmayan Kürt halkı için de aynı gereklilik vardır. Bunca bedel ödenerek, bunca acı çekilerek varılacak yer emperyalizme bağlımlı yeni-sömürge bir statü olamaz, olamazdır.

Emperyalizmin yeni-sömürgeci yöntem ve araçların boşa çıkarak gerçek özgürlüğün yolunu açacak bir politika her şeyden önce, sorunu bir iktidar mücadelesi olarak kavramayı gerektirir. Soruna görüşmeler ve uzlaşmalar yoluyla çözüm getirmeyi aramak yerine, bir devrim ile çözüm getirme sorunu olarak bakmak gerekir.

Çünkü egemen sınıflarla ve onların efendisi emperyalist devletlerle girecek pazarlıklarla ulusal hak kırımları elde etmek, ne gerçek ulusal özgürlüktür, ne de gerçek özgürlüğün önünü açan bir adımdır.

Özgürlüklerin kazanılmasının gerçek politik zemini, emperyalizm ve oligarşinin alaşağı edilecek, iktidarı ele geçirilmesi; ulusal baskı ve sömür politikalarının toplumsal temelinin değiştirilmesi ile yaratılabilir.

DHKP, ulusal kurtuluşçuluğu sınıfsal bir bakışla ele alıp, Kürt yoksul emekçilerini daha sıkı bağlarla devrim kazandırma ve diğer milliyetlerden emekçi halkla aynı saflarda buluşturmanın yaklaşımı ile hareket ederken, soruna bir iktidar meselesi olarak bakarak, Kürt halkının aynı devlet kurma hakkı dahil, kendi kaderini belirlemesi de güvence altına alan bir politik anlayışla mücadele ediyor.

Ayrıca soruna sahip çıkarak, anti-emperyalist muhtevayı temel bir ilke düzeyinde ele alan DHKP, emperyalizmin türlü oyun ve tuzaklarla yeniden esaret zinciri örme politikalarına karşı tutarlı bir set oluşturmaktadır. Halkların ulusal ve sınıfsal özgürlüğü için mücadele ederken, yeni esaret zincirlerine karşı tutarlı olabilmeyi yolu sağlam bir anti-emperyalist bilince ve tutumdur.

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası:

"Trenler durdu, durmaya devam edecek"

Demiryolu çalışanlarının geçen hafta başlattıkları eylemler çerçevesinde 152 tren seferi iptal edildi.

Demiryolu çalışanları ücretlerinin dondurulmasını, işyerlerinin özelleştirilmesini, fazla mesai ücretlerinin öden-

memesini, yemek vb. lojman ücretlerinin arttırılmasını, kafeteryalarının kapatılmasını, toplu sözleşme ve grev haklarının gasp edilmesini protesto etmeyi sürdürüyorlar.

28 Ekim'den bu yana Birleşik Taşıma-

çılık Çalışanları Sendikası (BTS) ve demiryollarında bulunan demeklerin aldığı karar doğrultusunda yapılan grev ve iş yavaşlatmalar sonucu İstanbul Sirket-Halkalı arasında 25 banyıyo, Haydarpas-Gezbe arasında 32 banyıyo, 11 İzmit-Adapazarı treni, Afyon-Tavaslı-Balıkesir arasında 4 yolcu treni, 14 yük treni seferden kaldırıldı.

Yine hafta boyunca Adana'da toplam 50 tren seferden kaldırıldı. Bu arada Adana-Malatya arasında sefer yapan tren makinistleri Malatya'da dinlenme haklarını kullanmak istedikleri için görevden uzaklaştırıldılar. Aynı şekilde İstanbul-Ankara seferlerini yapan Mavi Tren, Anadolu Ekspresi ve Yataklı Ankara Ekspresi makinistleri dinlenme haklarını istedikleri için görevden uzaklaştırıldı.

Afyon-Tavaslı hattında bir hafta boyunca çalışanlar dinlenme haklarını kullandıktan için her gün 1 -2 tren seferden kaldırılıyor.

Zonguldak-Ankara arasında çalışan Karaelmas Ekspresi çalışanları dinlenme haklarını kullanıyorlar. Yine 1 Kasım'da Samsun demiryolu çalışanları viziteye çıktılar. Vizite eylemi dolayısıyla Samsun-Çarşamba arasında banyıyo trenleri, diğer yolu trenleri ve yük trenleri çalışmadı. Manevra hizmetleri yapılmadı. Sivas-Samsun arasında çalışan yolu treninde çalışanlar ise Zile'de dinlenme haklarını kullanıyorlar.

Gelişmelerle ilgili Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası 2 Kasım günü basına ve kamuoyuna bir açıklama yaptı.

Açıklamada, "Bir hafta önce uyarımıştık ve şimdi artık uyarıyoruz, haklarımızı istiyoruz. Trenler haklarımızı kullandığımız için duruyor. Ancak işverenimiz hala sorunlarımızı çözme noktasına gelmedi. Bu duyarsızlığı protesto etmeye ve haklarımızı alana kadar fazla çalışmama, haklarımızı kullanarak trenleri durdurmaya devam edeceğiz." denildi.

Eğitim emekçileri eylemdeydi

"Okullar ticarethane, veliler müşteri, öğretmenler tahsildar değildir"

"Eğitime katkı payı" adı altında okullarda meşrulaştırılmaya çalışan soyguna karşı öğretmenler, öğrenci ve veliler birlikte seslerini yükseltiyor. Eğitim emekçilerinin eylemleri karşısında geçtiğimiz günlerde Milli Eğitim Bakanı Nevzat Ayaz "Katkı payının kaldırıldığını açıkladı. Ancak pratikte böyle olmadığı görüldü. Para toplamayan öğretmenler hakkında soruşturmalar açıldı, disiplin cezaları verildi ve bu türden baskılar devam ediyor.

Eğit-Sen Genel Merkezi, Milli Eğitim Müdürlüğü'nün bu köyüldü politikasına protesto etmek için 28 Ekim günü İstanbul Millî Eğitim Müdürlüğü'nün önünde bir protesto gösterisi düzenledi. Eğitim emekçilerinin protestosuna veliler ve öğrenciler de katıldı.

300 kişinin katıldığı gösteride öğretmenler, "Bundan önce yüksek öğrenim sistemini paralı hale getiren, nitelesizleştirilen anlayış, bugün de paralı eğitimi ve özelleştirme politikasını eğitimin her kademesinde hayata geçirmeye çalışmaktadır. Demokratik ve bilimsel ölçüler çerçevesinde herkesin eğitim hakkından parasız yararlanması yerine eğitimde özelleştirmeden medet ummaktadır. Eğit-Sen olarak eğitimde fırsat eşitliğini, parasız eğitim hakkını yok eden, eğitimcileri ve eğitim sistemini bütünü ile yitseye işçilerine sokmanın yeni bir adımı olan bu uygulamayı kabul etmiyoruz." şeklinde konuşular.

Eylem sırasında çok sayıda döviz

açılırken, "Parasız Eğitim Hakkımız Söke Söke Alınz", "Eğitimde Sağlıkta Soyguna Son", "Genç Faşist Eğitime Son", "Paralı Eğitime Son" sloganları atıldı. Gösteride Eğit-Sen adına yapılan basın açıklamasında ise, "Bir kez daha belirtiyoruz. Okullarda para toplamayacağız. Baskılara ve yıldırımlara karşı mücadele edeceğiz. Eğitim sisteminin özelleştirilmesini, eğitimde fırsat eşitliğinin yok edilmesine, paralı, çığışlı, anti-halk ve anti-demokratik eğitime karşı da mücadele edeceğiz." denildi.

Harb-iş, Türk-işin ihraç kararını tanımıyor

Türk-İş Disiplin Kurulu'nun Harb-iş için aldığı ihraç kararı 28 Ekim'de Harb-iş Sendikasına tebliğ etmesi üzerine 31 Ekim günü Harb-iş Sendikası tarafından karar değerlendirilip basın toplantısı düzenlendi.

Harb-iş'in Ankara'daki Genel Merkezinde yapılan toplantıda Genel Başkanı İzzet Çetin kararın hem sendikayı, hem de Türk-İş üzüldüğü açısından hukuk dışı bulunduğunu söyledi. İzzet Çetin, "Bu kararla amaçlanan, Harb-iş Sendikasının Türk-İş üyesinden geçici de olsa ihraçı değildir. Burada amaçlanan; Türk-İş yönetiminin hukuk dışı, dayatmasına onay vererek, toplu sözleşme düzenine ve sendikalar hareketi düşürdüğü kara lekeyi Bzardı ettirmek ve unutturmak isteğidir." şeklinde konuştu.

Harb-iş, ayrıca Türk-İş'in bu kararı tanımadığını belirterek, 18 Kasım'da yapılacak olan Başkanlar Kurulu toplantısına katılacaklarını, konuyu Başkanlar Kurulu'nun gündemim sokacaklarını da açıkladı. Başkanlar Kurulunda yer almalarının engellenmesi halinde ise diğer sendikalarla ortak tavır alarak toplantıya terk edecekleri dile getirildi.

Konak belediye işçileri yürüdü

İzmir'de Konak Belediyesi işçileri toplu iş sözleşmelerindeki uyuşmazlığı protesto için yürüyüş düzenlediler. 30 Ekim günü yapılan yürüyüş Güneşine yolu üzerindeki makine ve atölyeler bölümü önünde başladı. 300 kişinin katılımla başlayan yürüyüş işçilerin üyesi olduğu Belediye-İş 4 No.lu Şube Başkanı Hasan Kartal da katıldı.

Alkışlı protestoyla başlayan yürüyüş yol boyunca işçiler "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Belediye İşçisi Kole Değildir", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve" şeklinde sloganlar attılar.

İşçiler, Deri-İş Sendikası şubesinin önüne geldiğinde yürüyüşe halkan da

katılanlar oldu. Konak Belediyesi önüne gelindiğinde yürüyüşe katılan insan sayısı 200'e ulaştı.

Konak Belediyesi işçilerinin toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlık noktasını ücretler oluşturuyor. Aslında sendika başkanı işçiler için yüzde 40'lık bir ücret artışı uygun görmüş, belediye başkanı ise yüzde 45 ücret artışı vermişti. İşçiler bu ücret artış oranına kabul etmiyorlar. İşveren karşısında daha geri bir talepte görünen Hasan Kartal'ın işçilerin yürüyüş ve protestolarına katılması ise öntümüzdeki yıl yapılacak sendika seçimlerine yatırım yapmasından başka bir şey değil.

Sümerbank işçileri Malatya'da yürüdüler

Sümerbank'ta çalışan işçilerin özelleştirme ve hak gasplarına karşı İstanbul Bakırköy'de iki haftadır yapılan eylemlerden sonra Malatya Sümerbank işçilerinin de ses geldi.

Malatya Sümerbank Fabrikası önünde 28 Ekim günü toplanan işçiler buradan çarşı içine kadar dövizler açtılar, sloganlar attılar. Yürüyüş sırasında, "Vur vur ine sin, Tansa Çiller Dinsin", "Hükümet İstifa", "Hakkımızı istiyoruz, Alacağız" sloganları attılar. İşçiler SHP il binası önüne geldiklerinde ise alkışlı protesto ve yuhalandı bulundular. Sümerbank işçileri da-

ha sonra DYP il binası önüne gelerek yarım saat boyunca sloganlarını burada da tekrarladılar. DYP il Başkanının sözlerini inandırıcı bulmayan işçiler, il başkanını alkışlarla protesto ettiler. İşçilerin tepkisi üzerine DYP il Başkanı apar topar işçilerin yanından kaçmak zorunda kaldı.

Sümerbank işçileri, bu yürüyüşle toplu sözleşmeden doğan farkları ve ikramiyelerinin ödenmemesini, ayrıca özelleştirmeleri protesto ettiklerini belirttiler Bin kişinin katıldığı bu yürüyüş, son yıllarda Malatya'da yapılan en büyük işçi eylemi, niteliğini taşıyor...

Dikili Belediyesinde oyunlarla işçi kıyımı

Daha önce 39 işçinin işten atıldığı İzmir Dikili Belediyesinde bir işçinin işine daha "yarım saat geç kaldığı" gerekçesiyle son verildi. Daha önce toplu kıyım yapan belediye başkanı, şimdi çeşitli oyunlarla işçileri tek tek işten atmaya yöneliyor.

Son olarak Dikili Belediyesinde sofr olarak çalışan Ruhi Güdem bu şekilde işten atıldı. Ruhi Güdem'e bir hafta izin verdiklerini söyleyen belediye yetkilileri aslında işçiyi komple zorunlu içine girmişlerdi. Kendisine izin verilen

Ruhi Güdem, bu durumdan kuşulanarak ıbbası saatinden sonra belediyeve gitti. Belediye başkanı ise Ruhi Güdem'i yarım saat geç geldiği için işten attı.

ANAP'lı belediye başkanının seçimlerden sonraki ilk işi, daha önceki SHP'li belediye başkanını destekleyen işçileri işten atmak ve kendi yandaşlarını belediyeve yerleştirmek olmuştü. Belediye işçileri ise bu duruma tepki göstererek, işten atılmaları başkanın siyasi kararından başka bir şey olmadığını söylüyorlar.

Sendikal haklarımızı mücadeleyle mücadeleyle yasaallaştıracacağız

Siyasi iktidardan memurlara grev ve toplu iş sözleşmesi hakkını, sendika hakkını tanımak istemediği bir kez daha açığa çıktı. İktidardan 3 yıllık geçmişi içerisinde hem Demirel'in, hem de o zamanki ortığı İnönü'nün vaatlerinin koca bir yalan olduğunu yaşayarak hep birlikte gördük. Üstelik biz, "Sadaka Değil Sendika İstiyoruz" dedikçe, onlar bize sendika hakkı tanıyacak gibi gözüktüp, ücretlerimizi enflasyon karşısında sıfır noktasına düşürdüler. Kısacası hükümet partileri başta olmak üzere tüm düzen partileri, memurları boş vaatlerle bekletmeye soktular. Artık bu oyalamanın da sonu geldiğini yaşayarak gördük.

Tabela sendikası oluşturmayı amaçlayan yasa tasarı da geçirdiğimiz günlerde Meclis Ali Komisyonunda anayasaya aykırı denilerek geri çevirdi. Baradan Anayasa Komisyonu'na gönderilen taslak "Anayasaya aykırı" bulundu. Dolayısıyla memur sendikaları yasa tasarı yandı, bitti, kul oldu...

Bu düzen ve temsilcileri ikizlülüdür. Sadece oy almak için yalan söyleyebilecek kadar ahlaksız, onursuz ve dışkındır. "Memur sendika yasa tasarı ya çıkacak ya çıkacak" diyen, bunu kendi demokratiklerinin (!) bir lütfü sayan SHP ve Genel Başkan Karayalın da öyledir. Bunlardan memurlara sendikal hak verilmesini belemek de doğru değildir. Ama Ankara'ya gidiş-gelişlerimizde İnönü, Karayalın ve ilgili bakanlardan «sözler» aldık. Bu sözler statükocuğu, demokratizmi mücadele biçimi haline getirenler açısından inandırıcı oldu. Kitleyi bekletmeye soktular. Artık bu oyalamaların sonu geldi. Kısacası, oyun bitti. Memurlara sendika hakkının, grev hakkının hiçbir demokratik yarı olmayan bu anayasaya aykırı olduğunu, memura 657 sayılı kölelik zincirini reva götüldüğünü, tek satmanı bice değiştirmeyi düşünenediklerini biliyoruz.

DYP-SHP hükümeti, diğer partilerin de uzlaşmasıyla bu konuda açıklığını ve netliğini ortaya koydu. Maskeler artık tamamen düştü. Bugün önümüzdeki sorun bizim mücadeleyi yükseltme noktasında açık ve kararlı olup olmamızda değişimleniyor.

Yaptığı her işte gitniğe bir hantallık içine düşen KÇSP'den karar çıkmasını belemek, bizi işyerlerine yönelik çalışmalarında hantallığı ve daralmaya sürüklediği ayrı bir gerçektir. 14 Ekim'de yapılan eylemler için KÇSP ülke çapında bütün işkpları büznada etkili bir eylem kararını çıkartmadı. İniyatif sendikaların birleşince sadece birkaç sendika eylem yapabiliirdi. Bu çiziyi PTT ve demiryolu emekçilerinin 26 Ekim'de yaptığı grev izledi. Oysa KÇSP ilk başlarda bütün ülkede eylem yapabilecek örgütlülüğü sağlayabiliyor, eylem yapma gücünü ve güvenini kendinde hissedebiliyordu.

Evet, diğimizle, tumağımızla, bilincimizle yaratığımız sendikalarımız emekçiler içerisinde sahip olduğumuz onurlu her anayasaya aylan. Bunu baştan biliyorduk. Şimdi siyasi iktidar bunu bir kez daha belirtti. Ve biz şimdi, geçmişte düzen partilerinin sendikal hak vadine karşı, o zaman alanlarda dile getirdiğimiz, "Sendikalarımız mücadelelerimizle yaratık. Haklarımızı mücadeleyle kazanacağız" mesajını tam anlamıyla hayata geçirmek için yoğunlaşmalıyız. Beklemek, kamu emekçileri içinde yayılmaya çalışan umutsuzluğu daha da güçlendirmek demektir. Harekete ivme kazandırmak "Hak Verilmez Alınır" bilinci ışığında kendi sendikamız, kendi işyerimizden başlanmalıyız. Sırsak, beklemek, oyalama taktiklerine kanmak artık kendimizi ve kamu emekçilerinin oyalanmasını objektif olarak otak olmak olacaktır. Haklarımızı yasalastırmak noktasında suskun kaldıkça, onlar sıkışık kaldığımız sendika lokallerinde kilit vurma gücünü ve cesaretini kendilerinde bulacaklardır.

Belediyeler greve hazırlanıyor

Uzunca bir maratondan sonra İstanbul'da çoğu ilçenin belediye işçileri toplu sözleşme yetkisine kavuşunca görüşmelere başladılar. Bu arada "yetki itirazı" pekişmeleri işlere yaklaşık 1 yıllık bir toplu iş sözleşmesi hakkı kaybına neden oldu. Aylardır yürütülen görüşmelerin sonucunda işverenlerin uzlaşmaz tutumu sonucu Beyoğlu, Sarıyer, Kağıthane, Beykoz, Ümraniye ve Bayrampaşa belediyelerinde grev kararı alındı. Beyoğlu Belediyesi'nde grev kararını toplu iş sözleşmesi yetkisini elinde bulunduran Genel-İş Sendikası alırken, Kağıthane, Beykoz, Ümraniye ve Sarıyer belediyelerinde ise TİS yetkisini elinde bulunduran Belediye-İş Sendikası aldı. Eğer anlaşma sağlanamazsa, grev kararının asıldığı andan itibaren 60 gün içerisinde işçiler greve çıkacaklar.

Her dönemki sözleşme görüşmelerinden farklı olarak, belediye işçilerinin karşısında RP'li belediye

başkanları bulunuyor. "Adil düzen" kivesi altında gerici-dinci ideolojilerini işyerlerinde hakim kılmak isteyen RP'li patronlar, doğal olarak toplu iş sözleşmesi görüşmelerine de bu anlayışla geldiler. Şimdiye kadarki görüşmelerde genel olarak ücret konusu sözleşmede uyumsuzlukla neden olurken, bu sözleşmelerde anlaşmazlığın temelinde idari maddeler de bulunuyor. Bu maddelerle, işyeri temsilcilerinin sendikal çalışmadan doğan hakları kısıtlanmak isteniyor. Bunun yanında RP'li belediyeler, işyerlerindeki disiplin kurulunda inisiyatiflerini artırmaya çalışıyorlar. Hafta içinde beş günlük çalışma dışında Cumartesi günleri yapılan her çalışmada fazla mesai olmasına rağmen RP'li belediye başkanları, yeni toplu sözleşmede Cumartesi günlerini normal çalışma günü haline getirmek istiyorlar. Tabii bu idari maddelerin yanında, ücret artışı konusu da anlaşmazlığın te-

melini oluşturuıyor.

Grev kararı alınan bu belediyelerin dışında Genel-İş Sendikası'nın görüşmelerini yürüttüğü Eminönü Belediyesi'nde de toplu iş sözleşmesi görüşmeleri uyumsuzluk aşamasında. Gerekli işlemler tamamlandıktan sonra önümüzdeki günlerde bu belediyelerde de grev kararı alınması bekleniyor.

İzmir Belediyelerinde

Grev Hazırlığı

İzmir'de Belediye-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Naridere, Gazemir, Balçova, Büyükşehir belediyeleri ile İZSU ve ESHOT işyerlerinde işçilerle işveren arasında uyumsuzluk çıktı. Ayrıca Genel-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Buca ve Karşıyaka belediyelerinde de TİS görüşmeleri ikandı.

Genel-İş ve Belediye-İş Sendikası'nın bu işyerleri için önümüzdeki günlerde grev kararı ilan etmesi gerekiyor.

Cemtaş işçileri işkenceci patrona karşı direniyorlar

İstanbul Esenyurt'taki tekstil fabrikasında patronun baskı ve sömürsüne karşı örgütlenmiş çalışanlar, iş durdurdukları için işten atılan 250 işçi, 21 Ekim tarihinden bu yana direniyorlar. Hakaret, küfür, dayak, işkence ve tehditlerle karşılaşan, zorla mesai yaptırılıp, 6 ay boyunca mesai ücretleri ödenmeyen, sendika çalışmalarını engelleyen ve direnişçi geçtikleri için işten atılan Cemtaş işçileri, fabrika ve patronu Abdullah Taşçı'ya karşı onurlarını koruma mücadelesi veriyorlar. Fabrika önünde 21 Ekim günü yürüyüş yapan "Sendika Haklarımızı Söke Söke Alınz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçilere Kalkan Elleri Kıracağız" şeklinde sloganlar atan işçiler her gün fabrika önüne gelerek eylemlerini sürdürüyorlar.

Cemtaş patronu Abdullah Taşçı ise işçilerin direnişini durdurmak için elinden geleni yapıyor. Direnişin 4. gününde işçilerin fabrika önünde toplanmasını engellemek için 600 jandarma ile fabrikaya giriş yollarına barikat örürdü. Barikati aşmak isteyen 14 işçi gözaltına alındı. Ancak fabrika önünde eylem yapmakta kararlı işçiler hiçbir barikat engellemedi. Tarafaları aşan işçiler, yine fabrika önünde toplanarak eylemlerine devam ettiler.

Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne sendika aracılığıyla başvuran işçiler haksız kıyımı tespit etmesi için mütetis istiyorlar. Ayrıca fabrika önünde bekleyerek dışarıdan işçi getirilmesini engellemekte de kararlılar. Direnişin bundan sonraki durumunu sordüğümüzda işçiler şunları söylüyorlar. "Sonuna kadar mücadele edeceğiz. Cemtaş'ta ya biz olacağız, ya da bizim batacağı"

Cemtaş işçileri sigortasız işçi çalıştırmalara karşı da eylemler yapıyorlar. Unkapanı SSK önünde topla-

nan bir grup Cemtaş işçisi, 31 Ekim günü "Yaşasın Cemtaş Direnişimiz" yazılı bir pankart açarak Sigorta Müdürlüğüne Cemtaş'a yaygın olarak sigortasız işçi çalıştırıldığını bildirdiler. "Sigortasız Çalışma" sloganıyla DISK'in başlattığı kampanyayı da desteklediklerini söyleyen işçiler, "Sigortasız Çalışma" sloganı atarak dağıldılar.

Cemtaş işçileri, ayrıca kendi ola-

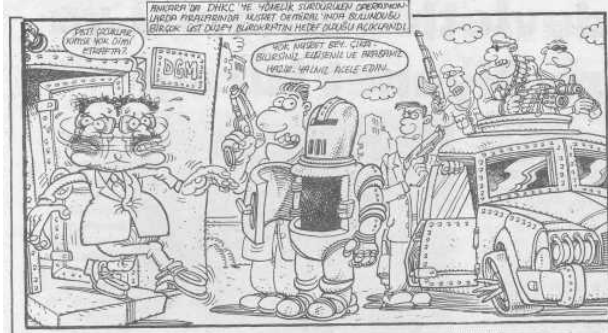
nakları çerçevesinde hazırladıkları bir bildiri Esenyurt'ta ev ve işyerlerine dağıttılar. 1 Kasım'dan itibaren dağıtılan bildiri öz olarak şunları dile getirdi. "Biz Cemtaş tekstil işçileri olarak kavgamızın ilk adımı attık. Bu adımı atarken gücümüzü birliğimiz ve haklılığımızdan aldık. Bu sömürü ve soygun düzenine sessiz kalmayalım. Sustuğuka kaybeden biz olacağız."

Cemtaş patronu Abdullah Taşçı işkencecidir

Abdullah Taşçı silahlı ve sopalı uşaklarıyla işçiler üzerinde baskı kurarak işçilerin örgütlenmesini engelleyen bir patondur. Sivil faşist mafya ile bağlantıları vardır ve daha fazla işçi için hiçbir zorbalıktan çekinmez, yasa kural tanımaz.

İki yıl önce sendika çalışmasını öncüllük yapan bir işçiyi özel bir odaya götürerek ayaklarından asırtmış, işkence yaptırmıştır. İşçilere zorla mesai yaptırılan Taşçı, 6 ay mesai ücreti ödememesi üzerine direnmeye başlayan işçilere karşı fabrikanın İmalat Müdürü Ahmet..... yoluya da saldırmış, Ahmet, bir bayan işçiyi fabrikada dövmüştü. Bunun üzerine direnişçi

geçen ve mesai yapmayı tamamen bırakan işçilerden altısını odasına çağıran Taşçı, silahlı uşaklarıyla işçileri tehdit etmiş ve bir bayan işçiyi saçlarından tutarak dövmüştü. Abdullah Taşçı bununla da kalmamış, önce işçiyi, hemen ardından 10 işçiyi daha işten atmıştı. İşçilerin direniş başladığı 21 Ekim gününe kadar fabrikadan toplam 25 işçi atılmıştı. Bu duruma artık dayanamayan işçilerin 21 Ekim'de hep beraber direnmeye başlamaları üzerine ise jandarma ve noter getiren Abdullah Taşçı, iş kanununun 17. maddesini gerekçe göstererek 250 işçinin işine son vermişti...

Çuvaldız

KOMUTAN ÜNSURU

Tarih 6 Ekim 1994. Yar Karadeniz Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi'nde. Öğrenciler istisnai bir öğle yemeği hazırladılar. Enişlerini buldular. Öğrencilerin açlığı başlar başlamaz, uluozan emri veriyor: "Birinci unsuru getirin."

Akılar herda açlığı idare etmeye gelen gazetecilerin üzerine doğru kopuyorlar. Gazeteciler çili yavrusu gibi ağlıyor. Komutan garkın bir çıkış yapıyor. Anlaşılan unsurları karıştırmış olmalı. "1. unsuru birinci 2. unsuru yemektir" diyor. Akıllar 180 derece dönmüş yaprak öğrencilerin üzerine sabırsızlıkla hemem... Hadef değil... Komutan hadif unsurları karıştırmış anlaşılan. Az kalem gazeteciler unsurları ziyan olacağı.

'Ben şüpheli kitabı kapakından tanırım'

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

İstanbul Adliyesi Basın Savcısı, denetlediği yayınları okumadığını söylüyor ve ekliyor: "Okuyorum diyor: ya'nı söylüyorlar"

Uzanmış yatıyordu... Hücresinde... Bir hamle yapıp ayağa kalkmak için. Geldiklerinde onu yatar halde görmemeliydiler. Omuzunda müthiş bir ağı hissetti kalkarken. Buraya getirilmeden önce karakolda epey dövülmüştü. Omuzundan darbe almış olmalıydı. Ama önemli değildi. Asıl kendisini buradaki yeni şubedeki işkencelere hazırlamalıydı. Tam ayağa kalktığı ki demir kapı gürültülü şekilde açıldı. Evet... İşkencecilerle karşı karşıyaydı. "Buyrun beyefendi... Sizi sorguya götürelim," dediler. Pöhl... Akıllarınca kibarlık taslıyorlardı. Papazlar... Birazdan çerçuk yüzünüzü göreceksiz. Sakin bir şekilde hücreden çıkarak önlerine düştü, sıradan bir yere gidiyormuşçasına. Aslında pek de sakin sayılmazdı. Ne de olsa zorlu bir sınav vardı önünde. Çerçuk bu tip sınavların çoğundan başarıyla geçmişti önceden. Ama sınav sınavdır diye düşünüyordu. Sinanmak heveslanırdır insanı. Hayrett... Gözetleri başlamışlardı. Kollarından da tutuyorlardı. Sadece önde giden birisi yol gösteriyor, diğer üçü de arkasından geliyordu.

Bir kapıdan içeri girtiler. İçeride masadaki adam onlar gelir gelmez ayağa fırladı. "Buyrun, söyle olurun"... Olumadı. Karşısındaki adam işkencecilerle sonuçta. Onun papaz rolünü oynamasına izin vermemeliydi. Diğerleri dışarı çıktılar... Papaza baş basaydılar artık-Evet beyefendi, sizi hangi gerekçeyle getirdiler buraya... İzininiz nedir?... İsminden sana nel... Sokak ortasından döve döve aldınız beni... Ama sanmayın ki bunların hepsini...Tamam, tamam beyefendi... Tüm bunları fadenizde belirtirsiniz. İsterseniz fadenizi yazmaya başlayalım. Siz söyleyin, ben yazayım. -İfade ifade yok size. Susma hakkımı kullanıyorum. Aslında avukatını istemeyi de akıldan geçirdi. Fakat vazgeçti. Komik gelebilirdi. -Öyle mi?... Hay hay!.. Nasıl olsa aynı kişinin aynı soruları biraz sonra işkencece yeniden soracağını biliyordu... Ama yine de bu abartılı nezaket onu rahatsız etmişti. Altından ne çıkacağını merak ediyordu-Avukatımı istiyorum... Alilemin özaltında olduğum konusunda bilgilendirilmesini ve ziyaretime gelmelerine izin verilmesini istiyorum. -Ailenize haber verdik... Gelecekler... Fakat avukatınıza henüz ulaşamadık... Kusura bakmayın... Eder başka avukat isterseniz... -Tamam... Gerek yok!

Hayret... Kendisinin bile artık "formalite" olarak kanısadı avukat vb. istemleri işkenceci tarafından dotal karılanıyordu... Kafası allak baltak olmuştur. O sırada dışardan gürültüler gelmeye başladı... Kulak kabarttı. Gürültünün sahipleri türkçe konuşuyorlardı... İngilizce olsa gerek. Kapı açıldı, içeriyi birdenbire onlarca kişi doldu. Kalabalık etrafını çevreledi. Hepsini bir ağzından ona bir şeyler soruyorlardı... Ama anlamıyordu ki, cevap versin. İngilizce bilmediğini onlara anlatılabilmeliydi en azından. Ağzından "no" sözcüğü çıktı. Kalabalık bütün sorularının cevabını almışçasına odayı boğalttı hızla... Papaz gülerken döndü. -Şimdi anladın mı olup biteni?... Biraz önce sana ne sordular biliver musun?... İşkence dönüp dönmeyi, herhangi bir baskıya maruz kalmadığını ve Teşekkür ederiz, hücrene dönebilirsiniz... Hah ha ha!... Seninle yarı yarıya görüşeceğiz. Hah ha ha!... Oysa ki şimdiye kadar defalarca işkence görmüştü. Nasıl da çıkmıştı ağzından o kahrolası "no" kelimesi. "Yok, yok... Kesinlikle İngilizce öğrenmeliyim" diye söylenerek hücresinin yolunu tuttu.

(Not: Bu öykü geçenlerde Türkiye'ye gelen 'İşkenceyi İzleme Komisyonu'nun incelemeleri sırasında şubede yaşanan bir olaydan esinlenilerek üretilmiştir.)

Aleviliğin devletleştirilmesi ve Alevilere Diyanet tuzağı

Aleviler üzerinde oynanan oyunların ardı arkası kesiilmiyor. Yüzyıllardır Alevi halkı resmi-dinsel baskı altında tutan, sürgünlere, kıyımlara uğratan egemen sınıflar, günahlarını unutturmak istemesine çırpınarak Alevilere yer açıyor, düzene buruyor ediyorlar. Baskıyla, katliamlarla, yok edilemeyen Aleviler bu kez kendi insancıl, eşitlikçi kültürel değerlerinden uzaklaştırılarak, devrimci geleneklerinden kopararak, hadimleştirilmek ve aşağılık yağma-talan düzeninin gönüllü bekçileri haline getirmek isteniyor.

Son yıllarda giderek artan ölçüde Alevilere yönelik düzen, basın, radyo, TV siyle, partiler ve diğer kurumlarıyla Alevileri en yüce değer saydıkları emekten, emekçi sınıfların mücadelelerinden koparmaya çalışıyor. Alevi halk nezdinde etkili olabileceği düşünülen bazı kimseleri de kullanan egemenler, en sonunda "Alevilerin Diyanette temsil" için kolları sıvadılar. Demirel'in Hacbektaş'ta ve Ankara'da "Alevileri kucaklama sovuundan sonra, Devlet Bakanı Yıldırım Aktuna'nın "Alevi din adamları yetiştirmek için devletin okullar açması gerektiğini" belirtmesi ve "Diyanette Aleviler de temsil edilmeli" sözleri, devletin bu politikayı uygulamakta kararlı olduğunu ortaya koyuyor. Böylece bugüne kadar Cem dergisi çevresindeki Alevilik iddiasıyla gerici yapılanların, İzzettin Doğan gibilerinin ağzında sakız olan bu proje için düğmeye basılmış oluyor.

Bu arada kamuyunda Alevilerin MHP'ye yöneldiği yolunda haberlerle bir yandan MHP'nin yıldız parlatımına devam edilirken, öte yandan tek tek her Aleviye "günlük çıkarlarınız nere-

deyse oraya gidin" mesajı veriliyor. Daha önce Alevi halkı "dedelik" zırhıyla RP'ye gidişmesini önerenlerin çıkması gibi (ve tipki korucu Kürt aşiretlerinin MHP'ye götürülmesiyle yapıldığı gibi), bugün de 3-5 soysuzun MHP'ye katılması davul zurna çalınarak "Aleviler MHP'ye yöneliyor" şeklinde yansıtılıyor. Bunun için faşistlerin, faşist MHP'nin 30 yıldır yaptığı Alevi düşmanlığı ve Maraş'ta, Çorum'da, Si-va'sta katledilen Aleviler unutturulmak isteniyor. Oysa, benzer katliamlar bugün Dersim'de faşist devlet tarafından kat kat fazlasıyla tekrarlanıyor. Düzenin tezgahladığı oyunlardan biri de, Aleviliğin Türklükle özdeşleştirilerek, Alevilerin Kürt halkına karşı kullanılmak istenmesidir. Düzen bir yandan Alevileri "Benim kâbem emektir" sözlerinde ifadesini bulan anlayıştan koparmak için Baba İshak'ları, Pîr Sultanları, Bedreddin'leri yok sayarak Bektaşılığı öne çıkarırken, öte yandan "Anadolu Aleviliği" adı altında Aleviliği Türklükle özdeş tutarak ve hatta Alevileri "has Türkler", "bozulmamış Türkler" olarak gösterip sovenizmine ellet etmeye çalışıyor. Kürt Alevileri yok sayan devlet, böylece Türk Alevileri sovenizm dalğasına bindirerek Kürtlerin karşısına çıkmayı hedefliyor.

RP'nin "ocu" olarak gösterilerek Alevilerin "laikliği korumak" adına devletin ardında toplanmaya çağırması, Alevilerin şeriatla karşı "laikliğin bekçileri" olarak ön saflara sürülme istemesi de aynı oyunun bir başka yanını oluşturuyor.

Alevilere Diyanet Tuzağı

Bugün Aleviler üzerinde tezgahlanan tüm bu oyunlar "Aleviliğin devletleştirilmesi" politikasının birer parçası durumundadır. Gerek RP "ocu"süne karşı "laiklik bekçiliği", gerek "Türklük" aşısı yapılarak sovenizmin geliştirilmesi ve gerekse "Alevilerin Diyanette temsil" için atılan adımlar, hep Aleviliğin devletleştirilmesine yönelik politikalar. Son dönemde öne çıkarılan ve giderek önem kazanan "Diyanette temsil" meselesi belirleyici bir öneme sahiptir. KİTlerin tekelinde peskeş çekilmesi için özelleştirme smpyonluğu yapıyorken, hatta özelleştirme bir tür demokratikleşme olarak yutturulmaya çalışılırken, Aleviler en fazla personele sahip devlet kurumlarından biri olan Diyanet İşleri Başkanlığı kapsamında yer almaya çalışıyor. Devlet Aleviler için imam-hatip okulları benzeri okullar açmayı öneriyor. Devlet Bakanı Yıldırım Aktuna'nın "Alevi din adamları yetiştirmek için devletin okullar açması gerektiğini" söylemesi, "Alevilere Diyanette yer verilmeli, başkan yardımcılığı olabilir" şeklinde açıklamalar yapması, devletin Aleviler için "laiklik bekçiliğini" daha da ileri götürerek Aleviliği tipki Sünni İslam gibi devletleştirip denetim altına alma, böylece istediği kalıba dökme hesapları yaptığını açıkça ortaya koymaktadır. Başında "Çiler m direktileriyile konuştuğu" belirtilen Aktuna'nın aslında Çiler-den de öte, devlet adına konuştuğu, söz konusu önerilerin MGK düzeyinde ele alınan Alevileri düzene

Demirel, insanların inançlarını kullanarak halkları birbirine kırdırmanın nimetidir. Alevilerin kendi yapın kendisi değilmiş gibi, şimdiki utanmadan "kardeslik"ten söz ediyor.

enterge etme politikasının . liginde olduğu açıktır. Kısacası, bugüne kadar dinsel-kültürel-sosyal anlamda baskı altında tutulan, katliamlara uğratan Aleviler, kendilerini açık kimlikleriyle ortaya koydukları bugün devlet tarafından vesayet altına alınmak isteniyorlar. Bugüne kadar diyanet ile Sünni halkın dinsel inançlarını egemen sınıfların çıkarlarına göre evirip çeviren sınıfların çıkarlarına göre evirip çeviren devlet, Aleviliğin Diyanette temsili ile aynı şeyi Alevi halk için de tezgahlıyor. Sünni İslam inançlarını egemen sınıfların dönemsel çıkarlarına göre eğip bükerek, dini politik çıkarlar için kullanan ve denetim altında bir İslamizasyon politikası izleyerek imam-hatip okullarıyla, kuran kurslarıyla dinsel gericiyi palazlandıran devletin, Aleviler için araladığı Diyanet kapısı da pirlerin, dedelerin devletten maaş alıp sömürü ve baskıyla ayakta duran egemen sınıfların borusunu açacağı su götürmez bir gerçektir. Bugüne kadar başı her sıkıştığında müftüler, vazileri geneşlerle konuşturulan, hatta Diyanet İşleri Başkan'ını TV karşısına oturtup, halkı bu maaşlı kuklalarıyla aldatan ve İslam adına sömürücü sınıfların kulu kölesi olarak tutmaya çalışan devletin, aynı şeyleri Alevilere de yapması anlamına gelen "Diyanette temsil" olayı, Alevi emekçilerin başına maaşlı korucuları bela etmek anlamına gelmektedir. Bunu Alevilik için "hak" olarak gösteren alçaklar kırsa bile, Alevi halkın bu oyuna getirilmesi kolay olmayacaktır. Aleviler içindeki 5. kol ile bu düşünce daha önce de ortaya atılmış, ancak devletin maaşlı görevlileri tarafından "aldatılma hakkı" olan bu sahte talep reddedilerek "Diyanet İşleri Başkanlığı kaldırılmsın" talebi ortaya konmuştur. TC devletin dinsel inançlardan birine trilyonlar ayırarak Milli Eğitim Bakanlığı'ndan sonra en kalabalık personele sahip Diyanet İşleri Başkanlığı ve imam-hatip liseleri ile müdahale etmesi ve hatta zorunlu din dersleri ile Alevi çocuklarını Sünni inanç ve ibadete zorlaması karşısında Alevi halkın istediği şey, devletin dinden inançlarından elini çekmesi, hiçbir dinsel topluluğun devlet vesayeti ya da koruması altında olmaması ve hiçbir dinsel topluluk üzerinde bir baskı kurulumasıdır. Burjuva "laik" normlarını bile çiğneyerek laikliği kendi çıkarlarına göre çarpıtan devlet, Alevilerin bu gerçek taleplerine yanıt vermek yerine, Alevilerin talepleri diye egemen sınıfların talepleri için düğmeye basıyor.

ler Sömürü Düzeninin Muhafızı Olmıyacaktır Aleviliğin düzen içerisinde ertilmesi ve "Diyanette temsil" oyunuyla devletleştirilmesi için sürdürülen bütün bu çabalar sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü devletin ve devlette birlikte Aleviliği salt bir mezhep konumuna indirmek isteyen çıkar çevrelerinin yaptığı şey, temelde Aleviliğin insancıl, ilerci değerlerini inkar etmektir. Bunlar Aleviliği devletin penceleri altında resmi bir din haline getirerek, Alevi halkın yüzyıllardır haksızlığa, adaletsizliğe karşı mücadele içerisinde şekillenen ilerci kültürünü, devrimci, eşitlikçi sosyal değerlerini ortadan kaldırmak istemektedir. Alevi gençlerinin bu kültürden etkilenecek emekçi sınıfların yanında yer alması, devrimci düşünceleri benimseyerek sosyalizme yönelmesi bu çevreleri rahatsız etmekte ve bu nedenle "gençlerimiz öne sürülerek harcanıyor türünden demagogilerle timsal göz yaşları dökecek Alevileri devrimlerden kopararak, bu sömürü düzeninin suç ortağı haline getirmek, bir avuç asalak için muhafız yapmak istiyorlar. Bugün devrimcilere, yurtseverlere "terorist" diyen bu alçaklara göre Pîr Sultan da, Baba İshak da, Bedreddin de devlete baş kaldırmış birer "teroristtir. Alevi emekçileri devlete satarak post kapamak isteyen bu çanak yalayıcıların henüz yeni yeni kendi kimlikleriyle gün ışına çıkan Alevilere kurduğu bu tuzağ boş çıkartılmadığı. Alevilerin Diyanette temsile ihtiyacı olmadığı gibi, bu sahte "dede"lere de ihtiyacı yoktur.

Bugün Alevileri kucaklayan Demirel, 2.Temmuz 1993 günü neredeydi? Maraş'tan, Çorum'dan, Elazığ'dan bilip tanıdığımız ve en son Sivas katliamına da bulaşan MHP'nin, RP'nin ve bu katliamlarda hükümetin başı olan Ecevit'lerin, Çiller'in, Karayalçın'ların ve sağıyla soluyla düzen partilerinin Alevi emekçilerine bugüne kadar kan ve göz yaşından, baskı ve asimilasyondan başka verdiği bir şey var mıdır? Bugün Alevilerin kendi çabalarıyla bir araya gelerek oluşturdukları örgütlenmeleri görebek ağzının suyu akan, avı olduğu için Alevileri kayırmıyor görünen bütün düzen partilerinin tüm emekçilere verdiği vereceği neyse, Alevilere verecekleri de odur. Birtakım simsarların post kapmak için Alevileri sürüklemek istedikleri tuzaqlara karşı uyanık olmalı, Alevilik kültüründen Pîr Sultanları silerek Alevileri Hızır Paşaların emrine vermek isteyenlere gerekli yanıt verilmelidir.

Aleviliğin düzen içerisinde ertilmesi ve "Diyanette temsil" oyunuyla devletleştirilmesi için sürdürülen bütün bu çabalar sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü devletin ve devlette birlikte Aleviliği salt bir mezhep konumuna indirmek isteyen çıkar çevrelerinin yaptığı şey, temelde Aleviliğin insancıl, ilerci değerlerini inkar etmektir. Bunlar Aleviliği devletin penceleri altında resmi bir din haline getirerek, Alevi halkın yüzyıllardır haksızlığa, adaletsizliğe karşı mücadele içerisinde

şekillenen ilerci kültürünü, devrimci, eşitlikçi sosyal değerlerini

Onlar halkın yiğit evlatlarıydı

*Kavradık nerden geldiğini çünkü umudumuzun,
Şafağı savunmak olduğunu kavradık geceye karşı;
ne bizimle başladı, ne kesilip kalacak bizden sonra
kavradık durdurulmaz yapan nedir bu akışı, ve
sıradan bir er olduğumuz halde bu kavgada boyun
eğmiyorsak önünde koskoca bir ordunun
doğruladığı için bizi yaşamın her dakikası*

Yüksel Babacan sloganlar, marşlar, türküler ve tilililerle ölümsüzlüğe uğurlandı

Bir halk düşmanının açtığı ateş so nucu şehit düşen Yüksel Babacan'ın cenazesi 27 Ekim günü Paris'te düzenlenen bir törenle Türkiye'ye gönderildi.

Saygı duruşu ile başlayan ve yaklaşık 100 kişinin katıldığı törende Yüksel'in kişiliği ve devrimci yaşamı anıldı. Şiirlerin okunup, türkü ve devrim marşlarının söylendiği uğurlamada, Yüksel'in kanının yerde kalmayacağı, hesabının er ya da geç sorulacağına and içtikten sonra parti-cephe bayrağına sarılı cenaze omuzları üzerinde Paris caddelerinde yapılan bir yürüyüşle arabaya taşındı.

En önde Yüksel'in fotoğrafı ve "Yüksel Babacan Mücadelemizde Yaşayor-Devrimci Halk Güçleri" imzalı bir pankart yer alıyordu. Kitle yürürken sık sık "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Yükseller Ölməz", "Yüksel'in Hesabını Soracağız", "Yüksel Ölmedi, Kavgamızda Yaşayor", "Yüksel Yaşayor, Parti-Cephe Savaşayor", "Halkımız Kazanacağız" sloganları atıldı. "Bize Ölüm Yok"

marşı, alkışlar ve tilililerle cenaze arbasına bindirilen Yüksel, çok sevdiği vatanına uğurlandıktan sonra şehit düştüğü yere doğru bir yürüyüş daha düzenlendi.

Yüksel'in istediği gibi ve ona yakışır bir şekilde sloganların atıldığı, marşların ve türkülerin söylendiği yürüyüş sonunda Devrimci Halk Güçleri imzalı ve üzerinde "Yüksel Babacan Mücadelemizde Yaşayor" yazılı bir pankartın onu kateden halk düşmanının atölyesine asılması ve şehit düştüğü yere karanfillerin bırakılması ile eylem bitirildi.

Fransa'dan Türkiye'ye gelen Yüksel Babacan'ın cenazesi 28 Ekim günü İstanbul Silivrikapi Mezarlığı'nda DHKP-C bayrağına sarılı olarak, ailesi ve kavgaya arkadaşlarının katıldığı kalabalık bir kitle tarafından toprağa verildi. Akrabaları ve yoldaşları göğüslerine taktıkları Yüksel'in resmini gururla taşıyorlardı. Annesi üzülüyordu. Yüksel gibi binlerce oğlu vardı şimdi. O şimdi yiğit, yürekli bir şehit anasıydı. Oğlu

halkının kurtuluşu, özgürlüğü için zulme, zulmedene karşı başkaldırmıştı. Onurlu bir kavgada şehit düşmüştü. Yüksel bu kavgada şehit düşse bile, onun fikirleri, bayrağı kavgaya, arkadaşları tarafından yaşatılacaktı. Analar daha çok Yüksellere gebe kalacaktı. Cenazeye katılanlar yumrukları havada sıkılı olarak devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundular. Sloganlar mezarlığı çınlatıyordu.

Yükseller Ölməz", Toroslar'da, Kürdistan'da, Ege Dağlarındayız". "Umutun Adı DHKP-C", "Yüksel Yaşayor DHKP-C Savaşayor", "Yaşasın Halk Kurtuluş Savaşları", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı cenazede şehitlerin sahiplenilmesine tahammül edemeyen katiller sürüşü yaktı. Yüksel'in cenaze töreni devrim andı içlierek sona erdirildi.

Köyleri boşaltmakla halkı susturamazlar

GERILLA HALKIN SESİ-SOLUGUDUR-
Köylerin boşaltılarak kırsalın insandan arındırılması, Kürt halkının kendi vatanına sahip çıkmasını da, gerillaya güç vermesini de engelleyemiyor. Gerilla halkın özlemleri ve öfkesi ile birlikte büyüyor.

HALKA SALDIRANLARIN KARŞISINDA GERILLA VAR-Köyleri boşaltma operasyonları yapan devlet güçlerine ağır kayıplar verdiren gerilla, direnişi temsil ediyor. Gerilla kahramanlıklar yaratırken, devlet güçleri haksız bir savaşta yer alanın içlerinde büyüyen korkusunu gerilla cesetlerini yakarak ve ailelerine vererek gösteriyorlar.

ULUSAL KURTULUŞUN YOLU DHKP'NİN YOLUDUR

Kürt halkının ulusal haklarının eksiksiz savunucusu olan DHKP "Ortak Örgütlenme, Ortak Mücadele, Birlikte Zafer" diyor.
DHKP'nin savaş sloganları, Kürdistan dağlarından Toroslara, Karadeniz ve Ege dağlarına ve şehirlere uzanan bir savaş çağrısı olarak, savaşı ölümlerin ayak başığı her yerde yaygınlaştırma ve zilletini önünü açmanın mücadelesini yapıyor.

Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin emekçi halkların kalbine gömüldüler

■ Polis ve jandarmanın tüm engelleme çabalarına rağmen Çukurova'nın yiğit evlatları, halkın sahip olduğu törenlerle uğurlandı. Onlarca kişi gözaltına alındı.

■ Haklar ve Özgürlükler Platformu Heyeti Mersin'e giderek inceleme yaptı. Heyet gördükleri her şeyin katliamı kanıtlandığını söyledi. Onlar emekçi halkın onurlu ve insanca bir yaşam mücadelesinden taviz vermedikleri için katledildiler.

■ Devrimci Halk Güçleri Adana'da yol keserek kor-san gösteri yaptı: "Katliamların Hesabını Soracağız"

Yazısı Sayfa 14-15'te

İnancın, kararlılığın, harekete ve şehitlere bağlılığın sınavı: İŞKENCE

İşkence düşmanla açıkça yüz yüze gelinen ve iradelerin sürdürdüğü bir savaştır. İşkencede savaşı başından sonuna kazanmak için düşmanı kendi sahasında yenmek için direniş ve susmak gösterilmesi gereken devrimci tavidir. Parti sırlarını, partili kişiliğimizi bu cephede de korumak, dost ve düşmanın önünde verdiğimiz sınavı başarıyla geçebilmek için gereklidir. Parti sırrı için ölümü göze alan ve kendini feda eden insanlar bize örnek olmalıdır. İşkencede düşman lafını ağız dolusu ve öfkeyle telaffuz ederek daha önce direnen, açlık grevi yapan, ölüm ve kaybedilme pahasına direnişi gelenek haline getiren yoldaşlarımıza ihanet etmemeliyiz. Düşman nezdinde particepheyne saygınlığını bir kez daha oluşturmak, değer ve ilkelere dönün vermemek önemlidir. İşkencede mücadele sürecimiz, şehitlerimiz, ödenen bedeller, devrim sözümüz düşünülmesi, şehitlerimizle konuşulmalı ve parti sırları

Yazısı Sayfa 12-13'te